

Giới thiệu Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng

Truyện Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng của tác giả Tạc Hoàn là một truyện ngôn tình Xuyên không – Nữ cường nam cường – Ngược – NP. Lạc Sắc Vi (Nghĩa là Háo sắc) – Tính nết đúng y như tên, bản tính háms mĩ nam, soái ca, cứ thấy mĩ nam, soái ca nào là y như rằng nàng mặt dày vô sỉ đeo bám, ăn đậu hủ người ta

Tình cờ, nàng trên đường thấy một tiểu nam hài, mặt mũi đúng tiêu chuẩn mĩ khố nam, ngây ngất cả người, nàng mặt dày ăn đậu hủ tiểu mĩ nam. Không ngờ tiểu nam hài lại là Long Thần, người canh giữ thời không, bất ngờ bị người phạm trần xâm sỗ, tất giận một cước đem nàng đá vào thời không, làm nàng lạc đến cổ đại, còn là mất quyền lịch sử nữa chứ.

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Sự Ra Đời Của Sắc Vi – Mối Tai Họa Nam Nhân

Cửu La, công chúa của thiên đình

Mối họa của thiên đình

Sắc nữ chuyển thế, mối họa ngàn năm của nam nhân

Vì mĩ nam, nàng từng một thời tung hoành

Nhưng cũng vì mĩ nam, nàng vút bỏ đi tất cả

Yêu cái tuyệt mĩ nam nhân, cao cao tại thượng

Si tình vạn năm công chúa, đổi lấy sự tuyệt vọng

Bản thân sấm đại họa, bị giáng làm người

Trải qua luân hồi 99 lần, niềm vui vị khổ nhân gian

Thế sự vô lường, khiến tâm nàng trở nên lãnh tính

Kiếp cuối cùng, luân hồi thành tiểu sắc vi (sắc nữ)

Vì ngoại ý muốn, nàng xuyên không

Vận mệnh luân hồi cũng bắt đầu chuyển bánh Tại bệnh viện Đài Bắc Mầm đêm, mặt trăng sáng hơn bình thường, to và tròn, toát lên sự thanh cao, đẹp đẽ nhưng lại tĩnh mịch, u buồn, lạnh lùng trong trời, trên mầm đêm có những ánh sao lấp lánh rực rỡ kỳ diệu, bầu trời đầy hào quang phát ra từ ngôi sao. Sống tới bây giờ, con người chưa bao giờ thấy cảnh quan mầm đêm tuyệt đẹp, bao phủ bởi ánh sáng, trong mơ họ chưa chắc thấy, họ si mê nhìn. Trong bệnh viện, có một người phụ nữ xinh đẹp tầm ba mươi tuổi, nét mặt đầu đón, mặt mũi vì chữa dạ, xung quanh người phụ nữ là những y tá, bác sĩ mặc đồ trắng toát, nét mặt họ cũng mặt mũi, trên người đầy mồ hôi, một trong những bác sĩ cất tiếng nói lên: – Lạc phu nhân, bà hãy chịu khó một chút ! Đứa trẻ sắp ra rồi Người phụ nữ đầu đón, cất tiếng hét, vang vọng cả bệnh viện, một sinh linh mới sắp chào đời. Đứa bé từ từ trong bụng người phụ nữ chui ra, nét mặt bà mặt mũi và sự vui mừng in hằn trên bà. Bác sĩ, y tá, họ cũng đều vui mừng, dù có mặt mũi, nhưng một sinh linh mới chào đời khiến họ cũng cảm thấy vui mừng, trong đám bác sĩ đem đứa bé lau khô vũng máu, rửa sạch sẽ. Khi đứa bé sạch sẽ, bác sĩ và y tá không khỏi ngây ngất, sợ hãi than, vì lần đầu tiên trong đời họ chưa bao giờ gặp một đứa trẻ xinh đẹp như vậy, hết như thiên sứ nhỏ bé giáng xuống trần gian. Họ bỗng tới người phụ nữ: – Chúc mừng bà, là con gái ! Một đứa trẻ rất xinh đẹp, lần đầu tiên trong đời chúng tôi được gặp một đứa trẻ như vậy ? Người phụ nữ mỉm cười, ôm đứa trẻ vào lòng, nét mặt bà in hằn sự hạnh phúc dù có mặt mũi. Nhìn đứa trẻ, bà thật sự hạnh phúc, khi con gái bé bỏng mới chào đời của bà thật xinh đẹp. Niềm hạnh phúc lớn lao in hằn trong tim bà. Bỗng một nam nhân anh tuấn trung niên ào tới, nét mặt ông mặt mũi vì chạy cả quãng đường dài tới bệnh viện khi nghe tin vợ ông sắp sinh, tới phòng vợ, ông thấy trên tay vợ mình đang ôm một sinh linh bé bỏng, một đứa trẻ thật xinh đẹp, hết như thiên thần lạc lõng ở trần gian, các bác sĩ, y tá đều chúc mừng ông: – Chúc mừng Lạc tổng tài, phu nhân ông sinh một đứa con gái ! Đứa trẻ thật xinh đẹp Ông mỉm cười triu mến, bước tới gần vợ: – Em đã mặt mũi nhiều, Vợ yêu ! Cảm ơn em đã sinh cho anh một công chúa bé bỏng, con bé thật xinh đẹp như một thiên thần.. Mặt dù mặt mũi nhưng bà vẫn cảm thấy hạnh phúc, đôi mắt bà ngấn lệ vì hạnh phúc, nhìn con gái bé bỏng trong tay, bà nói: – Ông xã, anh định đặt tên gì cho công chúa của chúng ta... Người đàn ông dịu dàng nói: – Anh sẽ đặt tên con gái chúng ta là Lạc Sắc Vi Bà nhìn ông rồi lại nhìn con: – Sắc Vi, một cái tên đẹp ! Được, con gái chúng ta sẽ là Lạc Sắc Vi, phải không công chúa bé bỏng của mẹ Đứa trẻ vẫn ngủ ngon lành, nét mặt đáng yêu, phụng phịu trong lòng mẹ khiến mọi người trong bệnh viện đều ngây ngất nhìn đứa trẻ, lại buồn cười trước hành động đáng yêu của đứa bé. Bên ngoài, mặt trăng càng lúc càng sáng, ngôi sao trên trời lấp lánh giống như đang nhảy múa báo hiệu sự ra đời của đứa trẻ

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2: Khởi Đầu Của Lạc Sắc Vi – Thơ Ấu Của Tiểu Sắc Nữ

Khởi đầu một tai họa mới Khởi đầu một con đường về tiểu sắc nữ

Xem thế nào khi nàng thu thập tâm mỹ nam ...

Lúc Sắc Vi năm tuổi. Trường học mẫu giáo mầm non Gà con, trong khu vườn trường nhỏ nhắn, bên cạnh là bãi cát trống với chiếc xích đu xinh xinh. Một bé gái tầm 5 tuổi, trong xinh xắn, mập mạp, béo béo, tròn tròn, trong rất đáng yêu, đôi mắt đen láy thâm thúy như vì sao trên bầu trời đêm, chứa ẩn sự một lớp sương mù đằng sau đôi mắt ấy, đang nhìn chăm chăm vào cậu bé bên cạnh với biểu cảm chảy nước miếng, si mê nhìn cậu bé.

Có thể nhìn ra cũng là một cậu bé tầm 5 tuổi, nhưng khuôn mặt đầy đủ tiêu chuẩn một tiểu mỹ nam, ngũ quan tuần mỹ, sau này lớn lên có thể là một nam nhân rất mê người, anh tuấn bất phàm. Cậu bé cứ đỏ mặt trước thái độ chảy nước miếng, cặp mắt của bầu trời đêm cứ si mê nhìn cậu bé, cậu bé ngượng ngùng, 2 má hồng hồng đỏ ửng như trái cà chua trong rất đáng yêu, giọng nói thì cứ cà lăm

– Sắc Vi...cậu...đừng...nhìn...tớ...thế...được..không?

Thì ra cô bé đang chảy nước miếng là Lạc Sắc Vi, tiểu nữ chủ của chúng ta. Sắc Vi vẫn tiếp tục nhìn cậu bé, miệng cứ chảy nước dãi trong thật kinh tởm, hai mắt thì cứ nhìn cậu bé như miếng mồi ngon, như muốn nhào tới ăn ngay lập tức. Cứ nhìn cậu bé đang ngượng ngùng đỏ mặt, sợ hãi, Sắc Vi lập tức tỉnh táo lại, lấy lại hình tượng. Bây giờ hình tượng Sắc Vi là một tiểu công chúa, xinh đẹp hết như thiên thần với bộ đầm trắng mang trên người, giọng nói pha sự hồn dỗi:

– Bộ cậu không muốn tớ nhìn à, Hữu Thần !

Cậu bé của chúng ta nghe Sắc Vi nói, lập tức sắc mặt hết hoảng, hai cặp mắt như sắp meo (khóc):

– Không, không... tớ muốn cậu nhìn tớ như vậy...? Đừng nghĩ chơi tớ.... hức hức...

Thấy thái độ tiểu mỹ nam làm nàng thật hài lòng, tiểu sắc nữ của chúng ta nhẹ nhàng cười, nụ cười của nàng mang theo tia đắc ý, cũng có phần hài lòng:

– Được rồi, tớ không nghĩ chơi cậu ! Nhưng cậu sau này phải hứa, lớn lên cậu phải gả cho tớ...

Tiểu mỹ nam Hữu Thần đáng yêu của chúng ta nét mặt thoáng lên sự vui mừng như bắt được quả, lập tức gật đầu và nói:

– Được, lớn lên tớ gả cho cậu! Miễn cậu đừng rời xa tớ...

Hành động của tiểu mỹ nam làm nàng hận không thể ngay lập tức nhào tới ăn cậu ta. Nàng tiến tới, ôm cậu ta vào lòng, tiện lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, tranh thủ sờ cái mông của cậu ta, lòng thì nghĩ thầm:

– ”Hê hê... mỹ nam... này chất lượng tốt thật ! Cái mông cậu ta thật đã, lớn lên quyết định cho cậu ta làm chồng nhỏ.. hê hê”

Với ý nghĩa “trong sáng” và “thiện lương” của nàng, cậu bé không hay biết gì, nét mặt hạnh phúc như bắt được quả. Rồi sau này cậu cũng phải hối hận vì điều này

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Con Đường Trưởng Thành Của Tiểu Sắc Nữ

Nàng tiểu sắc nữ cuối cùng cũng lớn lên Lập trí lấy nhiều chồng của nàng bắt đầu một hành trình Một hành trình dài thật là dài 12 năm sau... Bây giờ tiểu sắc nữ của chúng ta bước trên con đường trưởng thành, 5 tuổi tiểu sắc nữ ngày nào cuối cùng lớn lên thành một thiếu nữ 17 tuổi, nhưng bản tính vẫn không thay đổi, vẫn hảo nam sắc như thường. Bề ngoài nàng bây giờ không còn là công chúa nhỏ, xinh đẹp trong sáng như ngày nào mà thay vào đó là một cô gái hiện đại không xinh cũng chẳng quyến rũ, được cái thanh tú cũng đáng yêu. Nhìn nàng một thân quần đồng phục trực, chiếc áo khoác đen đơn giản với cái nơ xinh xinh giữa ngực, cái váy không ngắn cũng chẳng dài nhưng lại chỉ ngang đùi, một thân linh động khiến nàng hết như một tiểu tinh linh ham chơi, muốn khám phá hồng trần vô tình lạc vào trần gian. Ai nhìn bề ngoài nàng, cũng đều cho nàng là một cô bé thật đáng yêu, thiện lương, trong sáng, hiền lành nhưng điều này lại hoàn toàn sai lầm khi tai tiếng của nàng vang dội khắp trường, vì số bạn trai nàng hiện tại trên 37 người. Người nào người nấy đều là mỹ nam ngồi ngồi, soái ca, mãnh nam vương tử điều đầy đủ cả. Tất cả nữ sinh trong trường đều ganh tị với nàng, thậm trí luôn dùng cách hãm hại nàng nhưng không thành, mà bị ngược lại. Nên đến giờ không một ai dám hại nàng, mà chỉ biết cảm tức nhìn nàng ngày ngày bên soái

ca, mỹ nam 37 người bạn trai của nàng đều là tinh hoa, ngôi sao, thiên tài, ngoại hình vượt trội, những người bạn trai của nàng đều không ghen mà còn cam nguyện mặc cho nàng chọc gẹo mỹ nam khác, mặc kệ nàng có bao nhiêu bạn trai, họ cũng đều yêu nàng. Cam nguyện sau này làm chồng nhỏ của nàng Lạc Sắc Vi: Muội muội ngoan, đợi ta từ từ hưởng thụ xong, tỷ sẽ nhường lại mỹ nam cho muội *cười gian xảo*) Ngày nào nàng cũng hưởng thụ có mỹ nam bên cạnh, mặc sức ăn đậu hủ mỹ nam. Cuộc sống nàng như một hậu cung, một nữ vương với 37 phi tần toàn là mỹ nam hàng cực phẩm bên cạnh, ôi khiến cho bao nhiêu nữ sinh ganh tỵ chết. Lạc Sắc Vi như một truyền kỳ nhân vật có số bạn trai lên tới 37 người, người nào người nấy đều là hàng cực phẩm mỹ nam. Nhắc đến càng làm các nữ sinh khác tức chết, hận không thể bỏ nàng ra. Cuộc sống nhàn chán, ngày ngày hưởng thụ mỹ nam làm nàng chán đến phát ngáy. Một hôm nàng định gọi điện hết cho 37 người bạn trai của mình, tập trong một nhà hàng sang trọng. 37 mỹ nam đều tập trung đầy đủ, người người đều mặc hàng hiệu, khiến mọi người trong khách sạn tưởng hôm nay là tiệc ngôi sao hay điện ảnh nào. Bỗng một cô gái tầm 17 tuổi bước vào, trên người nàng mặc một chiếc váy trắng xinh xắn ngan đùi với áo sơ mi đơn giản, tóc thì cột phía sau khiến nàng trở nên thoát nhìn đáng yêu, trong sáng thiện lương. Một trong 37 mỹ nam mở miệng khi thấy nàng tới: – Nữ vương của chúng ta, em đã tới rồi! Hôm nay em thật xinh đẹp, đẹp hơn mọi hôm. . . w. . . . Cứ lải nhải khiến nàng bực mình. Lạc Sắc Vi bước tới, giọng uy nghiêm, khí thế không khác gì một đức vua quyền uy: – Im lặng! Mọi người biết hôm nay tại sao tôi lại gọi mấy người đến đây không? 37 mỹ nam lắc đầu, cùng nói: – Không biết! Lạc Sắc Vi của chúng ta lại nói tiếp: – Được, tôi vào vấn đề chính! Hôm nay tôi gọi mấy anh ra đây là tôi có một vấn đề, tôi muốn chia tay với các anh. . . Giọng nói không lạnh không sắc nhưng lại nghiêm túc như sét đánh vào người 37 mỹ nam, họ ngỡ ngàng rồi một hồi sốc, mắt mũi tái mét, rồi trên mặt bắt biểu hiện thống khổ, rồi đầu đón nhìn nữ chủ của chúng ta và hỏi: – Tại sao, bọn anh có làm gì sai? Tại sao, em lại chia tay với bọn anh. . . ! Bọn anh sai chỗ nào, điều có thể sửa chữa. . . nhưng xin em đừng chia tay. . . . Lạc Sắc Vi nhìn họ, nói: – Tôi chán các anh rồi! Chia tay là chia tay. . . Nói xong, bỏ đi thẳng. Mặc cho 37 mỹ nam đằng sau cầu xin, nét mặt họ thống khổ, trên mặt ai ai cũng in hàng nước mắt. Mọi người trong khách sạn đều ngẩn ngơ, như không biết chuyện gì xảy ra, khi thấy một đoàn 37 mỹ nam đang khóc, một hai đôi chết, mắt họ cứ dằng dặc lấy hình bóng đang nhỏ dần của cô gái. Đến khi hình bóng đã khuất.

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Tuyệt Sắc Mỹ Nam Hữu Thần

Từ khi nàng vừa chia tay 37 người bạn trai cách đây vài phút, thì nàng ta lại bắt đầu cuộc hành trình tìm nạn nhân mới. Chuyện nàng chia tay một loạt 37 người, điều loan truyền khắp trường, cả ngoài trường. Một loạt thông tin đủ làm tăng sự truyền kỳ của nàng.

37 người cực phẩm mỹ nam bạn trai của nàng hiện tại đang trong tình trạng sống dở chết dở, đau thương quá độ. Một số phải vào bệnh viện tâm thần, cứ mỗi lần cười hạnh phúc ngẩn ngơ rồi gọi tên nàng. Hàng loạt sự kiện ww. . . , thêm tài mẫn muội nữa. . . sự nổi tiếng nàng vượt trội lên hằng.

Đầu quán, một cô gái tầm 17 tuổi đang ăn kem ngon lành, ung dung tự tại, đứng, cô gái này chính là Lạc Sắc Vi của chúng ta, sau khi nhàm chán với cuộc tình chơi một lúc 37 người, đã chia tay một cách không thương tiếc. Bên cạnh nàng là một nam nhân khác, một chàng trai anh tuấn bất phàm, yêu mỹ tuyệt đối, 37 bạn trai cũ của nàng chưa chắc bằng được một phần nữa của nam nhân này.

Đôi mắt kiên nghị, giống như màn đêm u tối, bao phủ trong ánh mắt, bạc thần nhếch lên một cách gọi cảm, chiếc mũi hoàn hảo độc nhất vô nhị. Có thể nói hình dung ra là một tuyệt thế mỹ nam, hẳn là Dương Hữu Thần, con trai của vua giàu mỏ lớn nhất thế giới, thừa kế một tài sản kếch sù, thế lực của hắn thật sự cường thế đến nỗi con mồi bé nhỏ nào không lọt qua mắt hắn.

Hắn đang nhìn nàng, người bạn thanh mai trúc mã của hắn, Lạc Sắc Vi. Hắn đã yêu thâm thương nàng từ nhỏ, từ nhỏ đến lớn, hắn luôn kiêu ngạo, tự tin nàng mãi mãi là của hắn. Cuộc tình 37 người kia, chỉ là một cuộc đùa vui. Lạc Sắc Vi đối với hắn rất quan trọng, quan trọng đến nỗi hắn tiết không từ bỏ tất cả chỉ vì nàng, thậm trí cả tính mạng.

Ngắm nàng vừa ăn vừa chùi miệng, thật đáng yêu. Trong mắt hắn, nàng thật xinh đẹp hơn mọi thứ trên đời, ngắm nàng, hắn cảm thấy hạnh phúc. Nhưng hạnh phúc ngắn ngủi khi ánh mắt nàng sáng lên, dừng lại ở một người khác, giống như thấy được con mồi mới. Làm hắn cảm thấy một dự cảm bất an.

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Sấm Rứt Đại Họa ! Xuyên Không Mở Ra Truyền Kỳ

Ánh mắt nàng dừng lại, nhìn chằm chằm vào một thân ảnh một cậu bé tầm 12, 13 tuổi. Một cậu bé có đôi mắt màu của ngọn lửa mà nàng thích nhất, ánh mắt chứa đựng sự cháy bỏng, kiêu ngạo, oai hùng của một ngọn lửa, chiếc mũi sọc dừa cao thẳng một cách tự nhiên, chiếc môi nhỏ nhỏ, đỏ mọng như quả dâu, nhìn muốn cắn, đủ sức thừa nhận cậu bé này thật xinh đẹp, cao ngạo, oai hùng như rồng.

Nhưng gương mặt cậu bé hầu như không cười, chỉ mang một biểu cảm đề hình dung *lãnh khốc*. Một tiểu mỹ nam lại khốc nữa, đúng tiêu chuẩn của nàng, như vừa thấy con mồi, lập tức máu hào nam sắc nổi lên, nàng từ từ tiến tới cậu bé mà không biết đằng sau nàng là một đại đám chua Hữu Thần. Nàng nói bằng giọng một ngọt đến thật đáng yêu:

– Tiểu đệ đệ, đệ đệ bị lạc à.. ! Cần tỷ tỷ chăm sóc không

Tiểu mỹ nam chán ghét nhìn nàng, cậu bé nói một cách lãnh đạm – Tránh ra !

Tiểu sắc nữ của chúng ta vẫn cứ mặt dày, tay cứ sờ sờ, ăn đậu hủ cậu bé. Miệng vẫn cứ nói ngọt đến phát ón:

– Tiểu mỹ nam đệ đệ, đệ thật xinh đẹp nha.. ! Cần tỷ....

Chưa nói hoàn thì tiểu mỹ nam đã nhìn nàng với hai con mắt đầy sát khí, gân xanh nổi lên bàn tay như đang tức giận. Bỗng bên cạnh nàng, Hữu Thần đang ăn dấm chua thì bỗng lòng có dự cảm bất hảo, chưa kịp lên tiếng thì một ánh sáng lóe lên, khiến mọi vật và người bất động. Tiểu sắc nữ của chúng ta không hề hay biết gì mà cứ mặt dày ăn đậu hủ tiểu mỹ nam.

Tiểu mỹ nam tức giận, trên đầu cậu bé đầu để lộ gung rỗng. Trên tay cậu là hai ngọn lửa rực sáng, tiểu mỹ nam chán ghét nhìn nàng, lãnh khốc nói:

– Phàm nhân to gan, dám sờ người Long Thần ta ! Người thật không muốn sống !

Tiểu sắc nữ của chúng ta vẫn chìm đắm trong sắc đẹp, miệng chảy nước dãi: – Thì ra tiểu đệ đệ tên Long Thần ! Quả thật người đẹp như tên....

Long Thần không chịu nổi lời nói của nàng, tức giận đến nổi vô tình mở ra thời không, dùng sức lay chân đá nàng vào vòng xoáy thời không, còn kéo theo mỹ nam Hữu Thần đang đứng bất động khi chứng kiến thấy cảnh lần đầu tiên hấn gặp.

Bóng hai người mất hút trong vòng xoáy thời không, Long Thần cũng biến mất, để lại phố xá đường và người điều cứ động, không biết chuyện gì xảy ra. Hình như họ đã quên cái gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Xuyên Không Gặp Mỹ Nam Lỏa Đồ

Vòng xoáy thời không mở ra, làm nàng từ trên trời rớt xuống. Khuôn mặt tái nhợt vì sắp trúng nền đất, bỗng có vật gì mềm mềm đỡ lấy nàng. Mở mắt ra, nàng thấy một bộ áo quần loan quần kỳ lạ ở dưới đất, đầu đó thoan thoan mùi hương thơm nhẹ nhàng khiến nàng cảm thấy thoải mái, đi theo mùi hương phát ra thì ập trước mắt nàng là...

Một tuyệt đại giai nhân mỹ nam đang tắm, không một mảnh vải che thân, làn da trắng nõn đến mức nàng nhìn phát thèm, muốn vào cắn một cái, thân hình *** rẩng, mạnh mẽ, gợi cảm ẩn hiện dưới nước, tóc đen xỏa dài làm hấn trở nên gợi cảm đến mê người, nàng hận không thể nhảy vào ăn hấn, khi chất lãnh đạm, trong trẻo tựa như trích tiên vô tình bị lạc xuống trần gian.

Oa, quả là một tuyệt thế mỹ nam, trên vạn người mỹ nam. Mấy trăm bạn trai cũ của nàng chưa chắc gì bằng một phần mười của mỹ nam kia, đúng là cực phẩm, siêu cấp trong cực phẩm mỹ nam. Bỗng mỹ nam thấy như ai đó đang rình mình, hấn lên tiếng nói:

– Ai, bước ra ..

Oa, cả giọng nói cũng mê người, thật là cực phẩm quý hiếm, một không hai. Nàng si mê nhìn mà chẳng thèm để ý trên miệng đã chảy nước dãi từ lúc nào, hai con mắt nhìn chăm chăm vào thân hình mỹ nam như đang muốn ăn tươi nuốt sống tận gốc. Mỹ nam dùng khinh công bay lên, lướt qua nhẹ nhàng, thoáng một cái đã mặc đồ, làm nàng hơi tiếc nuối nhưng vẫn si mê nhìn. Hấn nhìn nàng, trong mắt giấu đi sát khí, nhưng cũng đủ biết hấn đang tức giận:

– Người là kẻ nào, dám xung vào Nguyệt Tinh Cung !

Nàng không thèm để ý mỹ nam tức giận, mà đang chìm đắm trong sắc đẹp. Oa, giọng nói cũng mê người, vẻ ngoài lại còn mê người muốn đòi mạng, thật sự mình sống trên đời, mấy trăm bạn trai cũ, mình chưa thấy ai đẹp hơn chàng. Quyết định rồi, hấn sẽ là lão công nhỏ tương lai của nàng. Thấy mỹ nam đang tức giận nhìn nàng, hình như ánh mắt chứa đầy sát khí như đang muốn giết nàng ngay lập tức, lập tức nàng tỉnh táo lại, lấy lại hình tượng, sợ mỹ nam chuẩn mất.

Hấn ngần ngại khi nàng thay đổi hấn, khi hồi nàng nhìn hấn như kẻ săn thú thấy con mồi, lập tức muốn nhào tới, nhờ đây, nàng giống như một tinh linh đáng yêu, thánh thiện, mặc áo quần kỳ lạ, quái đản hấn chưa gặp bao giờ. Nhưng hấn biết, hấn không thể đòi hỏi cặp mắt của nàng, đôi mắt nàng như bầu trời đêm u tối, lấp lánh như vì sao đêm, mang theo cỗ sương mù dày đặc tạo nên huyền bí của đôi mắt, khiến hấn như lạc vào mê cung vô tận trong đôi mắt ấy, muốn hăm sau vào trong đó.

Trái tim hấn đập thình thịch khiến hấn cảm thấy khó hiểu với cảm xúc kỳ lạ này. Từ lúc được sự phụ nhặt vào Nguyệt Tinh Cung, hấn tưởng mình vô tâm tuyệt tình, không màng sự đời, nhưng gặp nàng. Khiến trái tim hấn biến nhiều cảm xúc khiến hấn không hiểu nổi. Nàng ngọt ngào, nhào tới, nhor tay một lịch sự:

– Chào mỹ nam. í nhầm chào mỹ nam ca ca.. ! Muội không biết làm cách nào tới đây, nhưng. ...

Mỹ nam ca ca lạnh lùng nhìn nàng, lại giống như cảnh giác, nàng bắt đầu giả trang vô tội nữa: – Muội không biết làm thế nào tới đây, hức hức !

Hắn cảm thấy hơi nghi ngờ, vì Nguyệt Tinh Cung được bố trí cẩn thận, ai muốn vào đây thì sẽ tan xác, thân hình thối nát, tử vong ngay lập tức, nhưng hắn nhìn nàng không có gì là bị thương, thậm trí bình an vô sự, chẳng lẽ nàng ấy từ trên trời rơi xuống, một tiểu tiên nữ lạc xuống phạm trần, hắn muốn hỏi một cách chắc chắn:

– Ngươi... từ trên trời rơi xuống !

Nàng với đôi mắt ngấn lệ, hai má phụng phịu trong rất đáng yêu, đôi môi hồng hồng nhìn muốn cắn: – Mỹ nam ca ca, phải !

Hắn ngạc nhiên, nàng thật sự là tiên nữ sao, một tiểu tiên nữ đáng yêu, ông trời ban tặng hắn sao.

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Mỹ Nam Ca Ca Là Cung Chủ

Mỹ nam ca ca dịu dàng nhìn nàng, không còn dùng bộ mặt lãnh đạm đối với nàng. Một thái độ hoàn toàn khác (Lạc Sắc Vi: Ta thật là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở *hó hó* NP: Khụ, *sốc nặng*.. *lắm bảm* chắc mỹ nam ca ca kia bị vấn đề rồi ... Lạc Sắc Vi: *cầm cái dép* Muội nói cái gì ? NP: *chuồn mất kéo ăn dép)

Nàng biết, nàng xinh đẹp, nàng lương thiện, nàng đáng yêu, hề hề, mỹ nam ca ca bắt đầu thích nàng rồi đây. Đang tự tin, thì giọng truyền cảm của mỹ nam ca ca lại một lần nữa làm thổn thức trái tim nhỏ bé nhưng đa tình của nàng:

– Muội tên là gì ?

Nàng giả bộ thẹn thùng, hai má hồng hồng phụng phịu thật đáng yêu, giọng ngọt đến nỗi thấy ón (NP: *nổi da gà* Tỷ thật lắm chiêu ! Lạc Sắc Vi: Cầm miệng, nghề của ta ! Không diễn làm sao có mỹ nam để ăn ! NP:)

– Muội tên Lạc Sắc Vi ạ , ca ca tên gì ?

Hắn mỉm cười nhẹ nhàng, nụ cười như mùa xuân ấm áp, càng làm hắn càng thêm tuyệt mỹ, giống như yêu tinh đòi mạng chuyển thế, làm con tim nàng không chịu nổi, trong lòng cứ kêu in ỏi, thiếu chút nữa muốn ăn hắn luôn:

– Đóa hoa sắc vi, tên thật hay ! Ta gọi là Trương Hạo Phong, cung chủ Tịnh Nguyệt Cung

Cái gì? Hắn là cung chủ, oa, trích tiên cung chủ, thật muốn đòi mạng. Hắn lúc im lặng thì thấy lãnh đạm, trang nhã y như trích tiên, khi cười thì càng hắn trở nên tuyệt mỹ giống người kia. Khoan người kia, người là ai, bỗng trong tâm trí nàng nhớ đến bóng dáng mờ hồ nam nhân, như từng quen biết từ lâu, nhưng nàng không biết sao cảm thấy hận, lại thấy bị phản, nhưng lại không nhớ ra người đó là ai. Như một chuyện cách đây, cách đây lâu lắm rồi.

– Muội làm sao vậy ?

Hắn lo lắng hỏi nàng, khi thấy khuôn mặt tái nhợt, nổi lên tia bi thương. Hắn cảm thấy lòng khó chịu và giống như kìm nén khó thở, ai nhẫn tâm làm một tiểu tiên nữ bi thương, sao nàng lại có ánh mắt đau thương, bị phản, chẳng lẽ nàng nhớ đến ai (NP: Chắc chắc, muội người thấy mùi dấm chua rồi, hề hề Hạo Phong: Im miệng, nếu không muốn bị giết ! NP: Dạ, muội lập tức câm ngay)

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Oa ! Thì Ra Ở Nguyệt Tinh Cung Toàn Là Mỹ Nam

Thấy ánh mắt nàng thoáng bi thương, tâm hồn nhìn nơi đâu, nhìn nàng bây giờ giống một chú chim lạc loại, bị tổn thương nhiều, tình mạch bao quanh lấy nàng, giống như không cho ai bước vào thế giới của nàng. Ánh mắt tựa phù màn đêm, cô đơn, tình mạch, khó hiểu khiến người ta không thể kìm chế bước vào sự mê hoặc ấy.

Trí nhớ mơ hồ, nàng không thể nhớ nam tử đó là ai, như quen biết từ lâu. Lòng nàng cảm thấy đau nhói, nàng không hiểu tại sao nữa, bỗng nàng cảm

nhận thấy mùi vị đắng chua. Nàng bình tĩnh lại, thấy mỹ nam ca ca khuôn mặt đánh lại, ánh mắt khó hiểu nhìn nàng, giống như đang tức giận, bị ai đó phản bội (NP: hổ hổ, ca ca ghen rồi ! Hạo Phong: Cảm miệng ! NP: Dạ, muối im, hức hức.. làm gì dữ vậy ?)

Ánh mắt nàng trở lại bình thường như ban đầu, không còn vẻ cô tịch, tổn thương như ban đầu. Ánh mắt nàng bao trùm lấy sự mằm mê tối của bầu trời, giống như lạc vào mê cung không tìm thấy lối ra. Nàng khó hiểu nhìn mỹ nam ca ca, ánh mắt chớp chớp một cách ngây thơ vô tội, hai má cứ hồng hồng như quả táo đỏ, nhìn thật muốn cắn:

– Hạo Phong ca ca , huynh bị sao thế !

Một cái chớp mắt vô tội giống như cún con đòi chủ (Sắc Vi: *tức giận* Ai là cún con, ta là mỹ nhân, mỹ nhân, muối nghe rõ chưa ! NP: Muối nghe rồi !*lắm bầm* Dữ như quỷ, hjz...). Trước hành động của nàng, khó chịu, cảm xúc lạ lẫm bay từ lúc nào không hay, chỉ còn lại cảm xúc ấm áp, hạnh phúc hẳn không lý giải ra được.

Hắn cảm thấy, nàng thật là một tiểu tiên nữ mê người đòi mạng, nhìn hành động của nàng, hắn hận không thể lấy đao chém chân nàng, để nàng có thể bên cạnh hắn, mãi không rời xa hắn (NP: *sốc* Tình yêu của ca ca kiểu gì thế Hạo Phong: *lãnh đạm nói* Không liên quan đến ngươi ! NP: *run sợ* Dạ, muối không dám xen vào)

– Không có gì ? Ta đang nghĩ một số việc, không có gì...

Lại là nụ cười ấy, thật muốn đòi mạng ! Quả thật là muốn dụ dỗ người khác, phải phải bình tĩnh, nàng còn nhiều cơ hội (NP: *run sợ* Oa, nguy hiểm thật ! Lạc Sắc Vi: *cười ái muội* Nguy hiểm cái gì vậy muối ? NP: Dạ, không gì cả? Muối có việc, tạm biệt tỷ *chuồn không ăn dép*)

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Oa ! Thì Ra Tịnh Nguyệt Cung Toàn Mỹ Nam (2)

Quả thật là cực phẩm mỹ nam, có một không hai. Nam nhân cổ đại ghen thật tốt, hơn hẳn nam nhân hiện đại, nếu mỹ nam này mà đến hiện đại, thì chắc gây ra một hỗn chiến dành trai đẹp đây.

Quả thật càng nhìn càng hơn hẳn mấy trăm bạn trai cũ của nàng. Xuyên không cũng tốt thật, mới vào đã gặp mỹ nam cung chủ, chàng còn trong tình trạng lóa đồ nữa, thật không uổng kiếp phong lưu nữ nhân. Ánh mắt hắn chứa đầy sùng nịnh, tình cảm nồng nàn, trên môi là nụ cười mê người, thật muốn nàng đòi mạng, hận không thể nhào vào ăn hắn ngay lập tức. (NP: *mở hôi lạnh* Quả thật là Lạc Sắc Vi: *cười ái muội, xích lại gần* Muối nói gì ? NP: Ta nói.. *cứng họng, ngửi thấy mùi sát khí* *run run* Dạ .. không có gì..ạ ?)

– Sắc Vi, nàng có muốn...

Lại là cái giọng mê người, gọi cảm ấy, thật sự muốn khơi lên dục vọng. Hắn muốn làm gì, đang trong tình trạng say đắm vì sắc đẹp, cũng suy nghĩ sâu xa, chẳng lẽ hắn muốn cùng lên giường với nàng chăng. Oa, quả thật là may mắn ngàn năm có một, nếu có thể cùng tuyệt thế mỹ nam lên giường, dù giết nàng, nàng cũng cam lòng. Nếu mỹ nam đã có lòng muốn cùng nàng xxoo trên giường, thì tội gì phải từ chối (NP: *vây vẩy* tỷ à.. ! Phong ca chưa nói gì xong...? *lắm bầm* Tỷ tự kỷ thấy ớn Lạc Sắc Vi: *Nói đùa* Ngươi nói gì ? NP Đã không thấy bóng dáng*)

Nghĩ cùng với mỹ nam cung chủ lên giường, nàng không thể nhịn được chảy nước miếng. Quả thật là hạnh phúc 1 không hai, nàng chớp chớp đôi mắt như cún con chờ đợi được nhận thưởng, hắn không biết có chuyện gì nàng lại làm dáng vẻ như vậy. Bất quá, nàng vui, hắn cũng cảm thấy lòng mình hạnh phúc:

– Nàng có muốn tham quan Tịnh Nguyệt Cung không ?

Lại là nụ cười lúc này, thật muốn dụ dỗ nàng đây mà. Đang trong tình mê đắm sắc đẹp, thì tâm trí của nàng bưng bít, hắn nói cái gì.

Khoan đã ~

Hắn nói gì cơ?

Muốn nàng tham quan Tịnh Nguyệt Cung cùng hắn, nàng có nghe nhầm không. Không phải mỹ nam cung chủ muốn lên giường cùng nàng sao, chẳng phải, chẳng phải..

Nàng hiểu lầm. Tuyệt đối hiểu nhầm, nàng cảm thấy lòng mình có chút mất mát cùng thất vọng, vì sao. Đương nhiên là nàng đang mong cùng lên giường với mỹ nam, giờ thành ra thế này, bảo nàng không thất vọng mới lạ (NP: *khinh bỉ* Hừ, ngươi chỉ toàn nghĩ xxoo Lạc Sắc Vi: *nhú mày* Muối nói gì ? NP: *đỏ mặt* dạ..dạ..không có gì, muối đang .. viết...à muối có chuyện quan trọng ! Pp tỷ *chuồn nhanh*)

Tuy có chút thất vọng, nhưng dù sao cơ hội vẫn còn dài. Muốn lên giường với mỹ nam, phải chờ cơ hội chính người (NP là àm* Có âm mưu, tuyệt đối có âm mưu Lạc Sắc Vi: *tới gần, cười ái muội* Hoàn muội muội, nhìn ra muội cũng đẹp đấy chứ, hay là.. *cười gian tà* NP: *Run sợ, cầu xin* Tỷ tha cho

muội, muội lần sau không dám.. muội, muội..*ngắt xiu, sùi bọt mép* Lạc Sắc Vi: *nhú mày* mới đó đã ngắt xiu, vô dụng)

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Oa ! Thì Ra Tịnh Nguyệt Cung Toàn Mỹ Nam 3

Cùng tuyệt thế mỹ nam cung chủ đi tham quan Tịnh Nguyệt Cung không sai. Mà nàng cũng bất ngờ không kém gì, Nguyệt Tinh Cung gì mà rộng lớn thế kia, được đính bao nhiêu vàng đá quý, chẳng thua gì hoàng cung. Còn vào đó, ngự hoa viên ở Tịnh Nguyệt Cung như một nhân gian tiên cảnh, sợ rằng hiện đại cũng không có cảnh đẹp này (NP: *khinh bỉ* Vô nghĩa, đương nhiên phải đẹp, cổ đại làm gì có ô nhiễm ! Hiện đại bây giờ ô nhiễm trầm trọng! Lạc Sắc Vi: *gật đầu* Muội nói cũng đúng !)

Đi thăm quan Tịnh Nguyệt Cung, nàng sợ ngây người bởi rộng lớn, cùng nhân gian cảnh đẹp khó tìm điều tập trung tại Tịnh Nguyệt Cung. Quả thật là một nhân gian thiên đường, sống ở nơi này cả đời, nàng cũng can nguyện, cùng với mỹ nam cung chủ nàng cũng đủ hạnh phúc. Trương Hạo Phong sùng nịnh nhìn nàng, ánh mắt quá mức nhu tình:

– Sắc Vi, nàng thấy sao ..

Oa, lại cười nữa. Quả thật muốn đòi mạng nàng đây mà, nhưng nàng không muốn mất hình tượng, phải tiếp tục giả trang đáng yêu, dụ dỗ mỹ nam nữa chứ. Nàng nũng nịu, cọt cọt vào người mỹ nam cung chủ:

– Ừm, thật đẹp ! Quả thật là nhân gian tiên cảnh. . .

Hắn nói:

– Nàng có muốn ở đây không ? Bên cạnh ta, cả đời !

Wow, mỹ nam đang cầu hôn ta chẳng? Đương nhiên nàng nguyện ý, cả đời nguyện ý. Dù muốn mạng của nàng cũng được nữa là, ở bên cạnh tuyệt thế mỹ nam thế kia, còn gì hạnh phúc bằng, nàng giả vờ ngượng ngùng, hái má ửng hồng e lệ gật đầu.

– Muội nguyện ý !

Quả thật là tiểu yêu tinh, hành động của nàng chẳng khác gì câu dẫn hắn. Quả thật là món quà ông trời ban cho hắn, nàng là của hắn, mãi mãi là của hắn, kẻ nào cướp nàng, hắn sẽ hủy diệt kẻ, gấp thần giết thân, gấp phạt sát phạt. Vì nàng, hắn làm hết thảy.

Hắn ôm nàng thật chặt, đặt nhẹ lên đôi môi nàng một nụ hôn nồng cháy. Chà, nụ hôn đầu của nàng, mỹ nam ca ca hôn thật điêu luyện nhaz. Chắc hẳn phải hôn rất nhiều cô gái, mới điêu luyện như vậy, cứ nghĩ đến việc hắn hôn nữ nhân khác, nàng tựa hồ mất hứng, bất mãn thoát khỏi nụ hôn nồng cháy của hắn.

– Sao thế, Sắc Vi.

Nàng nói:

– Muội hỏi huynh, có phải huynh từng hôn nhiều nữ nhân khác phải không ?

Thì ra nàng đang ăn dấm chua, thật là tiểu yêu tinh. Hắn cười sùng nịnh nhìn nàng, ánh mắt chứa đầy ôn nhu cùng nhu tình:

– Ta làm gì có ! Đây là lần đầu tiên ta hôn nữ nhân. . .

Hả? Nàng có nghe nhầm không, lần đầu tiên của mỹ nam. Nàng không còn mất hứng nữa, bây giờ tâm trạng vui vẻ, mà khoan, nếu hắn không có hôn bất kỳ nữ nhân nào, chẳng lẽ Nguyệt Tinh Cung nhiều nữ nhân thế kia, hắn không hôn một ai, chẳng lẽ hắn đoạn tụ (BL)

– Muội hỏi huynh một vấn đề ! Chẳng lẽ Tịnh Nguyệt Cung không có nữ nhân nào làm huynh tâm động ! Chẳng lẽ trước kia huynh đoạn tụ. .

Câu hỏi của nàng quả thật làm tức chết hắn:

– Không, nàng là nữ nhân đầu tiên ta yêu ! Tịnh Nguyệt Cung không hề có nữ nhân nào, chỉ toàn là nam nhân. . .

Nàng nhú mày, nghi hoặc:

– Thật sự ?

Hắn gật đầu, ôm nàng:

Hắn nhẹ nhàng bế nàng vào phòng, khẽ đẩy cửa, từ từ đặt nàng lên giường. Ánh mắt hắn nhìn nàng chứa đầy dục vọng. Ai, ai có thể cho nàng biết chuyện gì đang xảy ra không, dù thật lòng nàng cũng đang muốn câu dẫn hắn lên giường, nhưng cũng đành nên nhưng lúc nàng đang ăn chứ. Hức hức, nàng chưa sẵn sàng, ai có thể cứu nàng không, phải tìm cách gì mới được. Nàng cần chuẩn bị tinh thần cùng ít thứ chứ. Nàng định nói, nhưng hắn đã cuối người xuống, dùng môi tham lam giữ lấy đôi môi nhỏ nhắn của nàng. Hại nàng ngưng ngừng, hai má đỏ ửng mê người, giờ đây ý định chôn trong đầu nàng điều bị nộ hôn quá mức nồng cháy mê mẩn. Giờ đây hai mắt nàng cũng chìm đắm trong dục vọng, thỏa mãn mê người. Hắn hôn nàng nhẹ nhàng, một cách cẩn thận ôn nhu, cũng không kém phần bá đạo, tham lam sở hữu nơi mỗi nàng. Bàn tay hắn cũng bắt đầu hoạt động, từ từ cởi áo nàng ra, để lộ cái yếm kỳ dị hắn chưa thấy bao giờ, nhưng mặc kệ. Vật cản trở trên người nàng, điều bị hắn xé toạt, trên người nàng dần dần để lộ ra cặp ngực mê người. Hai đỉnh núi trắng nõn nà, ở trên là nuốm hồng nhỏ xinh. Bàn tay hắn bắt đầu xoa ngực nàng, tốc độ điều luyện khiến bộ ngực của nàng như bị kích thích, mắt nàng bay giờ tràn đầy mê ly dục vọng. Bộ ngực của nàng mặc cho hắn đùa giỡn. Thỏa mãn đôi môi của nàng xong, hắn từ từ tiến về phía cổ, lướt xuống ngực, nhẹ nhàng cắn hai đầu hõm hồng nhỏ xinh trước ngực, tham lam hấp thụ bộ ngực. Nàng giờ đây cảm thấy nóng cả người, tê dại và khó chịu Nhìn không được nàng rên ri: – Ân... a...ân...a Hắn hấp thụ xong, nhìn má nàng thoáng ửng hồng mê người. Quá thật là yếu tính chuyển thể, tiếng kêu rên ri của nàng thật gọi cảm, hai dục vọng càng muốn tiến thêm nữa. Hắn bá đạo tách hai chân của nàng ra, nhẹ nhàng dùng *vật

lớn* đâm vào *tiểu huyết* của nàng, dùng sức càng lúc càng nhanh. Khiến nàng cảm thấy đầu độn không chịu nổi, *tiểu huyết* của nàng chảy ra chất lỏng màu đỏ. Chất lỏng *xử nữ*, nhìn không được đầu độn, nàng hét lớn: – Đầu quá, xin huynh...! Ngừng lại...a..ân...đầu..quá...ngừng lại... Hân ôn nhu an ủi nàng, vẫn tiếp tục công việc xâm nhập của mình: – Sắc Vi, từ từ rồi sẽ không đau! Thật sự đau quá, nàng không thể chịu nổi nữa. Hân bá đạo xâm nhập *tiểu huyết*, thỏa mãn con dục vọng, từ từ rút *vật lớn* ra, hiện ra chất lỏng màu đỏ. Hân mỉm cười thoải mái. Cuối cùng nàng đã là người của hân, thuộc về riêng hân mà thôi. Nhìn nàng bất tỉnh nhân sự vì không chịu nổi đau. Nàng mệt mỏi nhắm mắt ngủ, trong nàng khi ngủ thật sự động lòng người, quyến rũ, phong tình vạn chủng. Hân mỉm cười sung sướng, ôm nàng thật cẩn thận, nhẹ nhàng tiến vào giấc ngủ cùng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tiểu Mê Ly Càng Thêm Mê Ly

Sáng sớm hôm sau, nàng từ từ mở mắt ra. Cảm thấy thân hình đau nhức, đặc biệt ở phía vùng cấm. Hôm qua hân thật bá đạo, tinh lực của hân quả thật làm nàng không chịu nổi.

Ô ô, ngày hôm qua nàng chưa chuẩn bị a~..

Nàng dùng mọi cách dụ dỗ hân thì không thành công nhưng khi đói bụng đang ăn, lại bảo đang câu dẫn hân là sao. Ô ô, chẳng lẽ khi nàng đang ăn mỹ thực mới có sức câu dẫn mỹ nam sao, cái này mới lạ nhaz~..! Có lẽ lần sau nàng dùng thử xem.

Nhìn trên người khắp hôn ngân, nàng cảm thấy ngượng ngùng. Nhìn vết máu xử nữ, nàng cười miễn cưỡng, từ bây giờ nàng không còn là thiếu nữ nữa, mà là một nữ nhân (đàn bà) dâm đảng, hắc hắc, chắc nàng sẽ thêm nữ nhân vị.

Hắc hắc, cả người nàng toát ra phong tình vạn chủng, điên đảo chúng sanh cùng nữ nhân vị càng thêm nữ nhân vị. Quả thật yêu tình đòi mạng nam nhân, thế này thì không biết bao nhiêu nam nhân bị nàng câu dẫn đây, nghĩ đến ngày ngày mỹ nam, nàng cười miễn cưỡng, lòng cứ lần lần lên chín từng mây.

Nhìn mỹ nam cung chủ đang nằm bên cạnh nàng, nhìn hân. Nàng khó có thể đỡ sức hấp dẫn của hân, ngủ mà cũng đẹp thế. Tư thế nhắm mắt, trên chân là chu sa trí cùng với mái tóc rối bời xóa dài, cùng mồ hôi vì lao lực đêm qua khiến hân càng trở nên mê người. (NP: *thèm thuồng* Ưc, ta cũng muốn! Sắc Vi: *sát khí, đá* Cút, mỹ nam là của ta! NP: *bất mãn* Người đã thương thức thì cũng cho thương một tý chứ? Sắc Vi: *cười tà tà* Người cảm thấy sao..? NP: *Nhận được sát khí, cảm thấy nguy hiểm, đổ mồ hôi lạnh* Ack, ta không cần nữa..! Ta có việc đi trước, cáo từ)

Thân hình lửa đỏ, ực. Thật gọi cảm, nhìn *vật cứng* ở dưới, Oa~ thật là to~.., từ người mỹ nam cung chủ toát ra vị nam tính mãnh liệt. Cực phẩm trong cực phẩm, hôm qua hân lao lực vì nàng, không chịu nổi *vật cứng* xâm phạm vào vùng cấm, nàng cảm thấy đến giờ vẫn ê ẩm, đau nhức ở dưới.

Hắc hắc, lần đầu tiên trao cho mỹ nam ca ca cũng không tệ. Nghe tiếng cười, hân thức giấc, mở mắt ra thấy nàng đang cười, hai má ửng hồng mê người, mới sáng sớm nàng lại muốn câu dẫn hân. Nhìn nàng cười hạnh phúc, chắc nàng lại muốn tiếp tục:

– Sắc Vi đang nghĩ gì thế..?

Uả, mỹ nam ca ca thức rồi sao. Aizz, đáng tiếc không thể tiếp tục nhìn tư thế ngủ của mỹ nam ca ca. Nhìn hai ánh mắt hân đầy dục vọng, nàng linh cảm có chuyện không tốt, nàng định nói thì hân lại tiếp tục hôn nàng

Nụ hôn bá đạo, cuồng nhiệt. Bàn tay hân tự giác mò khắp người nàng. Lại thêm một lần nữa nàng bị ăn.

Hân hôn nàng xong, dứt ra để nàng thở. Thấy ánh mắt nàng tràn đầy mê ly dục vọng, yếu ớt khẽ vào người hân, miệng dính chất lỏng, làm nàng gọi cảm mê người, yêu tình đòi mạng, hơi thở yếu ớt của nàng làm tim hân tăng tốc, dục vọng càng tăng lên:

– Học...học...

Người nàng mềm nhũn ra, tựa vào người hân, chậm rãi nói:

– Hạo phong ca ca thật hư~

Trần Hạo Phong nói:

– Ân..

Má ửng hồng, ánh mắt mê ly tràn đầy thỏa mãn, mệt mỏi, miệng dính chất lỏng, làm nàng:

– Nhưng muội lại thích Hạo Phong ca ca như vậy?

Nàng nói thích sao, hân cảm thấy không hiểu sao có cảm giác xung sướng, hạnh phúc. Dục vọng hân lại nổi lên nữa, chết tiệt, tiểu yêu tinh lại muốn câu dẫn hân đây mà, hân sẽ làm cho nàng toại nguyện, mỉm cười tà tà tiếp tục hôn nàng.

Nụ hôn không bá đạo, nhưng ôn nhu lại cuồng nhiệt đầy dục vọng. Hân hôn nàng, lấy lưỡi tìm kiếm thứ gì trong miệng nàng, khiến người nàng cảm thấy chao đảo, dục vọng nữ tính tăng lên. Nhìn ánh mắt nàng đang muốn bảo hân tiếp tục, đừng có ngừng. Hân không nói gì, chỉ cười như nói, như nàng mong muốn. Hân dứt khoát thoát khỏi nụ hôn, tiếp tục lướt xuống cổ, xuống ngực, nhẹ nhàng hấp thụ bộ ngực nhỏ nhắn của nàng, hân nhẹ nhàng cắn đóm hồng xinh xinh trên ngực, khiến người nàng nhin không được kiên nhẫn:

– Ân... A...ân...a...ân...

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Bị Ăn Lăn Nữa

Hân ngẫu nhiên bộ ngực sữa nhỏ nhắn, nhẹ nhàng hấp thụ đóm hồng trên ngực, khiến người nàng càng ngày càng nhiệt, thật khó chịu, nàng thở dốc vừa nói:

– Ân...a...thật...khó chịu...

Dục vọng trong người hân càng mãnh liệt bùng nổ, trên thân thể hân bây giờ ướt đầm mồ hôi, hai mắt hân nhìn chăm chăm vào thân thể nàng, thêm khát mồ mẫn khắp người nàng:

– Sắc Vi, từ từ rồi sẽ không khó chịu.

Hân vừa nói vừa tiếp tục công việc của mình, hân mò mẫn với bộ ngực sữa nhỏ nhắn của nàng xong, tiếp tục lướt xuống, làn môi hân chạm vào da thịt nàng, liếm nhẹ nhàng một cách cẩn thận nhưng cũng đủ nàng không chịu nổi, rên rỉ:

– A..ân...A...nóng quá....

Nàng cảm thấy thật khó chịu, ở trong người nhiệt không ngừng tăng lên, trong đầu nàng bây giờ chỉ trắng đầy trống rỗng, không nghĩ được gì. Cảm giác nhiệt không ngừng tăng làm nàng rên rỉ, tiếng rên rỉ gọi cảm càng làm mãnh thú dục vọng trong người hân càng muốn chiếm hữu nàng.

Hân nhẹ nhàng lướt xuống vùng cấm của nàng, đưa lưỡi vào trong hậu môn, nhẹ nhàng liếm làm nàng thoải mái, không ngừng rên rỉ:

– Ân a...đừng ngừng lại...Ân a...ân. AAA...

Hân liếm cẩn thận, nhẹ nhàng hấp thụ tinh dịch ở vùng cấm, rồi lại tiếp tục hôn lên đôi môi nàng, hân lấy bàn tay sờ vào vùng cấm, sờ sờ nhẹ nhàng. Bàn tay hân dính đầy tinh dịch.

Tiếng rên rỉ không ngừng vang vọng, thờ dốc mê ly. Nhìn nàng kiều diễm ướt át, trên người ướt đầm tinh dịch khiến nàng càng thêm yêu diễm, câu hồn nị hoặc vô hạn. Kết thúc phần công việc là, phần dưới *vật cứng* của hân lại xâm nhập vào huyết môn, tham lam chiếm hữu thân thể nàng.

Bị *vật lạ* xâm nhập vào vùng cấm, nàng nhin không được, tiếng kêu rên cùng tiếng thờ dốc, đôi má ửng hồng vì một môi càng thêm mê người. Thật thoải mái, mỹ nam cung chủ thật là tuyệt.

Xâm nhập thoãn mẫn, hân rút *vật cứng* ra, thấy nàng xụi lơ vào người hân. Tiểu yêu tinh chắc một môi lắm, hân tạm tha cho nàng, dù dục vọng hân càng muốn tiếp tục thêm nữa, nhưng thấy nàng mệt mỏi, nhắm ngủ trong người hân. Lần sau lại tiếp tục, chắc chắn hân sẽ cho nàng một ngày đắm dục đáng nhớ.

Nàng mệt mỏi, ngủ một lát thì tỉnh dậy. Thấy mỹ nam cung chủ đang nhìn nàng, ánh mắt nồng đậm nhu tình, trên người nàng và hân điều ẩm ướt tinh dịch. Một phong cảnh đôi nam nữ lửa đỏ, trên người ẩm ướt, vô cùng mỹ hoặc, thiên đường đắm dục.

Nàng chớp chớp đôi mắt nhìn hân, hành động thật đáng yêu. Hân ôm nàng, ôn nhu cẩn thận:

– Sắc Vi ngủ ngon chứ !

Nàng gật đầu, hai má vẫn ửng hồng mê người: – Ân...

Ánh mắt nồng đậm nhu tình nhìn nàng:

– Sắc Vi thật đẹp ...

Mỹ nam cung chủ khen nàng sao, Oa ~ thật tuyệt. Vừa rồi nàng cùng hấn ..., nghĩ đến đó hai má nàng ửng hồng càng thêm ửng hồng. Nàng ngượng ngừng, giả vờ thẹn thùng:

– Ân... ~

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Cùng Mỹ Nam Cung Chủ Đạo Chơi (1)

Aizz ~ Nàng thật buồn bực, đến cổ đại đã hơn nửa tháng rồi, chưa được ra ngoài. Lại chưa biết nàng xuyên ở quốc gia nào, có mất quyền lịch sử không. Aizz ~ thật nhàm chán

Dù suốt ngày xxoo với mỹ nam cung chủ, nhưng cũng nhàm chán a ~...

Hào nhàm chán ~...

Ngồi nhìn bầu trời xanh, lơ đãng nhìn mây bông bênh trên trời. Thật là nhàm chán, aizz ~..

– Ông trời ơi ~ thật là nhàm chán ~

.....

Vừa tình cờ mỹ nam cung chủ bước đến, áo trắng phiêu phiêu, mái tóc xỏa dài, khuôn mặt tuyệt mỹ mị bách chúng sanh, tuấn mỹ phiêu dật, ánh mắt chứa chan nhu tình nhìn kẻ đang ngồi thần thờ kia.

Hấn nhìn nàng, hôm nay tiểu yêu tinh của hấn thật câu nhân. Tự giác trong lòng lại nổi lên dục vọng, ngày nào xa nàng, không cùng nàng lên giường dâm loạn là hấn chịu được (NP: *mồ hôi* Ca ca ~ huynh thật là dư tình lực ! Một ngày mà xxoo đến 3 – 4 lần ! Khâm phục khâm phục)

Chìm đắm trong ảo tưởng dục vọng, gọi nhớ đến những đêm tiếng rên rỉ gọi cảm phát ra từ nàng, thật là dâm dăng. Bỗng hấn nhìn nàng đang phát sầu, khuôn mặt thờ thần, chẳng lẽ nàng đang nghĩ nam nhân khác, bỗng nhảy mất lòng hấn nổi lên tức giận (NP: *cười tà tà* Ca ca ~ ghen tỵ rồi kia , hắc hắc ! Hạo Phong: *lãnh liệt* Câm ~ ! NP: *run sợ, không hiểu nổi bất an* Áck, muội câm)

Hấn tuyệt đối không cho nàng nghĩ đến nam nhân khác, nàng là của hấn. Ai cũng đừng tưởng, hấn sẽ tuyệt đối giết kẻ đó, ngũ mã phân thay, cho hấn chết một cách đáng sợ. Tự giác người hấn phát ra hàn khí khiến kẻ đang thần thờ kia đang ngồi phát *sầu* kia cũng pải bùng tỉnh, rùng mình:

– Quái lạ ~ gió đâu ra mà tự nhiên thấy rùng mình thế này...

Quay lưng lại, thấy hấn đang đứng, dáng vẻ anh tuấn phiêu dật, bách mị chúng sanh. Nhàm chán trong người nàng bỗng biến mất không thấy, mà thay vào đó là vẻ mặt si mê, dờ dẩn nhìn hấn, tự giác nàng không kiềm chế được nói:

– Phong ca ca ~ thật đẹp ~

Thấy nàng nhìn hấn, sát ý trong người hấn bay mất, thay vào đó là ngọt ngào. Thật là tiểu yêu tinh, muộn dụ hấn đây, ánh mắt thăm tình nhìn nàng, thiên âm ôn nhu dễ nghe:

– Sắc Vi đang suy nghĩ gì ? Nãy giờ ta để ý nàng cứ thờ dài...

Nói đến đó hấn ngừng, hấn không thể nói rằng nàng đang nhớ đến nam nhân nào. Hấn không muốn làm tổn thương tiểu tiên nữ lòng hấn (NP: *hét* Yêu nữ thì có ! Sắc Vi: *nũng nịu, nhào vào lòng Hạo Phong* Phong ca ca ~ kẻ kia nói xấu muội, huynh giết đi a~.. ! Hạo Phong: *nói không hai lời, cầm kiếm, truy sát tác giả*.... NP: *chạy, hét lớn* Cứu mạng a ~ , có người muốn giết ta ~ *quay lại nhìn Sắc Vi* Người chờ đây, đừng hồng có mỹ nam, cứu cứu)

Như hiểu hấn đang nghĩ gì, nàng lắc đầu, nũng nịu:

– Muội đang suy nghĩ tại sao không thể ra ngoài ! Ở trong này suốt rất nhàm chán a ~ ...

Nghe câu trả lời của nàng, làm hấn cứ tưởng.. Phù ! Hóa ra chỉ phiền não không được ra ngoài, dù sao cũng nên cho nàng ra ngoài, hấn ôn nhu ôm nàng, bàn tay thì ôm chặt eo nhỏ nhắn của nàng:

– Ân ~ Muội ra ngoài sao !

Nàng gật đầu, thập phần đáng yêu: – Ân ~

Tự giác hẳn ôn nhu hôn môi nàng, nụ hôn thập phần ôn nhu không có dục vọng nhưng lại cuồng nhiệt khiến người nàng tê dại, hẳn ôn nhu nói:

– Ân ~ ngày mai ta sẽ mang nàng ra ngoài dạo

Oa ~ thật vậy sao

Nàng có nghe lắm không, nàng mắt chớp chớp nhìn hẳn:

– Thật vậy sao ?

Hắn gật đầu kiên định:

– Ân ~

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Cùng Mỹ Nam Cung Chủ Đi Dạo Chơi (2)

À quên, khi theo hỏi mỹ nam cung chủ thì sau gần một tháng, cuối cùng nàng biết mình xuyên đến dị quốc, ngay tại Thiên Dị Quốc, trong tứ quốc gia lớn. Cổ Dị Quốc, Nam Dị Quốc, Nữ Dị Quốc, Bắc Dị Quốc.

Cổ Dị Quốc, nơi phong phú tài nguyên phong phú, bá tánh安居 lập nghiệp, một đất nước hòa bình. Hoàng thượng của Cổ Dị Quốc hiện tại là Cổ Hạ Thần, một vị minh quân nhân từ, biết chăm lo cho dân chúng. Không những thế hoàng thượng Cổ Hạ Thần là một mỹ nam hiếm có, tuấn lãng bất phàm, biết lo quốc sự, không bao giờ tới gần nữ sắc.

Hầu như trong cung chỉ có tứ phi tử, còn ghế hoàng hậu hiện tại để trống. Chiếc ghế hoàng hậu trở thành mục tiêu các phi tử cùng nữ nhân trong thiên hạ. Bất kỳ nữ nhân nào cũng được áo ước gần hoàng thượng, nhưng nghe nói Hoàng Thượng không bao giờ tới gần nữ sắc, mặc dù có phi tử nhưng chưa bao giờ kiêu bất kỳ phi tử hay nữ nhân nào thị tẩm.

Nhiều người hoài nghi Hoàng Thượng có phải đoạn tụ hay không, đó là vấn đề. Đồng thời Cổ Dị Quốc còn một vị vương gia duy nhất, đồng thời cũng là nhiếp chính vương Cổ Hạ Uy, nghe đồn rằng vị vương gia này dung mạo tuy hơi giống hoàng thượng nhưng lại có chút nói không nên lời và mỉa, lạnh khốc. Nghe đồn vương gia Cổ Hạ Uy chưa bao giờ gần tới nữ sắc, không có bất kỳ thị thiếp hay vương phi dù ở tuổi 24.

Hiếm khi trên gương mặt vương gia nở nụ cười. Lúc nào cũng băng lãnh, từng có một số đại nhân đề cập đến việc hôn nhân nhưng đều bị vương gia Cổ Hạ Uy dọa chạy, biết bao thiên kim mỹ nữ tuyệt sắc đều nhưng nhớ vị vương gia này. Nghe nói ngài ấy vẫn vô song toàn, đồng thời cũng là Nhiếp Chánh Vương, binh tài thao lược, trăm trận không thua bất kỳ trận nào.

Cho nên Hoàng Thượng và Vương gia là hai vị mỹ nam nằm trong bản thất đại mỹ nam Cổ Dị Quốc được các thiếu nữ bình chọn. Năm người mỹ nam còn lại là Hàn Tà Nguyệt, Lãnh Dạ Đêm, Trương Hạo Phong, và còn hai vị mỹ nam bí ẩn, hành tung không rõ ràng với cái biệt danh giang hồ gọi cho, Hắc và Bạch.

Hàn Tà Nguyệt, minh chủ võ lâm, thâm tàng bất khả lộ. Trang chủ Hàn Sơn, từ nhỏ được coi kỳ tài võ học, đệ tử của Thiên Diện Chân Nhân, đôi võ học là mục tiêu cả đời. Tính cách bí hiểm không rõ ràng, nhưng dung mạo tuyệt thế tuấn mỹ, khí phách hơn người, dáng người cao lớn, gợi cảm, chưa có hôn phối, mặc dù ở độ tuổi 28. Đối tượng mơ ước của các Hiệp nữ, tiểu thư thiên kim, tuyệt sắc giai nhân mơ ước.

Lãnh Dạ Đêm, giáo chủ Lãnh Hối Thiên Giáo, bất tà bất chính, giết người không chớp mắt. Thị thiếp vô số đếm không đến hết ngàn người, thị thiếp của hắn, người nào người nấy nhan sắc khuynh thành. Dung mạo tuấn lãng, yêu nghiệt khiến vô số nữ nhân điên đảo, tuy là bất tà bất chính, trắng đen không rõ ràng, nhưng vẫn nằm trong thất đại mỹ nam Cổ Dị Quốc.

Cuối cùng đến Trương Hạo Phong, cung chủ Tịnh Nguyệt Lâu, lúc nào cũng bận đồ trắng làm nổi bật lên khí chất thanh nhã, gương mặt đậm đậm không cười, tuấn mỹ trong trẻo giống như liên tường đến thần tiên. Lãnh mạc vô tình, chưa bao giờ xen vào chuyện giang hồ, nhân của Tịnh Nguyệt Lâu đều là mỹ nam hiếm có, nhưng chưa bằng đến thất đại mỹ nam Cổ Dị Quốc.

Còn Hắc và Bạch thì chưa ai từng thấy dung nhan, hay hành tung của họ. Nhưng nghe đồn hai vị mỹ nam còn lại là tuyệt thế chi kiều, ngàn năm khó gặp, mỹ hoặc bất kỳ ai nhìn thấy họ.

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Cùng Mỹ Nam Cung Chủ Đi Đạo Chơi (3)

Ừc, vừa hỏi chút thôi mà có liên quan đến Thất Đại Mỹ Nam

Vừa nhắc đến mỹ nam là hai mắt nàng sáng rực, trong đầu không ngừng nghĩ đến thất đại mỹ nam trong thế nào, có đúng như miêu tả hay không. Nhưng nếu được dân chúng Cổ Dị Quốc truyền tụng, chắc là thật.

Oa, nghĩ đến đó, nàng nhìn không được chảy nước miếng. À khoan, hình như Trương Hạo Phong có nằm trong danh sách thất đại mỹ, nàng liếc nhìn Trương Hạo Phong. Quả thật hán ta thật sự tuấn mỹ, tuấn mỹ nhất trong các bạn trai hiện đại của nàng, chỉ sợ e rằng nam nhân hiện đại cũng chẳng một nửa của hán, ngoại trừ ...

Nhìn hán một thân bạch y trắng, tà áo phiêu dật, trên gương mặt tuấn mỹ không nở nụ cười, chỉ có thể nói bốn chữ, lãnh đạm như nước. Từ người hán toát ra một ít hương thơm nhẹ nhàng khiến nàng nghĩ cảm thấy rất dễ chịu, nhìn hán đi bên cạnh, mặt tuy hơi nhăn một chút nhưng quả thật tuấn mỹ không chịu nổi.

Nàng hận không thể ăn hán ngay lập tức. Nhưng đang ở ngoài thành, không thể làm gì được, nhìn hán cứ trưng cái mặt lãnh đạm, với một thân bạch y phiêu dật, cả người toát ra thanh nhã, không giống người phàm trần. Nhìn thế nào cũng giống như tiên nhân. Quả không hổ danh là người trong bản thất đại mỹ nam

Nàng quả thật may mắn, cảm tạ lão thiên. Xuyên qua ngay lần đầu tiên gặp cảnh hán đang tắm, nhìn không được nhớ tới dáng người thon dài, gọi cảm, thân hình rắn chắc, tuy không mãnh nam, nhìn hán có một chút *mỏng manh* nhưng tuyệt đối làm nàng thêm chảy nước miếng. Thêm vào đó, *đại đệ đệ* của hán...

Áck, nàng đang nghĩ gì này ..

Trương Hạo Phong này giờ cứ nhìn chăm chăm nàng, hán để ý thấy hành động quái lạ của nàng. Từ khi hỏi về thất đại mỹ nam, thái độ nàng rất kỳ lạ, lòng hán cảm thấy bất an, không có tư vị gì, thậm trí còn khó chịu nữa. Trong người hán đang từ từ toát lên cơn giận, nàng đang suy nghĩ ai.

Nàng rốt cuộc đang suy nghĩ tên nam nhân nào, hành động ngây ngô của nàng chỉ có thể là của hán. Kê nào tuyệt đối không thể xem, hán nhất định tiêu diệt kẻ đó, thầm nghĩ, hán động sát khí. Nhưng nghĩ lại thấy nàng cũng quay sang hán, nhìn chăm chăm, trên mặt *nùng đậm mặt ý*, nhìn nàng thẹn thùng, đôi má ửng hồng mê người, hán quả thật nhìn không được ôm nàng.

Tiểu yêu tinh của hán thật quyến rũ. Nàng đang câu dẫn hán sao, chẳng lẽ nàng lại muốn cùng hán...

Nghĩ đến đó, lửa giận trong lòng hán tiêu tan lúc nào không hay mà chỉ có sự dục vọng cùng nhu tình. Hiện tại đang ở ngoài thành, không thể ăn được nàng, đợi nàng đạo chơi xong, hán nhất định phải xử lý nàng, từ từ *hào hảo* xử lý nàng, hắc hắc...

Bên cạnh Lạc Sắc Vi không hiểu thế nào rung mình, nhưng mặc kệ. Trong đầu nàng bây giờ chỉ có mỹ nam và mỹ nam mà thôi. Ồi mỹ nam của ta, hắc hắc...

.....

– Muội chơi chán chưa !

Hán ôn nhu nói, bàn tay phải khẽ vuốt nhẹ trên má nàng. Còn bàn tay trái thì khẽ ôm nàng vào lòng khiến Lạc Sắc Vi cảm thấy thẹn thùng, đôi má ửng hồng mê người càng làm nàng thêm linh động, khơi dậy tình dục trong người hán. Nhưng trong lòng nàng thì lại thầm nghĩ, hắc hắc, người mỹ nam ca ca thật hương, hắc hắc. Nàng giả vờ thẹn thùng nói:

– Muội .. muội chán rồi .. ! Nhưng huynh đừng ôm. muội .. như thế ... ! Người ta .. đang .. nhìn .. đấy .. !

Nàng lắp bắp nói, má càng đỏ hơn. Trương Hạo Phong bực cười, khẽ cúi xuống vào tai nàng nhẹ nhàng nói:

– Sắc Vi, nàng quả thật là yêu tinh chuyển thế ! Muốn câu dẫn ta chăng ?

Nghe hán nói thế, trong lòng nàng lại nói, đúng ta đang muốn câu dẫn huynh đây. Nhưng ngoài lại nói:

– Đừng mà Phong ca ca ! Muội.. muội ...

Nhìn đôi mắt nàng sắp ngấn lệ mê người, hán ôn nhu nói:

– Thôi, ta chỉ đùa thôi ! Nàng đừng khóc ..

Nàng có khóc sao, nàng chỉ giả vờ thôi mà, vì thế nên nàng lắc đầu, nhỏ giọng nói:

– Muội không khóc , chỉ là .. chỉ là ...

Bàn tay thon dài vuốt lên má nàng, hắc sủng nịch nói:

– Được .. được, về Nguyệt Tinh Cung ! Ta sẽ tính sổ với nàng..

Vừa nói hắc vừa cười xấu xa. Còn nàng lại tiếp tục giả trang thẹn thùng, trong lòng thầm vui sướng. Hắc hắc, sắp hưởng thêm một đêm xuân thu vô hạn, cảnh đẹp tuyệt diệu, mỹ địa thông dân, hắc hắc.

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Gặp Nạn (1)

Hiềm ngộ giáo chủ Lãnh Hồi Thiên Giáo

Hắc ôm nàng, giữa bàn dân thiên hạ. Huống chi nơi đây là cổ đại, cổ hủ, nên nhiều người thì đỏ mặt, không dám nhìn, có người thì gan hơn, e lệ hăm mộ, có người thì thâm trí trích, bản tán. Mấy nữ nhân trên đường hăm mộ nhìn nàng, có ghen tị nữa. Được một tuyệt thế mỹ nam ôm nàng giữa bàn dân thiên hạ, thật là hành diện, hắc hắc..

Mị lực nàng chẳng sai chút nào, đêm nay, hắc hắc. Nàng sắp cùng mỹ nam ca ca xxoo, nghĩ lại hào thẹn thùng.

Hắc bế nàng, dùng khinh công bay về Nguyệt Tinh Cung. Trong cảnh tình nồng mật ý, của đôi tình nhân, tức hắc và nàng. Hai bóng trắng phiêu phiêu giữa khung trung khiến ai ai cũng ngẩn ngơ, thầm than rằng:

– Là thần tiên...

Nhìn dân chúng sợ hãi than, ánh mắt họ ngẩn ngơ, kinh diễm. Nữ nhân thanh tú động lòng người, mị kiều vô hạn, tựa như đoá phù dung e lệ, lại giống như mẫu đơn kiều diễm, mị hoặc nhân, còn nam nhân thì mặt mày nhu tình nhìn nữ nhân áo trắng, khuôn mặt tuấn dật như thần nhân, điển đảo chúng sanh. Nhìn nàng và hắc, quả thật giống như trời đất tạo ra một đôi thần tiên.

Trương Hạo Phong nhìn nàng, ánh mắt chứa đầy nhu tình, cùng dục vọng, hắc cười gian, khề cuối người thì thăm bên tai nàng:

– Sắc Vi, nàng xem ! Quả thật đôi ta như trời sinh một đôi...

Nàng thẹn thùng, e lệ, mắc cổ nói:

– Phong ca ca thật xấu xa...

Nhưng bên trong, hắc hắc. Đương nhiên, mỹ nam sinh ra là để dành cho ta, mị lực của ta quả thật vô hạn, hắc hắc. Nghĩ đi nghĩ lại, ở hiện đại, mấy chục bạn trai trước của nàng cho là tuyệt thế mỹ nam, nhưng giờ nhìn Phong ca ca, nàng cảm thấy các bạn trai trước kia. Hừ, là mỹ nam hàng dóm (NP: *khinh bỉ* Hừ, ta thấy toàn mỹ nam, người lại dám chê !

Lạc Sắc Vi: *cười cười* Hắc hắc, trước đây thẩm mỹ ta có vấn đề! Hiện đại cứ cho bạn trai cũ là tuyệt thế mỹ nam, xuyên qua hiện đại ! Nhìn lại quả thật

NP: *khinh bỉ* Vô nghĩa, mỹ nam cổ đại đẹp thì đương nhiên ! Nhưng toàn bị người dành hết...)

Ô ô, nghĩ lại. Nếu nàng có thể xuyên qua cổ đại sớm hơn, chắc được gặp nhiều tuyệt thế mỹ nam. Nghĩ lại cũng cảm thấy thương tâm, nhưng dù sao có đại tuyệt thế mỹ nam cùng nàng ngoạn dân, thật là hân hạnh. Mỹ vị khó cầu.

Hai người đang tình chàng ý thiếp, bỗng có một tên hắc y, chặn trước mặt. Cả người toả ra sát ý, Trương Hạo Phong sắc mặt đại biến, ôm Lạc Sắc Vi thật chặt, cả người Trương Hạo Phong toả ra hàn khí, nói:

– Ngươi là ai !

Tên hắc y kia, tuy không thấy rõ mặt, nhưng để lộ cặp mắt có thể nói là sát. Cả người lộ ra khí phách, Lạc Sắc Vi cảm nhận được, tuy hắc y bịt mặt, nhưng nàng cảm nhận được rằng, người trước mặt nàng là tuyệt thế mỹ nam không thua gì mỹ nam công chủ a ~...

Khí phách này, lãnh khốc này, chắc chắn, thật là bất phàm. Đoán cách hắc ăn mặt, chỉ có thể là boss một tổ chức sát thủ nào đó, nàng thấy hắc nhìn mỹ nam công chủ có vẻ hận ý, nhưng mà nàng cảm thấy ánh mắt hắc lại liếc về nàng, ánh mắt ấy nàng không thể đoán nổi, nhưng mà cảm nhận giống như con thú đang săn mồi. Hắc là thú hoang, còn nàng là mồi.

Tên hắc y lãnh đạm đáp:

– Ta là Lãnh Dạ Đêm

Nghe thấy tên Lãnh Dạ Đêm, Trương Hạo Phong cứng người, ánh mắt bao quanh hàn khí, khiến Lạc Sắc Vi tuy bị hắn ôm trong lòng, nhưng cũng cảm thấy lạnh người. Hào lạnh a~, chẳng lẽ mỹ nam cung chủ và mỹ nam sát thủ quen nhau sao, hay có mối hận thù lâu đời.

Trương Hạo Phong trầm mặt nói:

– Người là giáo chủ Lãnh Hồi Thiên Giáo..

Tên hắc y, đúng là Lãnh Dạ Đêm, hắn nói:

– Ha ha, đúng là ta ! Không hổ danh là cung chủ Tịnh Nguyệt Cung

Lạc Sắc Vi thầm cả kinh, người đứng trước mặt nàng là Lãnh Dạ Đêm, giáo chủ Lãnh Hồi Thiên Giáo sao. Oa , quả thật không hổ danh như trong lời đồn, bất tà bất chính, quả thật có yêu nghiệt tiềm chức.

Trương Hạo Phong nói:

– Người muốn gì ?

Lãnh Dạ Đêm cười tà tà:

– Ta chỉ muốn đoạt nữ nhân kia trong tay cung chủ ! Nếu cung chủ để lại, ta sẽ tha mạng cho người.

Đúng, hắn muốn đoạt nữ nhân nhân. Từ khi giây phút gặp nàng trong tay tên cung chủ kia, nhìn dáng vẻ e lệ, động lòng người. Dù bên người hắn có thị thiếp vô số, khuynh quốc khuynh thành, giai nhân không thiếu, nhưng lại trước mắt nữ nhân này, hắn cảm thấy nàng như tinh linh lạc xuống trần gian, đáng yêu động lòng người. Khiến giờ phút này, khiến một kẻ chỉ coi nữ nhân như đồ chơi, chán ghét lướt ai, động chân tình.

Hắn đối với nàng nhất kiến chung tình. Nhìn thấy nàng, hắn muốn nàng là của hắn, hắn ghen tị tên nam nhân kia bên nàng, đụng nàng. Hắn muốn giết hắn, biến thành trăm mảnh, cướp giai nhân về.

Nghe hắn muốn cướp Lạc Sắc Vi. Trương Hạo Phong trầm mặt, sát khí càng tăng, ngữ khí nguy hiểm, lạnh đến run người:

– Người nói lại lần nữa..

Lãnh Dạ Đêm cười tà tà, dáng vẻ bất tà bất chính, ngữ khí kiên định:

– Ta muốn nữ nhân này...

Nghe câu nói của hắn, Trương Hạo Phong sát khí càng tăng lên. Còn giai nhân đang trong lòng thì đang trong tình trạng kinh ngạc. Cái gì? Yêu nghiệt mỹ nam. khụ khụ, tên yêu nghiệt giáo chủ kia muốn nàng sao. Chẳng lẽ hắn đối với nàng nhất kiến chung tình, chẳng lẽ mị lực nàng lớn đến thế sao, hắc hắc...

(NP: *hừ lạnh* Mơ tưởng.

Lạc Sắc Vi: *cười thẹn thùng* Oa ~ mỹ nam hắc y đối với ta nhất kiến chung tình !

NP: *cười* Người... bất quá thẩm mỹ có vấn đề...! Nếu không chưa chắc đến lượt người...

Lạc Sắc Vi: *cười xấu xa* Hắc hắc, Hoàn nhi ghen tị..

NP: *giận* Đừng gọi ta là Hoàn nhi, ta cũng không thèm đi ghen tị với người! *rống* Người, biến..)

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Gặp Nạn (2)

Giao phong, hai mỹ nam đấu vì nàng

Trương Hạo Phong âm trầm, sát mặt càng khó coi, Lãnh Dạ Đêm thì khiêu khích, vẻ mặt tà tà khiến người ta muốn giết hắn. Hai nam nhân *đăm đăm* nhìn nhau, sát khí bao quanh hai người khiến nàng cảm thấy rất hào hứng.

Hắc hắc, hai vị tuyệt thế mỹ nam vì nàng tranh đấu, hắc hắc. Thật thú vị à nha, nàng sắp được xem hai đại cao thủ đánh nhau, hắc hắc. Nhìn một người áo trắng phiêu dật tựa như tiên nhân, một người hắc y, cả người tỏa ra khí chất bất tà, tựa như yêu nghiệt. Nhưng cả hai đều là tuyệt thế mỹ nam một không hai.

Chậc đáng người thật tuyệt, đường cong lộ rõ ràng. Nhất là cái tên yêu nghiệt kia, nàng có thể nhìn thấy cơ bắp hấp dẫn của hắn, ôi, yêu chết đi được, hắc hắc. Nào, đánh nhau đi, hắc hắc....

Liên tưởng đến hai vị mỹ nam giao phong vì nàng, đáng về phi vũ, tuyệt thế, hắc hắc. Nàng nhìn không được chảy nước miếng. Trương Hạo Phong âm thầm nhìn Lãnh Dạ Đêm, thanh âm như băng ngàn năm, như tu la địa ngục:

– Ngươi, thật không biết sống chết...

Hắn thật sự muốn giết hắn, dám cướp tiểu yêu tinh của hắn. Một kẻ không biết sống chết, lần này hắn phải cho hắn ta biết thế nào là địa ngục. Nàng là nữ nhân của hắn, không một kẻ nào được có tình ý đối với hắn, tên yêu nghiệt kia dám cướp nàng, quả thật không biết sống chết, lượng sức mình. Lãnh Dạ Đêm khiêu khích, ánh mắt xoẹt lên tia lửa giận:

– Ta khuyên cung chủ để lại nàng ấy, bằng không sẽ chết khó coi...

Trương Hạo Phong lãnh ý nói:

– Ta phải nói câu đó...

Lãnh Dạ Đêm cười tà tà, ánh mắt nhìn chằm chằm nàng. Chưa đứng si mê, dục vọng, tiểu yêu tinh thật mê người, hắn muốn nữ nhân nhỏ bé kia, muốn để nàng ra xxoo. Hắn nhìn chằm chằm vào cặp ngực nhỏ của nàng, hắn muốn cướp đoạt hết thảy.

Eh, ngại quá. Yêu nghiệt mỹ nam nhìn nàng thật ngượng ngùng a..

Đừng nhìn chằm chằm nàng như vậy, ngại ngùng lắm a (NP: *khinh bỉ* Lặng lơ... !

Lạc Sắc Vi: *cười ngây thơ* Ủa, ai lẳng lơ cơ..

NP: *hừ lạnh* Ngươi chứ ai..! Giả bộ thẹn thùng, bản chức chẳng khác yêu nữ...

Lạc Sắc Vi: *cười e lệ* Ngươi quá khen.. ! Bất quá ta nhìn ngươi cũng được... *phao một cái mị nhãn*

NP: *lạnh người* Quái, sao lạnh thế này...

Nhìn đằng sau, một đồng tuyệt thế mỹ nam đờ đờ sát khí, cảm kiếp lao tới, định giết tác giả. Tác giả đổ mồ hôi, kêu la..)

Trương Hạo Phong không thể nhịn được nữa, hắn nhẹ nhàng đặt nàng xuống, lao tới về phía Lãnh Dạ Đêm. Lãnh ý nói:

– Ta phải cho ngươi biết thế nào là địa ngục thật sự..

Lãnh Dạ Đêm cười phi tiêu, ánh mắt tà tà bắt đầu lãnh khốc, hết như tu la địa ngục:

– Phụng bồi cung chủ...

Nàng đứng dưới, nhìn hai vị tuyệt thế mỹ nam giao phong. Khóe, tuyệt đối rất khóe, oa liếc nhìn áo trắng phiêu phiêu mỹ nam, rồi liếc qua nhìn hắc y yêu nghiệt mỹ nam. Ôi, thật là cực phẩm a, cực phẩm trong cực phẩm hiếm có ..

Nhìn hai vị mỹ nam, nàng không biết chọn ai đây. Aizz, ở cổ đại này không thể có nhiều chồng sao, huống chi nơi đây là nam tôn nữ ti. Không, không .. tuyệt đối không. Nàng muốn cả hai mỹ nam kia, không bỏ sót người nào. Nàng muốn phao hết mỹ nam trong thiên hạ a..

(NP: *hừ lạnh* Sắc nữ...

Lạc Sắc Vi: *khinh bỉ* Ta là sắc nữ, thì ngươi cũng là sắc nữ..

NP: *biện minh* Dù ta là sắc nữ, nhưng ta không tham lam giống ngươi..

Lạc Sắc Vi: *cười* Tham lam sao, nhìn ngươi tứ thể thất phu, bảo không tham lam sao..

NP: *cười ngượng ngùng* Khụ, bắt đắc dĩ thôi..

Lạc Sắc Vi: *khinh bỉ* Ngươi với ta cùng một loại người, còn dám nói ta...

NP: *xấu hổ* hắc hắc....)

Chương 20: Giao Đầu Vô Tình Rơi Xuống Vực Thẳm

Trương Hạo Phong tựa phi tiêu, nét mặt lãnh đạm toát ra trong trẻo, áo trắng phiêu dật khiến hắn giống như tiên nhân bình thường. Trên tay cầm kiếm nhìn nam nhân yêu nghiệt Lãnh Dạ Đêm:

– Không hổ danh là người đứng đầu Lãnh Hồi Thiên Giáo, võ nghệ cao thâm...

Lãnh Dạ Đêm cười, tuấn mỹ dung nhan giống như yêu nghiệt, mũi hoặc chúng sanh. Nụ cười hắn vô tình lọt vào mắt Lạc Sắc Vi, khiến trái tim yếu ớt của nàng rung động. Quả thật là yêu nghiệt, cười cũng mê người như vậy, nếu không phải hắn có vô số ngàn thị thiếp thì chắc nàng không nhẫn được, phao hắn ngay lập tức. Võ công của Trương Hạo Phong cũng không phải tầm thường, đánh mấy trăm chiêu, bất phân thắng bại, Lãnh Dạ Đêm nói:

– Cung chủ cũng không tồi, mấy trăm hiệp bất phân thắng bại.

Hắn vừa nói vừa cười, nụ cười nửa chính nửa tà, tăng thêm vẻ mũi hoặc của hắn. Nhân quả nhiên không giống nhân, thật là yêu nghiệt. Hắn cứ cười thế này chắc nàng chết mất.

Nếu Trương Hạo Phong cười giống như đóa hoa vạn năm bị đóng băng mới nở, nếu tiên tuyệt luân, thì nụ cười của Lãnh Dạ Đêm mũi hoặc, tựa như hắc đêm khiến bất cứ nữ nhân nguyện trầm luân theo.

Yêu nghiệt a ! Thần tiên a!

Nàng hận không thể lập tức phao hết hai mỹ nam này. Ôi, cực phẩm, cực phẩm trong cực phẩm a...

Trăm hiệp bất phân thắng bại, quả là đối thủ trời sinh. Nhìn hai vị tuấn mỹ tuyệt luân mỹ nam đầu vì mình, quả thật không uổng một kiếp. Nhưng nếu cứ đánh thế này chắc hết thời gian, hay là phải tìm cách gì đó. Nàng lên tiếng:

– Hai vị mỹ nam... áck... Phong ca ca, Lãnh giáo chủ... muội có ý kiến...

Định nói hết thì bỗng nàng thấy có gì không ổn. Quái lạ, mặt đất đâu, nàng thấy mình đang đang rơi xuống vực thẳm.

AAAAAAAAAAAA ~

Cứu mạng, lão thiên ơi ~...

Chẳng lẽ ông trời trừng phạt nàng tham lam, muốn nàng chết ở vực thẳm sao. Nàng không muốn a, mỹ nam của nàng, nàng không cần chết, nàng muốn mỹ nam a, cứu cứu...

Trước khi rơi xuống đáy thẳm thì nàng nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt, tuyệt vọng của Trương Hạo Phong cùng Lãnh Dạ Đêm, tiếng kêu đồng thanh thê lương:

– Không...!!!

Ô ô Phong ca ca, thật xin lỗi. Nàng phải bỏ mạng lại đây... ô ô

Ô ô yêu nghiệt giáo chủ.. ô ô... nếu có kiếp sau, ta muốn phao người... ô ô

Ô ô mỹ nam của nàng, chúng ta sắp phải chia lìa. Ô ô, thật bất công, nàng sắp phải lên thiên đường đoàn tụ với tổ tiên, ô ô, nàng không cần. Mỹ nam của nàng, mỹ nam của nàng a...

Trước khi nghĩ thì nàng ngất đi. Trước khi ngất thì nàng nghĩ, ô ô, ông trời thật bất công. Kiếp sau, ta nhất định phải cưới một ngàn mỹ nam, lập hậu cung, ô ô, nhất định không chừa một ai, ô ô...

Chương 21: Mộng Lại Chuyện Cũ

Kiếp tiên si tình, đổi lấy bi ai

Đọa lạc vì ai, để tình thành hận

Luân hồi cắt đứt tình tơ, chỉ còn là hận

Mộng lại vạn năm, thoáng chốc thê lương

Tình vốn ai chặt đứt, chỉ còn hận

Mỉn cười mỉa mai, chỉ còn là hận

Trong mê mang, tận cùng hắc ám, nàng đang ngồi khóc thương tâm. Ô ô mỹ nam của nam, Phong ca ca của nàng, Ô ô, nàng không muốn, chẳng lẽ nàng phải chết thật sao, Ô ô, không chịu đâu...

Ôi, số của nàng, mỹ nam của nàng, ô ô. Nàng chưa hưởng hết, đã lên đoạn tỵ với tổ tiên, ô ô, ở đây còn tối quá, chẳng còn ai, Ô ô, không chịu đâu. Đang khóc thương tâm thì bỗng một cánh bướm Hồ Điệp màu hồng vờn vờn trước mặt nàng. Hồ Điệp phát sáng ra màu hồng rực rỡ, nàng nhìn vào cảm thấy ấm áp, thân quen, nhưng trong lòng nàng lại cảm thấy đau. Nhìn Hồ Điệp màu hồng vờn vờn trước mặt nàng, nàng thôi không than khóc, mà ánh mắt cứ nhìn chăm chăm vào Hồ Điệp như bị thôi miên, miệng không tự thì thào: – Oa, Hồ Điệp đẹp quá, chẳng lẽ là Hồ Điệp trong truyền thuyết Lương Sơn Bá, Chúc Anh Đài mà ta từng xem sao.... Oa, chết rồi mà được gặp Hồ Điệp. Nhưng sao chỉ có một con, con còn lại đâu a ~... Nhìn Hồ Điệp, nàng cảm thấy quen thuộc, nhưng thấy lòng cứ nhói nhói. Chẳng lẽ nàng bị bệnh, nàng như bị mê hoặc, thôi miên chạm vào Hồ Điệp, nàng muốn chạm thử xem a ~... Khi chạm vào thì bỗng Hồ Điệp vỡ tan, hóa thành hàng vạn ánh sáng màu hồng vây quanh nàng. Ấm áp làm sao, nhưng tại sao lòng của nàng lại không muốn, như không muốn nhớ lại cái gì đó, vừa yêu vừa hận. Cảm giác thật tệ, nàng không muốn a.. Nhưng chưa nghĩ xong thì hàng vạn ánh sáng màu hồng hòa nhập vào nàng khiến nàng tiếp tục mê mang tận cùng hắc ám. Trong cơn mê, nàng mộng thấy một đôi nam nữ.. Nàng nhìn thấy một tiểu cô nương, ngũ quan giống nàng y hệt. Oa, đây chẳng phải là nàng hay sao, nhưng sao nhìn lên khuôn mặt ấy, toát lên vẻ yêu say đắm nhìn phía chăm chăm nam nhân áo trắng lạ mặt kia. Oa, chẳng lẽ đây là kiếp trước của nàng hay sao. Mà không biết nam nhân kia là ai, khiến tiền kiếp của nàng lại yêu say đắm đến thế, hào chơ mong ~ Nàng nhìn chăm chăm vào thiếu nữ có khuôn mặt giống y hệt nàng, à phải nói là tiền kiếp trước của nàng. Nhìn nàng ấy vừa toát ra say đắm cùng tuyệt vọng: – Thiên Tôn, chẳng lẽ ngươi không thể yêu ta sao ..?? Thiên Tôn, nam nhân kia là Thiên Tôn sao ? Có đẹp hay xấu, hy vọng là mỹ nam tuyệt thế a.. Nam nhân kia không nói gì, nhìn không rõ mặt, ngũ khí lạnh nhạt như ngàn băng vạn năm khiến nàng cảm giác đông lạnh a.... : – Cứu La công chúa, xin người tự trọng ! Ta không thể yêu công chúa được, mời công chúa về đi. Oa, giọng hào nghe a Tuy nhìn không rõ mặt nhưng giọng hào nghe. Không tệ, kiếp trước nàng là công chúa, không tồi, không tồi ! Nhưng sao lòng nàng cứ thấy đau đớn không thể tả nổi, tại sao là vậy. Khi nhìn vào thiếu nữ, nàng cảm thấy lòng cứ nhói thế nào. Nhìn nàng ta thê lương tuyệt vọng, tại sao lòng nàng không ngừng đau, kiếp trước rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tại sao lòng nàng không ngừng đau thế này. Tại sao? Tại sao lại đau thế này ! Kiếp trước rốt cuộc có chuyện gì, nam nhân tên Thiên Tôn kia là ai, tại sao không ngừng làm nàng đau, lại vừa hận, tại sao thế này... Nàng muốn biết, nhưng lòng không ngừng ngăn cản... Tại sao ? Tại sao... Tận cùng hắc ám, nàng mê mang cứ hỏi tại sao, lòng không ngừng đau, thê lương tuyệt vọng, vừa hận vừa yêu.

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Đáy Cốc Hiểm Ngộ Thần Y Mỹ Nam

Nàng cứ mê mang, sắt mặt tái nhợt, miệng không ngừng hỏi tại sao. Rốt cuộc nam nhân kia là ai, tại sao làm lòng nàng đau nhói, vừa bi vừa tuyệt vọng, vừa yêu vừa hận.

Tại sao ? Tại sao ?

Mộng tỉnh, nàng mở mắt ra thấy . Thấy một ngôi nhà đơn sơ, đây là đâu, đầu hảo vọng a...

Nàng nhớ mình chỉ rút xuống núi rồi sau đó. Ô ô , AAAAAAAAAA...

Ô ô không chịu đâu...

Nàng không muốn chết a...

Ô ô mỹ nam nàng chưa từng hưởng hết, tại sao lại tiêu hương ngọc vẫn cơ chứ.. ô ô

Thật là thiên lý bất công a

A khoan, nàng chưa chết. Nàng còn sống, hoàn toàn còn sống a...

Hắc hắc, phúc nàng mạng lớn, cảm tạ lão thiên gia không cướp đi cái mạng nhỏ của nàng. Còn sống là được, có thể phao mĩ nam, hắc hắc..

Ừa, tạm gác chuyện đó một bên. Đây là đâu ? Ai cứu nàng, không biết có giống như mấy tiểu thuyết hay nhắc tới, rớt xuống vực thẳm, ngộ võ công bí tịch hay được cao nhân phương nào nhận làm đệ tử a

Số nàng thật may mắn, chắc có thể học được võ công, phao tấn thiên hạ mĩ nam vào hậu cung, càng nghĩ càng phấn khởi.

Đang nghĩ ngợi thì bỗng một thiên âm dễ nghe vang lên:

– Có vẻ tiểu cô nương nhanh chóng khỏi hẳn nhỉ ?

Ừa, giọng ai dễ nghe thế này. Tựa như thiên âm không linh, thanh thanh thoát tục. Nàng quay đầu lại xem, đập vào mắt nàng, là tiểu thiếu niên tóc bạc, dáng người mảnh mai theo kiểu tiểu thụ, dáng người cũng tựa như cao hơn nàng cái đầu, cặp mắt bạc đậm bạc, nổi lên trong tròng, trên tay cầm chén thuốc, nhìn tiểu thiếu niên tóc bạc, khuôn mặt đẹp tựa như yêu tinh, lãnh đạm trong tròng như dòng suối mát. Oa, trong đầu nàng không ngừng nghĩ đến hai từ... “Trích Tiên”

Hào một cái trích tiên thiếu niên, mị tiểu tựa yêu tinh, đậm bạc trong tròng, thoát tục như trích tiên.

Dáng người nhìn yếu ớt, mảnh mai nam nhân khiến nàng nhìn không được bảo hộ. Đặc biệt ánh mắt, thật khá à nha...

Màu bạc tựa như ánh trăng tĩnh lặng, nhu hòa. Cái này nàng thích, oa, trích tiên thiếu niên này là cực phẩm, siêu cực phẩm a...

Nàng duyệt ! Nàng duyệt !

Ô ô thật may mắn, rớt xuống vực thẳm lại ngộ được mĩ nam tuyệt thế như thế này. Biết vậy ngay từ đầu nàng lao xuống vực cho rồi...

Quả thật cực phẩm, cực phẩm a

Nhận thấy ánh mắt nóng rực nàng nhìn hẳn, trích tiên thiếu niên tựa như mất hết kiên nhẫn, thiên âm trong tròng mười vạn lần lãnh đạm:

– Tiểu cô nương, cô nương không sao chứ ?

Tiểu công nương, nàng là tiểu cô nương sao ? Nàng thoát nhìn tiểu sao, nhìn trích tiên thiếu niên bất quá cũng chỉ mười bốn, mười lăm, đáng lẽ phải gọi nàng là tỷ tỷ a..

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Cái Gì ? Trích Tiên Thiếu Niên Đã 60 Tuổi Rồi Sao

Quái lạ ! Tuyệt đối quái lạ..

Nhìn trích tiên thiếu niên bất quá cũng thoát nhìn nhỏ tuổi hơn nàng. Sao gọi nàng là tiểu cô nương được chứ.

Hắc, chẳng lẽ nàng rơi xuống vực thẳm, làm nàng phản lão hoàn đồng sao, lui về mấy tuổi sao.

Hắc hắc, thế được.

Dù sao đang ở nhà người ta, phải để lại hình tượng tốt chứ. Nghĩ thế, nàng mỉm cười thực nữ, đoan trang:

– Ta không sao, đa tạ huynh đài cứu mạng !

Trích tiên thiếu niên trên mặt không thay đổi cảm xúc, vẫn lạnh lạnh như băng vạn năm không thay đổi. Trên tay cầm chén thuốc đưa cho nàng:

– Nếu tiểu cô nương đã không sao ! Không biết cô nương vì sao lại rơi xuống thẳm cốc Trầm Huyền Trụ...

Áck, cái đó thì làm sao nàng nói được.

Chẳng lẽ !

Phải nói là nàng sợ ý rơi xuống đây hay sao. Mất mặt a !

– Áck, cái này... ! Chẳng là...

Trích tiên thiếu niên thấy nàng không thể nói được, nét mặt khó xử. Hắn chẳng thèm để ý, lãnh đạm nói:

– Nếu cô nương không muốn nói, ta không ép..

Nàng gật đầu:

– Đa tạ công tử thấu hiểu, không biết phượng danh công tử tên gì ? Có hôn phối hay chưa..

Dứt lời, trích tiên thiếu niên nhủ mày nhìn nàng, thiên âm phong linh dễ nghe, lại chứa phần thanh lãnh:

– Không biết ý của cô nương là gì ?

Áck, lỡ mồm nói ra. Nàng thẹn thùng đáp:

– Tiểu nữ chỉ muốn biết phượng danh của công tử, có hôn phối hay chưa..

Đôi má ửng hồng mê người, khiến nàng càng thêm linh động. Nét mặt thanh tú tuyệt luân, hồng y phiêu diễm khiến nàng tựa như tinh linh không thuộc về trần nhân gian, bất cứ ai nhìn nàng đều nguyện trầm luân, hấp dẫn mê người.

Nhìn nàng thanh tú diễm lệ tuyệt luân, trích tiên thiếu niên tuy ngoài mặt cứ giữ hình tượng lạnh băng nhưng trong lòng không biết có gợn sóng nào, cảm xúc quái dị. Nhìn nàng, hắn không thể kiềm chế được muốn giữ lấy nàng.

Tại sao thế này..

Cảm xúc thật lạ ! Nhìn nàng đáng yêu mê người, hắn không tự giác nói, thanh thanh lãnh lãnh:

– Bảo ta là Trạm Huyền...! Ta chưa có hôn phối...

Áck, Trạm Huyền, tên hảo hay a

Người đã là cực phẩm rồi, tên cũng hay. Nếu hắn không kiên nghị thì nàng muốn hỏi thêm:

– Không biết công tử năm nay mấy tuổi !

Tuổi sao, hắn cũng đã quên mình mấy tuổi rồi. Ẩn cư trong thâm sơn cốc hơn mười lăm năm, không quan tâm thời gian trôi qua. Nếu tính ra thì...

– Sáu mươi hai

Cái gì ? Sáu mươi hai, nàng có nghe nhầm không chứ ?

Nhìn trích tiên thiếu niên, bất quá cũng chỉ mười lăm mười sáu, nhưng tại sao lại sáu mươi hai. Nàng có nghe nhầm không ?

Nếu thật sự hắn sáu mươi hai, thế này hắn chẳng phải là ông già hay sao.

Ô ô nàng không muốn a...

Nhìn thấy ánh mắt quái dị, bối rối của nàng nhìn hắn. Hắn cũng thể đoán được nàng ngạc nhiên, sốc, tuổi hắn có vấn đề hay sao, chẳng lẽ..?

– Tuổi ta vấn đề hay sao..

Nàng lắc đầu, ngượng ngùng nói:

– Không.. không ! Chỉ là ngạc nhiên thôi, nếu thật công tử đã sáu mươi hai tuổi, tại sao nhìn công tử thoát nhìn mười lăm mười sáu thôi...

Thì ra điều này làm nàng thắc mắc sao. Hắn cũng không biết...

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Không Sao ! Miễn Là Tuyệt Sắc Mỹ Nam, Già Không Tha...

Bề ngoài trích tiên thiếu niên, nhưng lại là lão già sáu mươi hai. Quả thật nhìn bề ngoài, không nên đoán tuổi.

Ân ! Không sao !

Dù sao hấn cũng là tuyệt thế mỹ nam, phi tiểu nữ tiên, bất luận tà mị. Tuổi không vấn đề, nàng không ngại, hắc hắc..

Cần gì phải bỏ qua mỹ nam, không ăn nàng mới không phải là Lạc Sắc Vi.

Dáng người mỏng manh, nhu nhược khiến nàng kim lòng không được hảo hung hăng bảo hộ. Chắc, đúng là loại kiểu nàng thích, nam nhu nhược thế này, lại như trích tiên lại như yêu tinh. Quả thật không chỗ chê..

Ôi... Roi xuống vực thăm, ngộ mỹ nam cực kỳ hiếm. Ân, trước tiên phải hảo hảo tiếp cận, hắc hắc...

Rồi.. từ từ...

Nghĩ đến thế nàng thầm cười gian tà, nụ cười khá thâm tà, chảy nước miếng. Trạm Huyền lạnh lạnh nhìn nàng, ánh mắt thoáng dao động tia giữ lấy dục, mê ly. Nàng quả thật mê người..

Chết tiệt, mới lần đầu gặp gỡ cứu nữ nhân lạ mặt. Từng nhiều năm về trước, hấn từng ở trên giang hồ nổi danh là Trích Tiên Công Tử, tài mạo tuyệt luân, khiến vô số nam nữ điên đảo, đặc biệt là nam nhân. Tài nghệ tuyệt thế vô song, cảm diệu tuyệt luân có một không hai.

Dạng nữ nhân gì hấn cũng gặp qua, cái gì là mỹ mạo thiên tiên, tuyệt sắc nữ nhân hấn đều gặp qua. Nhưng không có nữ nhân nào làm hấn tâm động, khiến hấn tưởng mình trời sinh vô tình. Ân cư hơn trong nay mười lăm năm...

Lần đầu gặp gỡ nữ nhân này, thấy bộ dạng không thể thể thâm hơn bị rơi xuống vực, hấn nhin không được cứu nàng.

Chẳng phải hấn vô tình hay sao, mới gặp gỡ nữ nhân đã làm cho hấn bao nhiêu dao động kỳ lạ. Thậm trí ham muốn, tưởng độc chiếm nữ nhân này...

Chết tiệt ! Yêu tinh...

Nàng là yêu tinh trời phái xuống mê hoặc hấn. Trời ạ ! Hấn động dục, chết tiệt..

Nhìn ánh mắt nàng mê ly nhìn hấn, vừa chảy nước dãi thật đáng yêu. Chết tiệt, nhất định hấn phải cho nàng biết hậu quả dụ dỗ hấn...

Còn về phía Lạc Sắc Vi thì...

Ôi trích tiên mỹ nam nhìn ta, thật ngại a...

Đừng nhìn chăm chăm nàng thế, tuy ánh mắt thanh lãnh nhưng nàng cũng đoán được .. nhân gia hảo ngượng ngùng.

Trạm Huyền bước tới, đến thật gần nàng. Thanh âm đậm đậm thật dễ nghe thoáng qua tai nàng:

– Chết tiệt, yêu tinh...

Oa, hành động hảo ám muội. Nhịn không được nàng rên rỉ:

– U...ân..

Chết tiệt, thanh âm nàng thật khiêu gợi, hấn không thể nhịn được nữa. Nếu nàng muốn dụ dỗ hấn, thì y nguyện nàng, bước đến, hấn vòng tay trái ôm eo nàng, thật chặt.

Bàn tay phải sờ sờ má nàng. Ôi, sắp được xxoo thêm một lần nữa...

Hấn từ từ hôn nàng, đặt trên giữa môi, nụ hôn bá đạo cùng ôn nhu. Chết tiệt, đây là lần đầu tiên hấn hôn nữ nhân, không tiết hết thủy, hấn tham lam giữ lấy môi nàng, tìm kiếm bên trong, ngoáy ngoáy..

Áck, trích tiên mỹ nam mới hôn lần đầu sao. Nụ hôn cũng tốt, hắc hắc, không sao, nàng từ từ bồi dưỡng hấn...

Nụ hôn cũng ôn nhu đấy, nhưng nàng cảm thấy hấn chưa toại nguyện, tham lam hôn nàng đến khi người nàng chẳng còn khí lực, xụi lơ vào người hấn.

Quả thật là tinh lực còn dài. Ôi thật nóng bỏng, ánh mắt mê ly, tràn đầy không thỏa mãn, miệng chất lỏng ướt ác kiều diễm như đóa hoa nở rộ.

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Cùng Trích Tiên Mỹ Làm Đôi Uyên Ương Dục

Nụ hôn bá đạo, không tý kinh nghiệm nào nhưng đủ làm nàng xụi lơ vào người hắn.

Trời ạ ! Nụ hôn hắn quá mức thuần khiết

Nhưng lại hôn nàng còn tìm kiếm bên trong miệng, hai biết bao nước miếng bị hắn hấp thụ sạch sẽ.

Nhân tâm không thể bằng người, cứ bị hắn hôn thế này thì nàng chắc sẽ không thờ nổi mà chết vì hôn mất. Bất quá chết vì được hôn tuyệt thế mỹ nam, nàng cũng nguyện ý (NP: *khinh bỉ* Quả thật là sắc nữ..., có ngày chết vì trai đấy..

Lạc Sắc Vi: *cười thầm* Ngươi sẽ không để ta chết được đâu, mạng ta phúc lớn...

NP: *hừ lạnh* Ai bảo ta sẽ không để ngươi chết .. ! Bất quá chỉ là ngươi chết ai làm nhân vật cho truyện của ta...)

Nàng không còn lực để hắn tiếp tục hôn, nàng vẫn mong đợi chờ hắn tiếp tục làm công việc dang dở. Nghĩ thế nàng nhắm mắt đợi chờ...

Nhưng...

Sự thật lại làm nàng vỡ mộng. Hắn hôn nàng xong thì bế nàng nằm lại giường, thanh âm lãnh lãnh nói:

– Cô nương ngủ tiếp, tại hạ có...

Chưa nói hết, nàng rớt cuộc bạo phát.

Hừ, hôn nàng xong còn định chốn chạy à, không có cửa đâu. Lần này nàng không ăn hắn thì nàng không là Lạc Sắc Vi nữa

Rốt cuộc, không thể duy trì thực nữ hình tượng, hóa thân nữ bạo lang, phao lầy Trạm Huyền. Hắn không cảnh giác được chỉ ngờ ngác nhìn chính mình bị nàng đè xuống, nghe thấy thanh âm giận dữ, bạo rống không hề thực nữ chút nào:

– Hôn ta xong, còn muốn chốn ! Không có cửa, hôm nay lão nương phải ăn ngươi...

Nhìn nàng bạo phát, khoe miệng hắn cười yếu ớt, nàng giận cũng đáng yêu như vậy. Hắn chờ mong nàng sẽ làm gì hắn...

Chết tiệt ! Ngay cả cười cũng quá mất yêu nghiệt như vậy. Hại nàng mê mẩn, suýt nữa hồ đồ thả hắn ra, hừ, dám dùng mỹ nam kế dụ dỗ nàng sao, không có cửa. Lần này nàng nhất định phải ăn hắn, ai biết hắn mỏng manh, yếu ớt khiến nàng muốn cưỡng bạo hắn làm chi.

Nhìn vạt áo đơn sơ bị nàng xé một ít, lộ ra da thịt trắng nõn nà.

Trời ạ ! Ngay cả làn da cũng còn trắng hơn cả nàng, thật khiến nàng ghen tị a. Không biết hắn dường bằng cái gì mà dung gian vẫn như thiếu niên, tuyệt mỹ bách sinh, làn da cũng hảo hơn nàng.

Hừ, không thể bị sắc đẹp mê hoặc, nàng phải cưỡng bạo hắn. Nghĩ thế nàng thậm quyết tâm, nội tâm âm trầm mê luyến.

Bàn tay sờ mó , cời bỏ từng lớp áo của hắn. Từng cái đến khi không còn cái này, chỉ độc nhất cái quần.

Toàn cảnh hiện trước mắt nàng, hại nàng suýt mất máu mũi.

Trời ạ ! Cỡ nào làtuyệt mỹ

Nhìn ánh mắt mê ly ngập nước, hai mắt đầy sưng mù ngờ ngàng. Mái tóc trắng rối bời xỏa dài, ánh mắt quá mất thuần khiết như muốn hỏi nàng đang làm cái gì, miệng trum lại như uẩn khuất.

Ấn ~ ... làn da quá hảo

Thật trắng nõn nà, nhìn không được nàng sờ sờ ngực trần của hắn. Thân hình mỏng manh của hắn yếu đuối, nhưng nàng không hiểu sao cảm thấy hắn còn có nam nhân vị (NP: *khinh bỉ* Vô nghĩa ! Đương nhiên là nam nhân thì sao không có nam nhân vị...

Lạc Sắc Vi: *cười hề hề* Ngượng ngừng, xin lỗi... ! Ta không hề biết...

NP: *gật đầu* Ấn ~)

Ôi, trời ! Cỡ nào làm nàng ghen tị, muốn hóa thân thành lang cưỡng bạo ngay hắn lập tức.

Trạm Huyền biết nàng muốn làm gì. Nhưng biểu ngoài hắn không biểu hiện gì, chỉ thanh thanh lãnh lãnh nói:

– Tiểu cô nương, không ngờ ngươi cũng nóng vội nhi...

Lạc Sắc Vi thầm cười hi hi, đôi má ửng hồng vì ngượng:

– A .. xin lỗi. ...

Thần trí nàng tỉnh lại. Hồn độn, rối cuộc nàng làm cái chuyện gì ...

Chẳng những thế còn hóa thân thành nữ bạo lang lột áo hần. Ôi trời ! Hảo mắt mặt, lý trí chẳng còn ...

Ô ô chưa ăn mắt thì chắc hần sợ hãi. ...

Ôi hình tượng của nàng. Hoàn toàn sập đổ trong mắt hần. ... ô ô, ông trời, lập tức giết nàng đi ...

Không còn mặt mũi nào a ...

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Lo Lắng Bất Thành

Trời ạ ! Hình tượng nàng không thể vẫn hời

Ô ô xấu hổ chết đi được

Trạm Huyền không hờn giận nhìn Lạc Sắc Vi. Ánh mắt chẳng quá mất đậm, làm nàng tưởng hần bị nàng dọa sốc. Ô ô, nếu mỹ nam giận nàng, thì con đường hậu cung của nàng càng khó khăn a ...

Phải làm sao ? Phải làm sao ?

Nhìn nàng bối rối, xin lỗi. Nét mặt thoáng tái nhợt khiến hần không ngừng đau lòng. Hần không nên đùa giỡn nàng, hồi này hần giả trang chỉ đùa nàng chút xíu. Nhìn nàng hé ra khuôn mặt tái nhợt khiến hần tự trách.

Hần ôn nhu nói:

– Không sao đâu, Sắc nhi ~ ...

Nàng có nghe lầm không, hần vừa kiêu nàng là Sắc nhi ~ ...

Ô ô hần không giận nàng sao ?

Cớ nào hạnh phúc, trích tiền mỹ nam không giận nàng là may mắn lắm rồi. Ô ô, nếu không nàng lập tức hận không thể giết chết chính mình.

Nàng ngượng ngùng, giọng không ngừng run rẩy:

– Thật sao, công tử không trách ta thất lễ với công tử sao ... !

Hần ôn nhu, gạt đầu nói:

– Không ! Ta không trách nàng ...

Ô ô, cớ nào hạnh phúc. Thật sung sướng, mỹ nam không giận nàng là con cớ nào may mắn. Nhìn nàng nức nở, nét mặt vui sướng, hần không kìm lòng thấy hạnh phúc.

Nàng là yêu tinh, trời phải xuống khiến hần động tâm. Sáu mươi hai năm nhân tình mệnh, không hỏi thế gian vạn vật, cô tịch ẩn cư, nay nàng là trời phải xuống cho hần nếm thử nhân tình, yêu tinh dành riêng cho hần.

Hần thật cảm tạ ông trời. Đem nàng đến bên hần, dù mới gặp gỡ hôm nay ... (...)

Nhìn nàng yêu kiều thế này, hần không thể nhận được nữa. Hần bàn tay ôm gọn eo nàng, bế nàng lên giường, khăn khăn nói:

– Sắc nhi ~

Ôi chao ~ ôi chao ~ hần muốn làm gì ? Chẳng lẽ muốn tiếp tục việc dang dở hay sao. Nàng rất sẵn lòng a

Vì thế, nàng giả bộ ngưng ngừng, khó hiểu nhìn hắn mà trong lòng lại không ngừng kêu la: “Ôi, sắp được H...”

– Công tử, công tử định làm gì ?

Hắn trầm thấp nói:

– Nên gọi ta là Huyền ca

Ôi, gọi thế thật thân mật a, nàng hảo thẹn thùng.

Nàng kiều mị vô hạn, ngưng ngừng mê người:

– Huyền ca ~..

Giọng nói ngọt không thể ngọt hơn, làm nũng không thể làm nũng hơn. Dù làm trái tim hắn rung động, dục tính tăng lên:

– Sắc nhi ~ Ngươi thật là yêu tinh phái xuống dụ dỗ ta...

Chuyện ! Nàng là ai, nàng là Lạc Sắc Vi, người gặp người thích, hoa thích hoa nở, sao không thể động lòng (NP: *sắc trà* *liếc mắt khinh bỉ* Yêu nữ thì có...

Lạc Sắc Vi: *mỉm cười tự tin* Yêu nữ thì sao, cũng mê hoặc được người khác a ~ ! Ngươi thấy không, mỹ nam nào cũng vừa gặp điều yêu ta hết, hắc hắc, phải nói là nhất kiến chung tình

NP: *sắc trà p2* Chết tiệt ! Ngươi có để ta uống trà, thưởng thức cảnh không ! Nhìn ngươi tự tin đủ khiến ta phát ón...

Lạc Sắc Vi: *cười uẩn khúc* Hoàn nhi ~ Ngươi nhi hảo hung ~

NP: *trùng mắt* Câm miệng)

Hắn nhẹ nhàng hôn mặt nàng. Tuy hắn không có kinh nghiệm trong việc nam nữ, nhưng bản tính thiên phú khiến hắn thành thạo đem nàng lập tắt ả. Hắn cời đẩy lưng của nàng, nhủ mi nói:

– Cái này thật khó cời...

Nàng nhẹ nhàng làm nũng:

– Huyền ca ~

Hắn tiếp tục công việc, dùng lực xé rách đai lưng của nàng, lưu loát cời quần áo của nàng chỉ sót lại cái yếm.

Hắn mò vào cái yếm, trực tiếp giựt đi cái yếm, trên người nàng chẳng còn chỗ nào để che..

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Ân ~ Trục Tiếp Làm H

Thân thể của nàng hoàn toàn hiện ra trước mặt hắn, thân hình nhỏ nhắn, kiều diễm vô hạn. Khóe miệng cười gian tà, bàn tay thon dài mò mẫn bộ ngực nhỏ nhắn.

Hai cánh gò núi, phẳng phức hồng hồng, hắn khẽ hấp thụ bộ ngực của nàng, miệng nhẹ nhàng liếm khiến người nàng một trận tê dại.

Không ngừng thiêu đốt, nhịn không được rên rỉ:

– Ân ... a..ân...a

Tiếng kêu như đánh thức dã thú nam nhân trong người hắn. Hắn táo bạo liếm ngực nàng, khiến vú dựng thẳng lên trong mê người, bàn tay thon dài mò tìm kiếm ở phía dưới, thích thú khám phá.

Hắn chưa từng làm chuyện nam nữ với bất kỳ nữ nhân nào (đừng nói là nam nhân). Sáu mươi hai năm vẫn còn là *xử* nam, thật mất mặt, tuy hắn không biết biểu hiện thế nào, chỉ thực hiện theo bản năng.

Hắn khám phá từng cơ thể của nàng, bộp vú thật mạnh khiến nàng rên rỉ, miệng liếm nhồm hồng xinh xinh, từng đợt kêu rên rỉ khiến hắn cảm hứng thú. Muốn càng nhiều, hắn muốn nhiều...

Bàn tay dừng ở phía cấm địa. Nhẹ nhàng tách hai chân nàng ra, khẽ vuốt ở tiểu huyết, mò mẫn bên trong một cách điêu luyện.

Tiểu huyết nàng ướt át mê người, khám phá chưa đủ, hắn liếm từng khắp thân thể nàng, nâng mông nàng lên.

Miệng liếm ở tiểu huyết, hấp thụ mật ngọt cấm địa. Nhìn nàng mê ly như không chịu nổi, cả người ẩm ướt, khiêu gọi, tiếng kêu rên rỉ mê người, tràn ngập tình dục, hắn khàn khàn nói:

– Sắc nhi...

Ôi, hảo nóng. Người nàng thật nhiệt, hảo khó chịu, người nàng vận vẹo, nhìn không được rên rỉ:

– Ân... tiếp nữa... hảo... khó chịu...

Hắn liếm tiểu huyết xong, khước miệng đưa cọt, hắn dùng miệng liếm chất lỏng tinh dịch còn vương vãn nơi tay hắn:

– Hảo, y như nàng mong muốn...

Nàng rên rỉ tiếp nói:

– Huyền ca ~ cho ta... ân...a...ân...

Hắn tách hai chân nàng ra, nàng nhìn thấy phía dưới của hắn. Hảo lớn còn thịt, ô ô hảo khó chịu:

– Tiếp tục đi ~ Huyền ca ~ân...a...ân

Hắn mỉm cười, nhìn nàng dầm dề mê ly:

– Chờ, ta sẽ vào....

Hắn dùng còn thịt đâm vào tiểu huyết, khiến nàng nhìn không được sung sướng, hảo thoải mái. Ôi tiểu yêu tinh của ta, nàng thật mê người.

Hắn tiến vào sâu, nàng rên rỉ thỏa mãn sung sướng:

– Mạnh lên...Huyền...ca ~... ân...ân...hảo...thoải mái...ân...a

Ô ô Huyền ca ~hảo mạnh bạo a~...

Nhìn trích tiên mỹ nam bề ngoài nhu nhược, yếu ớt. Nàng tuyệt đối làm, hắn thật mãnh, thật dư thừa tinh lực. Ô ô, cảm giác thật sung sướng:

– Ân...ân...AAA

Tiếp đến cao trào, còn thịt rút ra, tiểu huyết nàng dầm lẹ mật ngọt. Hắn dùng miệng liếm càng khiến nàng ướt át. Hắn muốn, hắn chưa đủ, hắn càng muốn thêm.

Nhìn nàng mệt mỏi hắn cũng không buông tha. Nên dùng còn thịt trước mặt nàng, hắn bá đạo ra lệnh:

– Liếm ta...

Nàng nhu thuận nghe lời, miệng nhỏ nhắn bị nhét vào thật lớn còn thịt. Nàng liếm như đang liếm chuối, kiểu diễm ướt át.

– Ân...ân.

Hắn cũng bắt đầu rên rỉ, thoải mái sung sướng. Nàng thật biết cách liếm còn thịt, chiếc lưỡi ướt át liếm liếm còn thịt, chất lỏng tinh dịch bắn vào miệng nàng. Trầm Huyền tà ác cười:

– Thế nào, sắc nhi ~.. muốn nữa chứ...

Nàng cứ tiếp tục công việc, đến lúc cao trào khiến nàng mệt mỏi, xụi lơ không chút sức lực nào. Nằm vào người hắn, thật mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Bắt Đầu Sống Cùng Mỹ Nam

Nhìn nàng ngủ thiếp trong ngực hắn. Nét mặt mệt mỏi, bờ môi còn dính chất lỏng thoát nhìn mê người.

Sống hơn sáu mươi mấy năm, lần đầu hắn động tâm, cũng đối với nữ nhân động dục. Có lẽ nàng là tiên nữ phải xuống câu dẫn hắn, nhìn nàng chắc hẳn mệt mỏi lắm.

Có lẽ sức hắn hơi quá với nàng, nhưng hắn không thể kiềm chế được muốn nàng. Hắn từng nghiên cứu, nếu lần đầu của nữ nhân chắc hẳn sẽ đau lắm. Chắc nàng rất đau..

Nhìn nàng mê say giấc ngủ, vẻ mặt đáng yêu đến chết người, mị hoặc làm nam nhân động dục. Chết tiệt ! Ham muốn lại nổi lên, lần đầu tiên của nàng đã trao cho hắn.. (NP: *lắc đầu* Không phải đâu ca ca, lần đầu tiên của nàng ấy không phải của ca ca đâu ...)

Trạm Huyền: *cười đến sát khí* Thế lần đầu đêm là kẻ nào !

NP: *đỏ mặt hôi lạnh* Dạ...dạ... Huynh hỏi nàng ấy đi ! À muội có việc, xin mượn phép đi trước..

Nghĩ thầm Phải chuẩn trước, kéo chết...)

Nhìn còn vương vấn chất lỏng tinh dịch, quần áo khắp nơi. Nếu đầu đêm của nàng trao cho hắn thì sao hắn lại không thấy máu xử nữ, hẳn nhũ mảy, linh cảm trong người hắn bắt đầu khó chịu.

Là ai, là kẻ nào cướp đi trinh tiết của nàng. Hắn không phải người đàn ông đầu tiên của nàng sao, kẻ nào dám làm vậy với nàng. Nhìn nàng trong lòng, da thịt từng bị nam nhân chạm qua khiến trong người hắn khí phát tiết ra (NP: *gật đầu, rơi nước mắt* Cuối cùng ca ca đã phát hiện ra, ca ca không phải người đầu tiên của nàng ấy đâu...)

Trạm Huyền: *cười đến sát khí* Là kẻ nào, kẻ nào đụng vào Sắc nhi..

NP: Áck, ca ca đừng sinh khí ! Tuy lần đầu tiên của nàng ấy...

Từ đầu lời ra Lạc Sắc Vi, nàng bật miệng tác giả. Ánh mắt trừng đe dọa như muốn tác giả không được tiết lộ ra, còn tác giả chỉ bất mãn trừng lại nàng. ừ không nói được lời nào)

Chết tiệt, nam nhân nào dám động đến nàng. Rốt cuộc là ai, là ai dám đoạt trinh tiết của nàng. Trong đầu hắn phát ra sát khí nặng, hơn sáu mươi mấy năm trời, tưởng chừng đậm tình, nhưng vì nàng, lần đầu tiên hắn muốn giết người, muốn giết nam nhân chết tiệt nào dám làm chuyện đồi bại với nàng.

Nhìn nàng ngủ, bộ dạng mị hoặc, đáng yêu mê người. Hắn càng khí, nam nhân nào dám làm chuyện đồi bại với nàng, còn nhẫn tâm đẩy nàng xuống vực thẳm. Chẳng lẽ nàng ...

Không ! Không, tuyệt đối không thể, nếu nam nhân kia đã muốn đuổi giết nàng. Thì hắn càng không thể buông tha nàng, nàng là tiên nữ lên trời phải xuống ban tặng hắn, hắn không thể để nàng bị tổn thương. Thà bản thân hắn bị tổn thương, cũng không để kẻ khác tổn thương nàng.

Dù nàng không phải là xử nữ, hắn cũng mặc kệ. Nàng là nữ nhân đầu tiên khiến hắn động tâm, khiến hắn động dục, ham muốn không kiềm chế được nàng, hắn không muốn nhắc đến chuyện thương tâm. Mặc kệ thế nào, nàng vẫn là người quan trọng đối với hắn.

Có nàng ở đây, ẩn cư làm bạn với hắn đến già, làm một đôi uyên ương quyến lữ, kiếp này hắn cũng mãn nguyện, không cho nàng bất cứ tổn thương gì, cũng chẳng làm cho nàng nhớ đến nam nhân chết tiệt nào dám cướp đi cái ngàn vàng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Bắt Đầu Cuộc Sống Cùng Mỹ Nam Trích Tiên

Nàng cảm thấy rất mệt mỏi, mí mắt nặng trĩu, thật sự muốn ngủ. Tinh lực mỹ nam trích tiên thật tốt, hại nàng bộ dáng thê thảm, mệt mỏi, muốn ngủ một giấc.

Àn, tuy mệt mỏi, nhưng hương vị quả thật cực phẩm. Không tệ không tệ, mệt mỏi cũng đáng, cuối cùng hắn là người thứ hai trải qua với nàng một đêm phong tình, ngoại trừ làm nàng nhớ đến mỹ nam cung chủ kia, và cả yêu nghiệt giáo chủ mới gặp mặt kia nữa.

Tận cùng hắc ám, nàng nghĩ đến nhiều chuyện. Không biết Hạo Phong ca ca có lo lắng cho nàng, chắc tìm nàng sắp đến phát điên, nàng thật sự nhớ Hạo

Phong ca ca, nhớ dáng người của hân, khuôn mặt và cả *tiểu đệ đệ*.

Thật là xấu hổ a

Còn cả yêu nghiệt giáo chủ kia nữa, tuy mới gặp mặt, nhưng nàng không thể quên hình dáng tuyệt mỹ yêu mị, bất tà bất chính của hân. Tuy hân có hơn ngàn cơ sủng thiếp, nhưng nàng cũng không ngại, chỉ cần nằm hân một lần là nàng cũng vui sướng lắm rồi.

Không biết sau này còn gặp mặt được yêu nghiệt giáo chủ không nữa. Tuy thế, nàng cũng thầm cảm ơn ông trời đối đãi nàng không tệ, có thể rơi xuống vực thâm ngộ mỹ nam, tuy mỹ nam vốn già tuổi nhưng bắt quả nhìn cũng chỉ mười bốn mười lăm thiếu niên. Về mị độc nhất, hưởng thụ cực phẩm mỹ nam, đời này nàng không uổng phao tần mỹ nam. Thật là ngại ngùng...

Nghĩ đi nghĩ lại, quả thật lão thiên gia đối với nàng không sai. Xuyên về cổ đại, lập tức ngộ mỹ nam đồ, cùng mỹ nam cung chủ không biết bao đêm phong tình, quả thật Hạo Phong ca ca đối với nàng không sai, sủng vô đối, còn cả hơn ngàn mỹ nam trong Tịnh Nguyệt Cung nàng chưa thấy một ai, hy vọng lần sau sẽ được.

Còn gặp mỹ nam yêu nghiệt đối với nàng nhất kiến chung tình, hắc hắc, mị lực không sai. Có thể khiến ma đầu giết người không gớm tay như yêu nghiệt giáo chủ đối với động tâm, mọi cách muốn cướp nàng về, sự đãi ngộ không tệ.

Rớt xuống vực thâm còn ngộ mỹ nam trích tiên, còn trải qua một đêm phong tình. Ông trời như đặc biệt chiều cố nàng, đi đâu cũng gặp mỹ nam hết, hắc hắc... (NP: *cười lạnh, khinh bỉ* Vô nghĩa, điều do ta sắp xếp ! Nếu không thì nguoi ngay cả một mỹ nam cũng chẳng có...)

Lạc Sắc Vi: *cười vô tội* Vậy thì chắc ta phải cảm ơn nguoi rồi, phải không Hoàn nhi ~

NP: Sê ra, ta không cần nguoi cảm ơn ! Chỉ cần nguoi an phận điều do ta sắp xếp, đừng còn bám dính lấy ta như vậy ! Ta chưa muốn chết...

Lạc Sắc Vi: *uẩn khuất* Hoàn nhi ~ nhi hảo hung ~...

NP: *thét lớn* Nguoi đừng trang ~ hừ hừ...)

Đang suy nghĩ thì bỗng hồ điệp kia lại xuất hiện, nhưng lần này lại nhập vào nàng, khiến nàng không kịp đề phòng. Màu quang chói mắt bao quanh nàng, khiến tiềm thức càng lâm vào hôn mê. Dường như Hồ Điệp muốn đưa nàng đi đâu đó, nó đưa nàng đến một chỗ...

Một chỗ rất quen thuộc...

Hồ Điệp này lại xuất hiện. Oa ~ chỗ này là chỗ nào..

Đẹp quá, tuyệt mỹ hoa đào. Chốn bông lai tiên cảnh sao, nằm mơ cũng ngộ thấy tiên cảnh, ôi ~, không sai không sai ~

Nhưng sao nàng cảm thấy chỗ này rất quen thuộc, lòng nhện không được nhói đau.

Kỳ lạ ! Sao nàng thấy đau lòng thế này..

Nhìn cảnh vật trở nên thê lương, tại sao nàng vẫn không ngừng đau, rốt cuộc cái gì làm lòng nàng đau, tuyệt vọng, bao trùm hận ý, thê lương.

Đau quá ! Tại sao, chỗ này là chỗ nào ~ Không ngừng quen thuộc, tiềm thức nàng đang dấy dục, như đang trốn tránh điều gì đó. Rốt cuộc cái gì đang xảy ra ~ tại sao nàng nhện không được thê lương.

Nàng cảm thấy thế giới này là thiên đại chê cười, mờ mịt bốn phía thê lương, không rõ vì sao lại đau. Tâm không ngừng thê lương, bao trùm tuyệt vọng...

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Cùng Mỹ Nam Bắt Đầu Cuộc Sống Chốn Thảm Cốc

Trong đầu nàng không ngừng phát ra thê lương, tại sao nàng không ngừng cảm thấy đau lòng. Rốt cuộc là cái gì làm nàng tuyệt vọng thế này.

Nhìn cảnh vật quen thuộc, chốn bông lai tiên cảnh trong mơ như một đoạn ký ức, một nơi nào đó khiến tâm nàng không ngừng bảo tránh. Rốt cuộc là nơi nào, nàng không thể nhớ ra, quá quen thuộc, khóe mi không biết rơi lệ bao giờ.

Tại sao nàng nhện không được rơi lệ. Cảm giác chết tiệt này là sao ?

Là đâu ? Vẫn là hận, vẫn là tuyệt vọng...

Đôi mắt rơi lệ, nàng muốn thoát khỏi nơi này, nàng không muốn đến đây nữa. Rốt cuộc tại sao, nàng không thể nhớ lại, rơi lệ càng rơi lệ.

Cảnh vật chốn bồng lai tuyệt đẹp biến mất, như theo ý nàng. Mà thay vào đó là hắc ám, tâm tối, xung quanh tĩnh mịch thê lương.

Nhìn hắc ám xung quanh, nàng không còn cảm thấy đau nữa, cảm giác tuyệt vọng, hận ý điều biến mất. Rốt cuộc làm sao, chẳng lẽ đó là kiếp trước của nàng, một nơi nào đó...

Hoa đào, vạn vật linh khí, tuyệt mỹ chốn bồng lai, mái nhà tranh, một nam một nữ..., trên đầu nàng xuất hiện các từ này. Con đầu tuyệt vọng lại vang lên, tận cùng hắc ám thê lương phát ra tiếng nhạc.

Tiếng nhạc này là của ai, tại sao thân quen đến như vậy?

Tiếng nhạc đạn cảm, thanh âm tuyệt diệu, buồn bã. Nàng cảm thấy tiếng nhạc như lời ai oán, thê lương, tại sao tâm không ngừng đau đớn, tiếng nhạc như chứa hận ý thiên địa. Là ai đạn cảm, rốt cuộc là ai..

Trong hắc ám vang lên những lời nói làm lòng nàng nhin không được đau đớn:

“Hận ý trên ngời, vẫn là ta sai lầm, vẫn là ngời sai lầm...”

Tâm không ngừng mục nát, không ngừng tuyệt vọng...

Vẫn là yêu ngời sai lầm, vẫn là ta sai lầm, rốt cuộc vẫn là bị ai

Hắc ám bị ai, tuyệt vọng vì ai đạn cảm

Sai lầm vẫn tiếp sai lầm, nguyên kiếp sau vẫn không yêu ngời”

Nàng không muốn nghe nữa, tại sao? Lời oán trách của ai, tâm càng đau, hận ý càng nặng.

Nàng muốn trốn tránh, muốn trốn tránh hết thảy.

Hắc ám tĩnh mịch, thê lương.

.....

Trạm Huyền nhìn nàng đang vẫn còn say giấc ngủ, hấn lo lắng đến bất an. Rốt cuộc nàng bị gì, tại sao từ khi hôm ấy, nàng mê mang hơn bảy ngày sáu đêm, nhìn khuôn mặt tái nhợt, mệt mỏi khiến hấn nhin không được đau lòng.

Sắc nhi~, nàng đừng có chuyện gì. Hấn không thể có nàng, tâm hấn nhin không được bất an, bàn tay nắm thật chặt tay nàng, như sợ hãi nàng biến mất trước mặt hấn. Nàng không thể rời khỏi hấn, sắc nhi~...

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Cùng Mỹ Nam Bắt Đầu Cuộc Sống

Tái nhợt khuôn mặt, nhìn người đang mê mang trên giường. Hấn không ngừng sợ hãi, không ăn không ngủ, ngày đêm nghiên cứu dược liệu, chỉ mong nàng tỉnh lại, hấn không muốn nàng.

Bàn tay thon dài, nắm tay nàng thật chặt, không nữa rời đi. Tâm can vẫn không ngừng cầu xin ông trời, đừng mang đi khỏi hấn, tại sao nàng vẫn không tỉnh, tại sao?

Nhìn nàng mê mang, khuôn mặt tái nhợt trắng bệch, hấn thật sự sợ hãi. Bảy ngày sáu đêm không ăn không ngủ, chỉ điên cuồng tìm kiếm dược liệu, trị cho nàng, tâm không ngừng sợ hãi.

Giọng nói khàn khàn của hấn vì không ăn không uống bảy ngày sáu đêm. Lạc giọng kêu tên nàng, sợ hãi, thê lương bao trùm lại:

— Sắc nhi~ Nàng hãy tỉnh lại...! Nàng hư lắm, nàng đã ngủ bảy ngày sáu đêm...Sắc nhi~...

Bờ môi tái nhợt, nằm in bất động không lên tiếng. Hoi thở mỏng manh khiến tâm can hấn đau đớn, sợ hãi, suốt ngày điên điên khùng khùng, không ngừng nói. Hấn thật sự sợ hãi.

.....

Tận cùng hắc ám, tĩnh mịch thê lương. Nàng không ngừng trốn tránh, tâm đầu đốn, tuyệt vọng. Xung quanh cô độc đến đáng sợ, tại sao ? Rốt cuộc là tại sao ?

Bỗng nàng nghe ai gọi tên nàng, giọng tâm đầu phé liệt. Thật ảm áp, bao nỗi đầu đốn, tuyệt vọng bỗng chốc tan biến.

Là ai ? Là ai đang gọi tên nàng ?

Nàng hướng về mắt về phía ánh sáng, là ai đang gọi nàng, cảm giác hạo ảm áp. Là của trích tiên mỹ nam ca ca đang kêu gọi nàng..

Tại sao giọng Huyền ca ca lại đầu đốn, nàng cảm nhận được sự sợ hãi của hắn. Huyền ca ca, là Huyền ca ca sao ?

Cảm giác thật ảm áp. Nàng nên tỉnh lại, Huyền ca ca ~ muội đến đây..

Trạm Huyền nhìn nàng mê mang, khuôn mặt trắng bệch, hơi thở mỏng manh. Tâm đầu đốn, sợ hãi, tuyệt vọng, giọng khàn khàn nói:

– Sắc nhi ~ đừng rời bỏ ta ...

Cảm nhận được hắn khóc, nàng mở mắt. Thấy Trạm Huyền ca ca đang lo lắng cho nàng, bàn tay hắn nắm nàng thật chặt, nàng cảm nhận được sự sợ hãi của hắn, ánh mắt đậm bạc đầu đốn, bao trùm tuyệt vọng, tâm nàng nhìn không được đầu đốn theo, có vẻ mệt mỏi nói:

– Huyền ca ...

Nghe tiếng thanh âm quen thuộc gọi, hắn mừng rỡ như điên. Rốt cuộc nàng đã tỉnh lại, rốt cuộc nàng đã tỉnh lại, hắn ôm nàng thật chặt, sợ hãi hết thảy là mộng, sợ rằng nàng tan biến:

– Sắc nhi ~ cuối cùng nàng đã tỉnh lại ! Sắc nhi ~ đừng rời bỏ ta, đừng rời bỏ ta, ta không thể có nàng, sắc nhi ~...

Huyền ca ca hạo ảm, dáng người mỏng manh, khuôn mặt tái nhợt, mái tóc rối bời như thể nhiều đêm không ngủ, bờ môi tím ngắt như nhiều ngày không ăn không uống. Bộ dáng Huyền ca khiến nàng đầu đốn.

Khuôn mặt tái nhợt, khóe mi rơi lệ vì đau lòng:

– Huyền ca ~ Muội... thật xin lỗi...

Trạm Huyền ôm chặt nàng, không ngừng nói:

– Sắc nhi ~ tỉnh lại là tốt rồi ! Tỉnh lại là tốt rồi...

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Cùng Mỹ Nam Bắt Đầu Cuộc Sống

Hắn ôm nàng thật chặt, sợ hãi hết là mộng.

Nhìn dáng vẻ rối bời, khóe mắt có vằn đen như thức rất nhiều đêm, bờ môi tái nhợt như mấy ngày không uống nước. Mái tóc bạc rối bời, dáng vẻ mỏng manh càng gây khiến nàng nhìn không được đau lòng.

Ô ô nàng đã ngủ bao lâu, hại trích tiên mỹ nam ca ca thật thê thảm. Ô ô, nàng thật đáng chết, hại mỹ nam ca ca thảm hại thế này, ô ô mỹ nam ca ca hạo gầy, nhìn thấy này làm nàng thật đau lòng.

– Huyền ca ~ Muội đã ngủ bao lâu...

Trạm Huyền ôm chặt nàng, thanh âm ôn nhu dễ nghe, khiến nàng cảm thấy tội lỗi, vừa ảm áp. Giọng của Trạm Huyền như không kìm nén được đầu đốn, nàng có thể cảm nhận được sự sợ hãi, đầu đốn:

– Nàng đã ngủ bảy ngày sáu đêm...

Cái gì, bảy ngày sáu đêm sao ? Nàng ngủ lâu thế a..

Ô ô chẳng lẽ đừng nói rằng Huyền ca vì lo lắng cho nàng ngày đêm không ngủ, không ăn không uống, thù nàng cả đêm a. Ô ô nàng thật đáng chết....

– Chẳng lẽ Huyền ca ..vì muối thù bảy ngày sáu đêm sao...

Hắn gật đầu, thanh âm như không kèm nếm vui sướng, ôm nàng thật chặt như sợ hãi là giấc mộng, tỉnh lại thấy nàng vẫn nằm còn đó:

– Ta sợ nàng biến mất ! Cả cuộc đời này ta chưa từng cảm thấy sợ hãi như vậy, cả thế giới như tuyệt vọng...

Ô ô Huyền ca hảo ngốc, tại sao vì người không quen biết như nàng, lại làm như vậy. Nhìn Huyền ca gầy gò nàng nhìn không được tự trách mình, nàng không đáng để Huyền ca tự hành hạ bản thân mình như vậy.

Nếu như Huyền ca xảy ra chuyện gì, thì cả cuộc đời này nàng không thể tự tha thứ cho mình.

Ôm chặt Huyền ca, ánh mắt nàng ngấn lệ:

– Thật xin lỗi Huyền ca ~...

Hắn lắc đầu, ôm chặt nàng:

– Không cần nói thế ! Là ta can tâm tình nguyện.. nhìn thấy muối bình an tỉnh lại, là ta cảm tạ lão thiên gia... không cướp muối khỏi tay ta...

Ô ô Huyền ca ~.. được mỹ nam đối xử tốt như vậy. Cả đời này dù có chết nàng cũng cam nguyện, ô ô...

Hắn ôn nhu nói:

– Đừng khóc, Sắc nhi ~ ! Nhìn nàng rơi lệ, lòng ta cảm đau...

Nàng không muốn trích tiên mỹ nam ca ca phải vì nàng lo lắng, nàng lắc đầu, bàn tay chùi nước mắt, nói:

– Muối không khóc ..

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Phiên Ngoại (1) (Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng)

Kiếp thứ nhất: Kiếp Thanh Lâu

Hoa roi phi vũ đầy trời

Tuyệt diễm thanh lệ, có lúc phải tàn

Ai bảo khi xưa hứa hẹn, đợi đến thanh xuân phai tàn

Biết bao đêm rơi lệ, tương tư oán trách ai

Trách ai khi thiên mệnh nàng là gái Thanh Lâu

Tuyệt diễm kiêu nhan, nhưng lại mua vui thiên hạ

Oán trách bạc mệnh, nam nhân không tin

Khi xưa vì ai nàng lưu lạc chốn hồng trần

Thân bại tàn liễu, mua vui cho nam nhân

Cười tự sàu khinh mình ngu ngốc

Dung nhan tuyệt diễm, có lúc tàn phai

Hồng trần tự ai, tương tư tuyệt mệnh

(P/s: Bài thơ này do Hoàn tự viết ra, không chép ở bất cứ nơi đâu. Hoàn nghĩ, thời xưa, gái Thanh Lâu vốn bạc mệnh, không biết tại sao lại nghĩ ra bài

thơ này !)

Lạc Nguyệt Quốc, năm 208

Tại Vạn Thanh Lâu...

Một nữ nhân thân hồng y điểm lệ, đỏ rực như mầu đơn kiều diễm. Khuôn mặt quả thật có thể nói khuynh quốc khuynh thành, thanh diễm tuyệt luân. Nhìn nàng tựa như đoá mầu đơn hồng diễm, đôi mắt câu hồn mị nhân nhưng lại quá mất lãnh đạm, trên gương mặt nàng không bao giờ nở nụ cười, chỉ tồn tại nét ưu sầu.

Nàng vốn là Lăng Thanh Nhã, trước kia vốn là thiên kim tiểu thư Lăng phủ, cha của nàng vốn là quan nhất phẩm, thanh liêm chính trực, nhưng vì bị gian thần hãm hại. Hai cha nàng tự sát, mầu thân thì bệnh nặng qua đời, Lăng phủ bị tịch thu tài sản, gia nhân thì hơn mấy chục người bị giết hoặc là bỏ đi.

Còn nàng thì lại bị chính kẻ mà nàng yêu thương nhất bán vào Thanh Lâu, còn cướp đi mất trinh tiết của nàng. Hẳn chẳng những phụ bạc nàng còn nhẫn tâm bán nàng vào Thanh Lâu.

Đứng ở Vạn Thanh Lâu, nơi mua vui cho nam nhân. Ngay đầu nàng bị bán, tú bà ép nàng bán thân, nhưng nàng thà chết không chịu, cuối cùng bị tú bà hành hạ chết đi sống lại, không ăn không uống, bỏ nơi tối tăm hôi hám. Cuối nàng khuất phục. Nàng nhớ kẻ đầu tiên mua nàng một đêm là phú ông già tuổi, hơn cả cha nàng, béo bụng bự.

Bản thân nàng, không biết bao nhiêu nam nhân chạm qua. Thân thể bản, hàng tá nam nhân điều chạm vào, thật châm chọc.

Ở Vạn Thanh Lâu, không khác gì địa ngục. Ngày ngày bị nam nhân mua vui, chạm vào, nàng cảm thấy thật ghê tởm. Mỉn cười tự nhiên chính mình.

Thanh Nhã ơi là Thanh Nhã, người cũng có ngày hôm nay, ha ha. Trước kia người là thiên kim tiểu thư, nay chỉ là gái Thanh Lâu, mua vui cho nam nhân. Ha ha, thật đáng hận... bản thân người không biết bao nhiêu nam nhân chạm qua... thân thể dơ bẩn... ha ha...

Thầm oán trách bản thân, tại sao nàng lại đại khờ như vậy. Tại sao không nghe lời cảnh báo của phụ thân, ruột cuộc cũng có ngày hôm nay. Quả báo thật là quả báo.

Còn Nam Cung Hiên, chẳng phải chàng nói yêu ta sao, mãi không đổi. Một lời hứa hẹn cả đời nhất thế, vĩnh không chia lìa, ha ha...

Điều là giả dối, giả dối...

Cái gì nhất thế đôi nhân, mãi không thay đổi, điều là bịa đặt. Ha ha, Nam Cung Hiên, người nàng yêu nhất cũng là người nàng hận nhất. Hẳn là người khiến gia đình nàng cửa nát nhà tan, vu oan hãm hại Lăng gia, bức phụ thân tự sát, mầu thân vì quá đau đớn cũng đi theo phụ thân, thậm trí cả nàng. Trinh tiết nàng bị hắn chiếm đi, còn bán nàng vào Thanh Lâu.

Mặc ngày nào cũng mua vui cho nam nhân, thân thể dơ bẩn không biết nam nhân chạm qua. Quả thật nực cười, cái gì là nhất thế đôi nhân, cái gì thiên trường địa cửu, vĩnh không thay lòng, điều là giả dối.

Nàng quá ngu ngốc khi tin lời thề của hắn. Nam Cung Hiên, nàng hận cái tên này, nàng hận hắn. Tự nhiên chính mình, bề ngoài xinh đẹp thì đã sao.

Khuynh quốc khuynh thành thì đã sao, bắt qua nàng chỉ là gái Thanh Lâu. Nhan sắc nàng cũng sẽ phai tàn, nàng ngồi ở trước Vạn Thanh Lâu.

Thân thể bị nhiều nam nhân chạm qua, hận, yêu, tương tư, cái nam nhân Nam Cung Hiên. Ha ha, nàng cười, nàng cười điên dại.

Nàng còn gì để sống trên đời nữa, mất hết tất cả. Nam nhân phản bội, tan nhà nát cửa, ha ha, điều một tay hắn tạo ra, nàng hận hắn, nguyên rủa hắn, Nam Cung Hiên.

Trên gương mặt tuyệt mỹ nở nụ cười bi ai, thê lương. Hồng y kiều diễm như mầu đơn bị nhiễm huyết, huyết yêu diễm lệ thường, gương mặt nàng tái nhợt, mặt càng lúc càng trắng nhưng vẫn không làm tổn thương dung nhan kiều diễm.

Ánh mắt nàng tối sầm lại, huyết càng ra nhiều. Trước khi rơi vào tận cùng hắc ám, nàng mỉm cười thê lương, gương mặt đầm huyết, yêu diễm lệ thường, cất tiếng cười bi ai:

– Phụ thân, Nhã nhi đến với người... ! Nam Cung Hiên, ha ha... ta nguyện rửa người... ha ha... nam nhân... không thể... tin...

Một tiếng nói đứt quãng hơi thở. Ngoài kia bầu trời vốn trong xanh, nhưng nay lại bị mây đen phủ kín, lạ thường, sấm chớp liên tục, mưa càng lớn như đang khóc ai oán cho nàng.

“Huyết y kiều diễm, lệ hồng nhan

Hận khắc cốt ghi tâm, nam nhân không đáng tin

Khuynh thành lệ, phút chốc tàn

Cười tự ai, hận ý càng sâu”

Một nha hoàn bước vào cửa phòng, thấy nàng hồng y điểm lệ, gương mặt đầm huyết trong yêu điểm lệ thường. Nhìn nàng bất động, nha hoàn thất sắc, hốt hoảng hét lên:

– Người đâu, Nhã tiểu thư tự vẫn.....

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Phiên Ngoại (2) – Phụ Bạc Nam Nhân

Kiếp thứ 2: Phụ bạc nam nhân

Năm xưa hắn nói yêu nàng

Vĩnh viễn sẽ không thay đổi

Mười năm bên nhau, bảy năm kết hôn

Thời gian dài, đủ làm nàng đổi với hắn khắc cốt ghi tâm

Tất cả của nàng đều dành hết cho hắn

Tất cả ai nói gì nàng cũng không tin

Yêu là phải tin tưởng, nhưng đến khi nàng tận mắt thấy

Hắn lên giường cùng phụ nữ khác, đôi mắt thâm tình

Lúc đó, tâm đã vỡ vụn, không thể tin tưởng

Nực cười thay, người chồng nàng yêu nhất lại phản bội

Cùng lên giường với phụ nữ khác, khiến tất cả điều sụp đổ

Cái gì là lời thề yêu nàng mãi mãi, điều là lừa gạt

Dối trá, tất cả hết thảy là dối trá....

Lần luân hồi thứ hai của Cửa La công chúa...

Nàng luân hồi đến thế giới hiện đại, đầu thai thành Lăng Mỹ Lệ. Nàng có gia đình hạnh phúc, cha mẹ sủng ái, gia gia yêu thương hết mực, bạn bè yêu mến. Cuộc đời đổi đời nàng không tệ, nàng muốn gì được nấy, cả gia đình đối với nàng như ngọc quý trên tay, sủng nàng tùy ý.

Không những thế, nàng còn bạn trai yêu nàng hết mực. Nghĩ đến La Tuấn Phàm, người đàn ông nàng yêu suốt mười năm, bảy năm kết hôn, một quãng thời gian dài đủ cả hai để hiểu nhau.

Nàng luôn tôn trọng La Tuấn Phàm, luôn tin tưởng hắn. Cuộc sống của nàng và hắn thật hạnh phúc cùng hai đứa con nhỏ, một trai một gái, cảm giác hạnh phúc này khiến nàng viêm mãn. Ấm áp đến mức nàng ngỡ như trong mơ.

Cuộc sống gia đình cứ bình lặng, mười năm thời gian bên nhau, bảy năm kết hôn cùng với đôi một trai một gái đã được ngũ tuần. Cuộc sống êm ấm tưởng chừng không sóng gió, nàng vẫn một mực tôn thờ chồng mình. Tin tưởng dù bên ngoài chồng nàng có bao nhiêu tin đồn.

Nàng vẫn tin tưởng, đôi khi nàng nghĩ, nếu yêu thì phải tin tưởng người ấy hết mực. Không hoài nghi bất cứ điều gì, phải hiểu đối phương, mọi chuyện đều diễn ra bình lặng, nếu không một hôm, nàng tận mắt nhìn thấy....

Ngày mưa rầm rả, nàng về nhà sớm. Hôm nay nàng định về nhà sớm, vì thật nhớ hắn, nhớ các bảo bối, không biết ba cha con có nhớ nàng không nữa, chắc là nhớ rồi đây. Không biết chồng thấy nàng về, về mặt gì nhỉ?

Nghĩ đến cảnh hắn thấy nàng về, về mặt nhưng nhớ, sủng nịnh ôm chầm nàng, bảo nhớ nàng một câu. Điều đó đủ làm nàng hạnh phúc, nàng thật sự nhớ hắn, mới xa hắn bảy ngày mà như bảy thế kỷ. Nàng hận không thể bay tới bên các con cùng chồng của nàng.

Về nhà thấy căn nhà tối mịt, chắc là ba cha con hắn đang ngủ, nàng muốn bắt ngờ, nên nàng không gọi cửa chuông mà đi vào bằng cách len lút vì muốn

hắn bất ngờ.

Vừa bước vào nhà, nàng thấy có điều gì lạ. Sao ở đây có dây gót phụ nữ, ủa các bảo bối của nàng đâu, chắc có lẽ chúng đang ngủ. Nàng không muốn đánh thức chúng nên bước vào cửa phòng mình, nàng nghe có gì rục rịch, thậm trí có tiếng rên rĩ của ai đó.

Nàng có nghe lầm không ? Ai rên rĩ thế nhỏ. Nàng tò mò mò đèn lên thì bất chợt, cảnh mà nàng không muốn thấy cũng không muốn tin nhất diễn ra ngay trước mắt nàng. Nằm mơ cũng không thể rằng...

Chồng nàng khóa thân, mồ hôi ướt đầm, còn trên giường nàng có nữ nhân khác, thân thể lỏa đò, miệng rên rĩ. Nàng trở mắt kinh ngạc không thể tin rằng chồng nàng đang quan hệ với phụ nữ khác. Nàng chỉ tay run run vào hắn:

– Anh... anh...

Nàng quả thật không thể tin, chồng nàng đang quan hệ phụ nữ khác. Khi chồng nàng và phụ nữ điều đồng thời quay mặt lại, hai người giật mình, hốt hoảng khi thấy nàng, chồng nàng run run giọng nói:

– Sao em... lại... về... sớm...

Nàng không thể tin diễn cảnh xảy ra trước mặt. Nàng tức giận, run giọng nói:

– La Tuấn Phàm, chuyện này là thế nào ? Người phụ nữ kia là ai !

La Tuấn Phàm âm trầm, sắc mặt hết sức khó coi, còn người phụ nữ thì kinh ngạc đến mức ngẩn người. Hắn run giọng:

– Anh... anh...

Nàng tắt giận, đôi mắt ngấn lệ. Tâm của nàng hoàn toàn vỡ nát, tuyệt vọng, nàng không thể tin người chồng nàng ngày đêm tin tưởng lại quan hệ với người phụ nữ khác. Ha ha, thật là thiên đại chê cười.

Nàng xoay mặt, bỏ chạy. La Tuấn Phàm muốn đuổi theo nhưng mà cô ả tình nhân lại kéo, nũng nịu nói:

– Anh...

La Tuấn Phàm lạnh lùng hất cô ả ra, mặt áo quần vào đuổi theo. Liếc nhìn cô ả, lạnh giọng nói:

– Cón...

Rồi đuổi theo Lăng Mỹ Lệ, nhưng hoàn toàn không thấy bóng dáng nàng.

Lăng Mỹ Lệ chạy, trên gương mặt cô cơ hồ đầm lệ, tâm đầu phé liệt. Cảm giác bị phản bội, tâm hoàn toàn tuyệt vọng, ha ha, người chồng nàng hết mực tin tưởng lại quan hệ với người phụ nữ khác, ha ha, thật thiên đại chê cười.

Cảm giác phản bội, tâm thật đau, ha ha. Bạn bè thường nói chồng nàng thường cặp kè với cô gái khác nhưng nàng không tin, nàng luôn mù quáng rằng, yêu phải tin tưởng, nhưng khi nhìn cảnh trước mắt. Nàng không thể rằng, người chồng nàng quan hệ với người phụ nữ khác.

Tâm không ngừng đau, nàng chạy, hết sức chạy mà không để ý một chiếc xe tải đang lao tới về phía thẳng nàng, khiến nàng chưa kịp dừng đã bay ra xa cách trăm mét. Máu chảy đầy người, huyết điểm bộ áo trắng trong thật mỹ lệ, trong đầu nàng thoáng mơ hồ, tâm đầu phé liệt, ha ha, nàng không thể tin rằng người đàn ông nàng yêu cả đời lại cùng nữ nhân khác lên giường ha ha,...

La Tuấn Phàm đuổi theo, chợt nghe ầm. Hắn tới, thì thấy đồng người bu quanh, linh cảm bất an nổi lên, hắn lén vào đồng người, thấy nàng, áo trắng nhuộm huyết y trong thật mỹ lệ, cả người tái nhợt, hắn lao tới ôm, tâm đầu phé liệt kêu:

– Lệ nhi, em tỉnh lại đi...! Anh sai rồi, Lệ nhi...

Nhưng hắn điên cuồng kêu, nàng vẫn không ngừng trả lời. Thân thể dùng lạnh băng không một tia độ ấm, La Tuấn Phàm run run:

– Không không, Lệ nhi, đừng rời xa anh... đừng trừng phạt anh bằng cách này... Lệ nhi ! Anh sai rồi, xin em đừng rời xa anh...

Nhưng có kêu thì thân thể vẫn lạnh băng, đôi mắt nàng nhắm nghiền, không bao giờ tỉnh lại. Bên cạnh ai ai cũng lác đầu, hắn ôm nàng, không ngừng điên cuồng kêu nhưng nàng vẫn không trả lời, bàn tay lạnh băng không tia độ ấm, hắn nắm không buông.

Lăng Mỹ Lệ đã đi rồi....

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Phiên Ngoại (3) Ái Và Hận

Ái tự ái, hận tự hận

Ái và hận, khắc cốt ghi tâm

Nhất thế tình duyên, phải chăng là nghiệt ?

Nếu không gặp người, có lẽ ta vẫn hạnh phúc

Nếu không gặp người, có lẽ ta chẳng phải ái phải hận

Ái người đến mất tính mạng, hận người vì làm nhà ta tan nát

Ái hận triền miên, nghiệt và duyên

Nếu không gặp người, ta chẳng phải ái người hận người

Nếu không phải gặp người, thật là tốt.

Nếu không gặp người, vẫn có chứ nếu sao?

Hỏi hận ích gì, khi ái càng sâu hận càng nặng

Thật nực cười, ái và hận, oán trách ai

Nàng, Lê Tịch Ái, khi năm thất tuổi, gặp một tiểu nam hài bị bắt nạt. Nàng anh dũng làm kẻ bảo vệ, nhìn thấy tiểu tử này thật giống nữ nhân, lớn lên thật yêu nghiệt, nhất là đôi mắt trong suốt kia, thuần khiết khiến nàng muốn bảo vệ.

Sau ngày ấy, hắn vẫn bám theo nàng, thẳng đến nàng mười tuổi. Hắn và nàng trở thành bạn lúc nào không hay biết, lúc nào cũng như hình với bóng, nàng kẻ bên hắn vì sợ hắn bị bắt nạt, còn hắn thì kẻ bên nàng vì hắn sớm đã thích nàng.

Nàng oai vệ giống như vương tử, còn hắn yếu đuối mỏng manh đến mất ai cũng muốn bảo vệ như công chúa. Tính tình nàng hung mãnh, bạo lực còn hắn thì hoàn toàn trái ngược, nhất gan hay khóc nhè, nhõng nhẽo đi theo nàng.

Hai người làm bạn thanh mai trúc mã thẳng đến nàng mười tám tuổi, hắn cũng mười tám tuổi. Nàng càng lớn càng giống nam nhân, tuấn mỹ bất phàm không nhìn ra một tia nữ nhân vị, dáng người cao gầy cỡ chừng 1m8, tính tình càng bạo lực, lãnh khốc giống như vương tử hoàn mỹ nếu như nàng không phải là nữ nhân. Còn hắn thì càng lớn càng xinh đẹp, như yêu nghiệt, thuần khiết vô hại khiến nữ nhân ghen tị, nam nhân theo đuổi, hắn như nàng công chúa cần bảo vệ, thuần khiết tiểu bạch thỏ nhưng thực chất hắn lại phúc hắc.

Bên nàng hơn mười năm, thích thầm nàng mười năm. Tình cảm mười năm không dám nói ra, hắn sợ, hắn chỉ muốn bên cạnh nàng.

Nhìn nàng bên cạnh lúc nào cũng được cả khối thư tử tình, thậm trí bị nữ nhân vây quanh. Hắn ghen tị, hắn muốn tiêu diệt những kẻ vây quanh nàng, hắn muốn nàng là của hắn.

Thứ cả đêm vạch ra kế hoạch tỏ tình nhưng lần nào cũng thất bại. Điều tại xú nữ nhân Lê Mỹ San, nàng ta lúc nào cũng cản trở kế hoạch tỏ tình của hắn. Thậm trí gan nhiên khiêu chiến với hắn.

Muốn dành Lê Tịch Ái, xú nữ nhân kia đừng hòng. Lê Tịch Ái là của hắn, hắn ái nàng hơn mười năm, dựa vào gì cướp nàng từ tay hắn, đừng hòng. Nhìn thấy Lê Tịch Ái mỉm cười ôn nhu với xú nữ nhân kia, khiến hắn ghen tị, khổ sở.

Lê Tịch Ái, nàng biết không ? Ta ái nàng hơn mười năm, kể từ khi nhìn thấy nàng giống như thiên sứ, cứu vớt đời ta, thích nàng hơn mười năm, tại sao nàng không cảm nhận lấy, lại còn đối xử với xú nữ nhân kia ôn nhu.

Hắn chán ghét xú nữ nhân kia, dựa vào cái gì tranh giành nàng với hắn. Nhiều lần thất bại điều tại xú nữ nhân kia, nhìn nàng luôn bên xú nữ nhân khiến hắn không ngừng khổ sở, điên loạn.

Tịch Ái, khi nào em mới nhận ra tôi yêu em...

Cảm giác nhìn người mình yêu đối với xú nữ nhân kia, tâm hắn không ngừng đau. Lê Tịch Ái, tại sao em không nhận ra tình yêu của tôi, tại sao ?

Hắn biểu hiện không tốt sao, nhiều lần cảnh cáo xú nữ nhân, thậm trí cho xú nữ nhân biết tay, tại sao em vẫn bên xú nữ nhân kia. Em không thấy tâm của tôi sao ?

Tại sao ? Tại sao ?

Hắn không ngừng hỏi, đến khi Lê Tịch Ái bệnh đột ngột qua đời, khiến hắn không ngừng ngẩn ngơ, hỏi tại sao. Tại sao lúc chết, em vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt cảnh cáo, tức giận, tại sao em không nhìn ra tâm tôi.

Trước khi Lê Tịch Ái mất, nàng nói với hắn, nàng hận hắn. Tại sao, tại sao, hắn làm gì sai chứ, tại sao ?

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Phiên Ngoại (4) Lạc Như Ca Và Bạch Kinh Trần

Hồng trần nguyện ái một lần

Dù phải trả giá đắt nàng cũng cam nguyện

Yêu chàng, không phải nhất thiết bên cạnh

Nhìn chàng hạnh phúc, nàng cũng mãn nguyện

Nhưng trời như trêu đùa, ngay cả bên cạnh chàng

Cũng bị cướp đi, thiếu chàng như thiếu đi mạng sống

Luyến diên cuồng, không nhất thiết phải cho chàng biết

Yêu thầm chàng, nàng vẫn mãn nguyện

Bên cạnh chàng dù không danh phận, dù nàng chỉ là thiếp

Dù chàng yêu người khác, dù chàng lãnh đạm với nàng

Nàng chỉ cần ở bên cạnh chàng, cái gì cũng không cần

Nhưng sao ngay cả cơ hội bên cạnh cũng cướp đi

Vì yêu chàng, nàng trả giá bằng cả sinh mạng

Nực cười, tình cảm nàng bị chàng dẫm đạp không thương tiếc

Tâm lạnh, nàng cảm thấy tuyệt vọng

Quá mức bi ai, nàng mỉm cười thê lương

Tựa như phù dung kiều diễm, nhưng lại tàn bi ai

Sinh mệnh ngắn ngủi, nàng thăm nghĩ

Nếu kiếp sau, nàng vẫn không nên tin cái gì gọi là tình ái

Lăng Châu, Bạch phủ...

Bạch phủ tấp nập người hầu, gia nhân, nô tì, cả người Bạch phủ đều bận rộn. Bên ngoài đáng hi đường, bận rộn trang trí cho hôn lễ long trọng. Hôm nay Bạch Kinh Trần, con trai duy nhất của Bạch Long Phá đại hôn, khắp Lăng Châu này không ai không biết Bạch Kinh Trần vốn là mỹ nam đệ nhất Lăng Châu, anh tuấn vô song, cảm kỳ thi họa điêu tinh thông, biết bao khuê nữ tiểu thư đài cát điều mến mộ Bạch Kinh Trần công tử.

Đại hôn của Bạch Kinh Trần làm không ít trái tim biết bao thiên kim tiểu thư vỡ mộng tan nát. Người mà Bạch Kinh Trần cưới vốn là Lạc Tịch Phượng, mỹ nữ đệ nhất kinh thành, tài mạo tuyệt luân, biết bao nam nhân, thiếu gia, anh hùng, vương tử, quyền quý, kẻ trong giang hồ điều mơ mộng. Nay đệ nhất mỹ nữ kết hôn, khiến nam nhân trong thiên hạ tiếc hận, không thể giết Bạch Kinh Trần, nhưng không thể.

Đại hôn tấp nập, người người bận rộn, không khí rộn ràng như Lễ Hội Hoa Đăng, náo nhiệt vô cùng, khác với chỗ náo nhiệt, thì ở Biệt Uyển Cư...

Biệt Uyển Cư, nơi mỹ như tiên cảnh, trồng các loại hoa. Không khí u nhã, đàn bướm bay lượn xung quanh những đóa hoa kiều diễm, những chú chim oanh hót như mừng hôn lễ của Bạch Kinh Trần công tử. Một nơi đầy đủ loại hoa, mỹ như tiên cảnh, mùi hương các loài hoa làm người ta dịu lại, thoang

thoảng mùi hương dễ chịu. Không khí u nhã, thanh tịnh...

Bỗng một tiếng đàn cầm u buồn, thanh âm chứa như nỗi nhớ nhung, tương tư. Khúc người đàn cầm như gửi gắm tương tư, thống khổ, thanh âm tuyệt luân khó cầu, người nghe điều trầm mê, nếu ai nghe điều rơi lệ. Không biết nhân phương nào lại đàn cầm ra khúc có thể nói tuyệt diệu, thấm vào lòng người nghe, chỉ e sợ trên đời không có ai đàn cầm như vậy.

Chắc nhân phương cầm là một người bất phàm, tài nghệ tuyệt luân. Tiếng đàn cầm phát ra từ một bạch y nữ tử, nhìn bạch y nữ tử, nếu nhìn cũng phải thốt lên kinh diễm, dung mạo tuy có chút tái nhợt như người bệnh, thân hình mảnh mai, yếu ớt khiến người khác muốn che chở, nhưng cũng không làm giảm đi vẻ đẹp của nàng. Bạch y nữ tử dung mạo tựa như phù dung kiều diễm, thanh nhã nếu tiên, chỉ e sợ rằng, ngay cả đệ nhất mỹ nhân Lạc Tịch Phụng cũng không bằng nàng.

Ngũ quan tinh xảo, phù dung yếu ớt, thanh nhã nếu tiên. Khuôn mặt tái nhợt của nàng hiện lên u sầu, đôi mắt u buồn phát ra cỗ thể lương, nàng dùng tâm, hết sức đàn cầm, gửi gắm tâm tư, những nỗi tương tư, thống khổ điều cho gió cuốn đi. Tiếng cầm dừng lại, bàn tay thon dài yếu ớt cầm miếng ngọc bội trắng, nét khắc tinh xảo vô cùng.

Nhìn vào ngọc bội, ánh mắt nàng phát ra cỗ thể lương, thống khổ tương tư không nói nên lời. Nhìn ngọc bội, tâm nàng đau như cắt, thanh âm nàng như làn gió con diều làm người nghe trầm mê, như mộng như ảo, trong thanh âm nàng chứa ẩn tương tư, đau đớn:

— Khinh ca, chàng thật ác độc! Ta không cần danh phận, chỉ nguyện bên cạnh chàng nhưng ngay cả cơ hội đó chàng cũng cướp đi, khụ khụ, chàng thật ác độc, ha ha, tâm tư của ta điều gửi gắm vào chàng, ha ha...khụ khụ... chàng nhẫn tâm tuyệt tình cha đập lên nó, khụ khụ... chàng thật ác độc....

Thanh âm thể lương trách mắng nhìn vào ngọc bội trắng. Nàng vừa nói vừa ho kịch liệt, bỗng nàng nôn ra máu. Nhìn khăn dính máu của nàng, khuôn mặt tái nhợt nàng hiện lên nụ cười nhợt nhạt, tự nhiên chính mình:

— Ha ha, khụ khụ... thời gian ta không còn nhiều, khụ khụ...! Bạch Khinh Trần, chàng thật tàn nhẫn... khụ khụ... tại sao ta lại yêu chàng thế này... dù biết tình yêu không hề đáp lại... ta cũng không cưỡng cầu gì, khụ khụ... dù làm thiếp ta cũng cam nguyện, chẳng cần danh phận, ngay cả cơ hội bên chàng cũng tàn nhẫn cướp đi! Khụ khụ... tâm tư của ta điều bị chàng chà đạp... khụ khụ...ta thật mệt mỏi...ta muốn buông tay...khụ khụ...

Nàng vừa nói khoe miệng dính huyết khiến nàng càng mỹ lệ. Khóe mi nàng rơi lệ, nàng khóc, nàng muốn khóc, tâm và lòng không ngừng đau đớn, thời gian nàng không còn nhiều. Nhìn khăn tay dính huyết đen, tâm càng lạnh, ngẩng đầu nhìn ra Biệt Uyển Cư...

Nhìn khắp nơi điều là các loại hoa, kiều diễm vô hạn, mỹ như tiên cảnh, đàn bướm lượn quanh, chim hót vang, những mùi hương dễ chịu. Nơi này, nhìn lại Biệt Uyển Cư lần cuối, ánh mắt nàng tỏa ra thể lương, cỗ hống không ngừng ho kịch liệt, nàng cảm thấy như không thờ nổi, cứ ói ra máu hoài.

Nhìn bộ bạch y bây giờ dính huyết, khuôn mặt tái nhợt làm nàng mỹ đến mắt không có thật, như sắp biến mất. Nhìn ngoài kia đang reo vui, mừng đại hôn của Bạch Khinh Trần công tử, tâm nàng không ngừng đau:

— Khụ khụ...ngày vui của chàng! Cũng là...khụ khụ ngày ta ra đi...ha ha...khụ khụ

Tiếng cười thể lương, nàng thật mệt mỏi. Yêu hấn càng nhiều, tổn thương càng nhiều, nàng thật mệt mỏi, nàng muốn buông tay, thời gian đã đến, nàng mệt mỏi quá nhiều, nàng muốn nghỉ ngơi, vĩnh viễn không tỉnh lại. Thân hình nàng chợt vụng xuống, bạch y nhiễm huyết càng yêu diễm mỹ lệ, khuôn mặt tái nhợt nở nụ cười nhợt nhạt càng làm nàng mỹ không có thật, như mộng như ảo. Đôi mắt nhắm nghiền, thân hình từ từ lạnh băng.

Nàng muốn ngủ, mệt mỏi. Dù chết đi, gương mặt nàng vẫn nở nụ cười nhợt nhạt, mỹ đến tận mức không có thật. Đàn bướm không còn vòng quanh các loài hoa, mà bay đến trên người nàng, đàn bướm từ từ rơi ra vài hạt sương, chúng đang rơi lệ vì nàng, những đàn chim ngừng hót.

Bạch phủ như có điều gì xảy ra, những đàn chim không ngừng bay về Biệt Uyển Cư, trên miệng chúng là những đóa hoa phù dung mỹ lệ. Những chú chim, đàn bướm điều rơi lệ vì nàng, các đóa hoa kiều diễm như dần dần héo đi như thương tâm vì nàng.

Ở ngoài Bạch phủ, người người điều tròn mắt nhìn hiện tượng kỳ lạ, những chú chim không ngừng bay về phía Biệt Uyển Cư mà lạ hơn là chúng còn mang đóa hoa phù dung mỹ lệ. Ở ngoài hi đường, một nam một nữ thân đồ y, nam nhân tuấn mỹ vô song, phát ra khí chất xuất trần, tựa như trích tiên, còn nữ nhân thì đồ nữ phụng nhưng không có che đi nét kiều diễm của nàng.

Một tiếng nói *Nhất bá thiên địa* *Nhị bá cao đường*, chưa kịp nói *Phu thê giao bá* thì bỗng tân lang bỏ chạy ra ngoài. Bạch Khinh Trần không ngừng lo âu, trong lòng hấn không ngừng bất an, tại sao hấn có cảm giác bất an này. Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, tâm hấn không ngừng lo âu, hấn chạy vào Biệt Uyển Cư.

Trước mắt hấn không thể tin, hấn ngây ngốc tròn mắt nhìn bạch y nhiễm huyết nữ tử nằm dưới, khuôn mặt nở nụ cười mỹ đến tận cùng như không có thật, đôi mắt nhắm nghiền như an ngủ bình thường. Dung nhan trắng bệch cũng không tổn hại dung nhan của nàng, nàng như đang ngủ, khắp nơi điều là đàn bướm lượn quanh, những chú chim mang đóa hoa phù dung đến cho nàng, chúng khóc tang thương cho nàng, toàn bộ hoa Biệt Uyển Cư điều héo rũ, như chủ mất hoa héo tàn.

Bạch Khinh Trần run run người, ánh mắt hấn không thể tin, nhìn Lạc Như Ca dung nhan tái nhợt. Hấn chợt ôm lấy người nàng, sờ thân thể lạnh băng không có độ ấm, ngay cả tia hơi thở cũng không có, hấn không ngừng run rẩy.

Không thể, không thể là sự thật được. Hấn tâm đầu phé liệt kêu:

— Ca nhi, muội tỉnh lại, ca nhi ~ ! Đừng hù dọa ta, ca nhi...

Nhưng Lạc Như Ca vẫn như cũ không trả lời, dung nhan giống như người đang ngủ. Thân thể lạnh băng không phát ra tia động tĩnh, Bạch Kinh Trần càng ôm chặt nàng:

– Không ! Không ! Nàng không thể đối xử với ta như vậy được, Như Ca ! Không thể, tuyệt đối không thể, nàng không phải nói mãi mãi bên cạnh ta sao, không thể, không thể...

Nhưng vẫn không còn tiếng trả lời. Hắn tâm đầu phé liệt, không ngừng hỏi tại sao, tại sao lại như thế. Chẳng phải hắn bảo nàng chờ hắn sao, tại sao, tại sao chứ.

Hắn điên cuồng ôm chặt nàng, tiếng hét thê lương vang cả Bạch phủ. Tân nương bước vào Biệt Uyển Cư, Lạc Tịch Phượng nhìn thấy Bạch Kinh Trần ôm chặt Lạc Như Ca, gương mặt không ngừng điên loạn, tâm đầu phé liệt. Nhìn gương mặt hắn trông rỗng vô hồn, chỉ điên cuồng kêu Lạc Như Ca nữ tử tỉnh lại, nhưng không có tiếng trả lời.

Lạc Tịch Phượng bước tới gần, nhẹ nhàng cầm tay Bạch Kinh Trần kêu:

– Trần ca...

Bạch Kinh Trần lãnh đạm nhìn Lạc Tịch Phượng, ánh mắt đậm bạc:

– Tránh ra...

Lạc Tịch Phượng càng không tránh ra, mà điên cuồng đứng trước mặt Bạch Kinh Trần, nét mặt kiêu diễm thoát nét dữ tợn:

– Trần ca, Tịch Phượng có gì không bằng Như Ca, tại sao chàng không chọn ta, tại sao ...! Con tiện nhân kia dù chết, chàng vẫn chọn tiện nhân kia sao...

Lạc Tịch Phượng điên cuồng không ngừng nói, thì bỗng một bạt tai giáng xuống mặt nàng ta. Ánh mắt lãnh khốc của Bạch Kinh Trần khiến Lạc Tịch Phượng sợ hãi, thanh âm lãnh khốc:

– Nếu ngươi còn dám nói ! Đừng trách ta vô tình...

Lạc Tịch Phượng như không thể tin, chỉ đứng trơ đó ra. Bạch Kinh Trần ôm Lạc Như Ca đi ra ngoài, không ai dám cản đường, vì gương mặt hắn có thể nói nếu ai cản đường điều chết. Còn đàn chim như tiếc hận, như muốn trả thù nhằm cho Lạc Như Ca, chúng lao vào mổ xé Lạc Tịch Phượng, khiến người nàng ta không ngừng hét thê thảm, từng miếng thịt bị mổ xuống khiến bọn gia nhân sợ hãi, không dám lại gần. Đổ mặt Lạc Tịch Phượng đầu đón róc thịt, chảy máu đến chết.

Bạch Kinh Trần ôm chặt Lạc Như Ca, nhìn nàng như vẫn còn ngủ say. Ánh mắt ôn nhu, cùng thê lương:

– Như Ca, nàng thật là khờ ! Chẳng phải ta bảo nàng chờ ta sao...., nhưng nàng lại đi trước ta... ! Như Ca, thiếu nàng ta sống còn ích gì, chẳng bằng ... ta đến với nàng...

Nói xong, hắn dùng khinh công, nhảy xuống vực thẳm, hắn ôm chặt nàng, mỉm cười. Khuôn mặt tuấn mỹ vô song vẫn ôn nhu ôm chặt nàng, hắn không ngừng suy nghĩ:

– Ta đến với nàng đây, Lạc Như Ca...

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Phiên Ngoại (5) Công Chúa Và Quận Chúa

Gặp nàng, không biết vốn là duyên hay nghiệt

Nàng là công chúa, còn ta là quận chúa

Hai chúng ta vốn là tỷ muội họ hàng xa

Cùng là nữ nhi thân, nhưng số phận trâu đùa

Làm ta yêu nàng, một tình yêu cấm kỵ

Dù ta có cố gắng ép mình không để yêu nàng

Nhưng vẫn trầm luân, không cách nào có rút ra được

Tại sao ta lại là quận chúa, lại là nữ nhi thân

Ta ghen tị tất cả nam nhân vây quanh nàng, ta ghen tị

Ta biết, tình yêu của ta thật ghê tởm

Nhưng ta cố gắng vẫn cứ yêu không dừng

Từng đêm nằm mộng xuân, nàng tựa vào vai ta

Yêu điệu diễm lệ, khuôn mặt mơ hồ đến mắt không có thật

Khi tỉnh mộng, hương thơm của nàng vẫn còn vang vọng

Ta thêm khát nàng, nỗi tương tư dày vò thật thống khổ

Không đêm nào ta không khổ sở, tương tư vì nàng

Ta cứ thầm trộm yêu nàng, tương tư nàng cũng không ngờ

Đến một ngày, nàng phải làm tân nương, gả cho nam nhân khác

Điều đó làm ta muốn giết nam nhân kia, mất hết lý trí

Ngày hôn lễ của nàng là ngày ta chết đi

Cũng lần cuối ta thấy nàng rơi lệ vì ta...

Lăng Nguyệt quốc, năm 826

Dưới thống trị của vị vua vốn nổi danh hiền từ, thương dân như con, vốn là minh quân chính trực. Lăng Nguyệt quốc an cư lập nghiệp, dân chúng ấm no, không có quan nhân tham lam, hoàng hành. Lăng Nguyệt quốc trở thành vương quốc hùng mạnh, tài nguyên phong phú giàu có, cường thịnh hơn các quốc gia khác, nên không có vương quốc nào dám xâm chiếm Lăng Nguyệt quốc.

Vua của Lăng Nguyệt quốc là Lăng Nguyệt Thượng Quan, niên hiệu là Nguyệt Đế, vốn là vị vua anh minh, ngài chẳng những trừng trị những tham quan làm gương còn xử trảm ác bá hoàng hành dân chúng. Bên cạnh ngài còn có một vị vương gia duy nhất của Lăng Nguyệt Quốc, là Lăng Nguyệt Thượng Vũ, đệ đệ của Nguyệt Đế. Vương gia Lăng Nguyệt Thượng Vũ tuy ở tuổi trung niên, nhưng vẫn giữ được nét mạo hùng dũng phi phàm, khí phách của một thần chiến.

Vương gia Lăng Nguyệt Thượng Vũ không những là vương gia thương dân, còn tận chung vì nước. Ông có hai vị vương phi, yêu thương hết mực, nhưng tuy nhiên, ông không có con trai để nối dõi, vì hai vị vương phi chỉ hạ sinh cho ông một nữ anh. Ngày mà tiểu quận chúa chào đời, hàng vạn hoa đào khắp nơi đều nở rộ, hồng diễm lạ thường, ông đặt tên cho nữ nhi mình là Lăng Nguyệt Hồng Đào.

Lăng Nguyệt Hồng Đào quận chúa lớn lên sự bao bọc của ông, nữ nhi muốn gì ông đều làm được. Chưa kể đến hai vị vương phi đều coi quận chúa như mạng, nếu có sơ xuất gì kêu gì Lăng vương phi và Nhã vương phi đều làm âm cho coi.

Lăng Nguyệt quận chúa lớn lên không thua gì nam nhân, lúc thất tuổi nàng đòi học võ, kiếm đệ nhất cao thủ bá làm sư phụ, chẳng những thế, nàng còn muốn học, cảm kỳ thi họa điều tình thông, ngoài ra nàng còn tham khảo chiến lược, bày mưu bố trận không thua gì tướng quân. Tuy mười sáu tuổi, nhưng Lăng Nguyệt quận chúa lập không ít công cho triều đình, ngoài ra tài mạo của nàng không thua gì nam nhân, chỉ e sợ dù nàng là nam nhân cũng không ai có thể bằng nàng.

Chưa kể đến tướng mạo của Lăng Nguyệt quận chúa, lúc ra đời, hoa đào khắp nơi nở rộ, khiến dung mạo nàng có thể nói yêu diễm tuyệt luân, bất cứ nam nhân đều nhìn nàng điều mê muội, nguyện trầm luân. Trời sinh đào hoa, nếu nàng cười thì bất cứ ai điều nghiêng ngã, si mê.

Nhưng trên gương mặt nàng không bao giờ có nụ cười, quá mất lạnh khốc, kêu ngạo tuyệt đối. Dù quận chúa ở tuổi cập kê, nhưng không ái dám thú, vì những kẻ đến cầu hôn đều bị nàng dọa hù chạy, điều này làm vương gia rất đau đầu còn cảm thán rằng, chẳng lẽ trên đời này không có nam nhân nào xứng với con gái của ông sao.

Lúc Lăng Nguyệt quận chúa mười tám, trong một lần nàng đi săn bắn. Thì lỡ làm bị thương con thỏ, bị bạch y nữ nhân lạ mặt tát thẳng vào mặt, điều này làm tổn thương kêu ngạo của nàng, từ trước tới giờ chưa ai to gan tát hay thậm chí làm điều bất kính trước mặt nàng, nhưng nữ nhân này, lại dám cả gan tát thẳng mặt vào nàng.

Điều này không thể tha thứ, nên nàng quyết định cho bạch y nữ tử biết tay. Nhưng khi bạch y nữ tử quay đầu lại, Lăng Nguyệt quận chúa như đứng ngây ngẩn, ánh mắt dại ra. Trước mặt nàng, bạch y nữ tử kia thật sự rất mỹ, khuôn mặt mỹ đến mắt không có thật, phản phức như tiên nữ hạ phàm. Nhìn bạch y nữ tử, trái tim của nàng không hiểu sao đập thình thịch, chẳng những thế, trong lòng nàng có cảm xúc quái lạ.

Tại sao thế này, nàng rốt cuộc bị làm sao. Chẳng lẽ nàng động tâm, không thể nào, mới gặp mặt sao nàng có thể động tâm. Với lại nàng ta là nữ nhân, sao nàng có thể động tâm. Nhìn gương mặt mỹ đến không có thật, thuần khiết không nhiễm hồng trần tiên tử bạch y nữ tử.

Rốt cuộc là tại sao ? Nàng không biết !

.....

Đó là cuộc gặp gỡ giữa nàng và nàng ta. Lần gặp hai, nàng mới biết bạch y nữ tử kia chính là Lăng Nguyệt Vũ Cơ công chúa, con gái của thúc thúc hoàng đế, tức là tỷ tỷ họ hàng xa của nàng. Điều này làm nàng hụt hững, tại sao nàng ta lại là công chúa, tại sao nàng ta lại là tỷ tỷ của nàng.

Điều này khiến nàng phiền muộn, trên gương mặt yêu diễm không bao giờ cười nay lại lạnh thêm, còn phần bi thương, ưu sầu không thể lý giải.

Có một ngày nàng không ngờ, hoàng đế thúc thúc bảo nàng ta ở phủ của nàng, còn nhờ nàng bảo hộ. Đồng nghĩa là việc ở bên cạnh nàng ta khiến tâm nàng không dao động, thần thức lạ thường. Ngày ngày ở bên cạnh nàng ta, nàng mới hiểu đôi chút về con người của Lăng Nguyệt công chúa.

Lăng Nguyệt công chúa giống như đoá hoa bạch liên u nhã, thuần khiết bất nhiễm hồng trần, mỹ không có thật, nàng ta như tiên nữ hạ phàm khiến tâm nàng lạc lối, sâu hầm. Sự thuần khiết của nàng ta khiến tim nàng không ngừng dao động, đến mất khắc cốt ghi tâm.

Nàng luôn cố gắng dùng tình yêu cảm kỷ này, nhưng trái tim lý trí không tuân theo, vẫn cứ một ngày lại một ngày sâu hầm, khiến nàng quá mất khổ sở. Tại sao ta không là nam nhi thân, tại sao nàng lại là công chúa.

Thiên ý trêu đùa, nàng hận, tại sao người làm nàng động tâm lại là nàng ta. Lăng Nguyệt Vũ Cơ, tại sao nàng có thể yêu nàng ta, một tình yêu cảm kỷ không dứt ra được, một ngày lại một ngày sâu hầm.

Thời gian trôi đi, tình cảm lại tăng dần đến mất lý trí, đêm nào nàng cũng nằm mộng xuân, mộng thấy Lăng Nguyệt Vũ Cơ nằm bên cạnh nàng, khuôn mặt nồng tình mật ý, cả thân hình mà hằng đêm nàng điều ao ước chạm vào. Mộng xuân rằng nàng ta là người của nàng, mộng quá mất thật, đến khi tỉnh mộng, hương người vẫn còn.

Một ngày nàng không ngờ rằng, nàng mười chín tuổi, công chúa mười sáu tuổi. Lăng Nguyệt công chúa sắp thành hôn, mà đối phương thành hôn với nàng ta là một nam nhân anh tuấn bất phàm, tài mạo tuyệt luân Cổ Dạ công tử. Ngày công chúa thành hôn, là ngày nàng mất hết lý trí.

Khi biết tin nàng ta sắp thành hôn, nghĩ đến cảnh nàng ta ôm ấp nam nhân khác, nghĩ đến cảnh nam nhân khác chạm vào nàng ta. Điều này làm nàng mất hết lý trí, trong lúc thành hôn của Lăng Nguyệt công chúa và Cổ Dạ công tử thì nàng xuất hiện, khuôn mặt yêu diễm thống khổ, một thân hắc y dính huyết cang làm nàng yêu diễm mỹ hoặc nhân.

Nàng mất hết lý trí, thanh âm phản nộ lên tiếng:

– Dừng lại, Cơ nhi.. nàng không được thành hôn với hắn...

Sự xuất hiện của nàng làm hoàng đế phản nộ. Hoàng đế thúc thúc kêu cấm vệ quân bắt nàng lại nhưng trên gương mặt nàng động sát khí, thanh âm lạnh lẽo như tu la địa ngục:

– Ai ngăn cản ta, điều chết !

Cấm vệ quân sợ hãi, không ai dám lên. Nàng bước tới gần nàng ta, ánh mắt hiện lên thống khổ cùng phản nộ, như cầu xin:

– Cơ nhi... nàng hãy đi với ta...

Nhìn thấy hắc y nữ tử đi về phía mình, Vũ Cơ hít mũi phượng ra, nàng nhìn thấy Hồng Đào một thân hắc y, trên tay cầm kiếm dính huyết, khuôn mặt yêu diễm phản phứt như yêu đào tái thế. Nàng rất muốn kích động, nhưng nhìn thấy phụ hoàng phản nộ, khí sát không tốt, nàng ngừng lại, gương mặt mỹ không có thật lạnh lùng lên tiếng:

– Hồng Đào quận chúa tới đây làm gì ! Hôm nay là hôn lễ của ta và

Chưa nói hết, Hồng Đào phản nộ:

– Câm miệng ! Cơ nhi ... đi theo ta... ta không thể không có nàng...

Nhưng chưa nói hết, một tên cấm vệ quân lấy cây giáo, xuyên qua người nàng. Khiến Hồng Đào cảm nhận đầu đón, nhưng không bằng tâm đầu phé liệt, nhìn cảnh nữ nhân mình yêu thành hôn với nam nhân khác, nổi thống khổ này dày vò nàng đến mất lý trí, điên cuồng. Tại sao vậy Vũ Cơ, nàng nhìn Vũ Cơ, ánh mắt thống khổ, cùng nhu tình:

– Cơ nhi, ta nói lại lần nữa... nàng có thể đi cùng ta không ?

Nhưng trên gương mặt Vũ Cơ lãnh đạm, không nói gì chỉ quay mặt đi. Hồng Đào ảm đạm, ha ha, nữ nhân nàng yêu quay mặt đi, dù sắp chết cũng không đi với nàng. Tâm lạnh, rất đau.

Trên đầu nàng thoáng qua nhớ đến bạch y tiên nữ, thanh nhả nếu tiên, mỹ không có thật làm nàng yêu điên cuồng. Cơ nhi, nàng thật nhẫn tâm, ha ha...

Nghĩ đến đó, ánh mắt nàng tối sầm, thân hình dính huyết chảy ra như dòng suối. Gương mặt yêu điểm tái nhợt như đào yêu, cả hồng đào khắp hoàng cung đều nở rộ, mỹ điểm lạ thường, như khóc thương tâm cho nàng.

Những cánh hoa đào hồng nhạt rơi rơi trong gió, lượn quanh phảng phất như tiên cảnh, một nữ nhân hắc y đầm huyết nằm mình an ngủ. Lăng Nguyệt Vũ Cơ quay đầu lại, thấy Hồng Đào nằm xuống, gương mặt tái nhợt, thân thể dần dần lạnh băng, không có hơi thở, như nằm nghỉ yên ổn không muốn ai quấy rầy.

Nàng ta đại ra, áo đỏ tân nương điểm huyết càng mỹ lệ, ánh mắt ngấn lệ đầu xót nhìn hắc y nữ tử, bàn tay nhỏ nhắn ôm chặt thân hình cao gầy hắc y nữ tử:

– Đào nhi, tỉnh lại đi...! Ta sẽ đi với nàng, Đào nhi...

Nhưng Hồng Đào không có lên tiếng, gương mặt yêu điểm giống như đang nằm ngủ. Lăng Nguyệt Vũ Cơ dù có lay lay người nàng nhưng Hồng Đào vẫn không tỉnh, Vũ Cơ hét lên thê lương:

– Không! Không, Đào nhi...không.. đừng bỏ lại ta... không...

Nhánh đào rơi càng nhiều, trên cánh đào có điểm tí huyết khiến cảnh vật trở nên thật mỹ. Cẩm vệ quân, hoàng đế, mọi người cùng Cổ Dạ công tử đều đứng đó, nhìn cảnh thê lương, Vũ Cơ cười nhợt nhạt, gương mặt vô hồn, vô vụn thê lương, thanh âm xót xa:

– Đào nhi..., ở nơi đó Đào nhi lạnh lắm sao..., Cơ nhi, đến với Đào nhi đây...

Nói hết, dứt lời nàng cầm kiếm, đâm thẳng vào ngực, huyết chảy ra, phun như suối. Nhìn gương mặt yêu điểm như đang ngủ hắc y nữ tử, ánh mắt Vũ Cơ ánh lên yêu thương:

– Cơ nhi đến với Đào nhi đây....

Vũ Cơ nằm xuống, cảnh tân nương ôm chặt hắc y nữ nhân khiến ở đây ai cũng điều xót xa. Hoàng đế thì ngất ngốc, đầu đón nhìn con gái yêu quý mình ra đi, còn vương gia xúc động, bệnh tái phát, hai vị vương phi thì xót xa, đầu đón muốn chết theo con gái. Ai ai cũng đau lòng cho họ, Cổ Dạ công tử đứng đó, gương mặt không có tia cảm xúc, hai mắt vô hồn, tuần mỹ vô song phảng phất như thần tiên tái thế.

Ánh mắt đại ra nhìn hắc y nữ tử, tâm không ngừng hỏi tại sao. Hồng Đào, tại sao, tại sao nàng lại ngu ngốc thế, nàng không biết ta yêu nàng sao. Hồng Đào, tại sao nàng yêu nữ nhân kia, hẳn chỉ muốn trả thù, ép Hồng Đào tuyệt vọng buông tha nhưng không ngờ nàng lại mất mạng.

Hồng Đào, thật xin lỗi. Cổ Dạ chỉ lấy cái chết tạ tội với nàng, nói xong hẳn cũng ói ra máu, ha ha, Đào nhi, ta đến với nàng đây, nữ nhân kia dù chết, ta cũng không cho nàng ta đến với nàng, nàng là của ta, Đào nhi...

Gương mặt tuần mỹ như không can tâm. Hồng Đào là của, Hồng Đào là của ta...

“Hồng đào điểm lệ, mị hoặc kinh tâm

Khiến nam khiến nữ điều yêu sâu hãm

Hỏi trời, tình ái là chi

Khiến người người điều đau khổ

Hồng đào điểm lệ, người mất hoa tàn”

“Trời sinh hoa đào

Ngày ra đời, hoa đào nở rộ, yêu điểm lạ thường

Hồng đào vô song, nam nữ điên cuồng

Kêu ngao Hồng Đào quận chúa, hơn hẳn nam nhân

Trời sinh đậm bạc, cuồng vọng, kêu ngao tứ phương

Nhưng vì tình khổ sở, Hồng Đào yêu điểm

Yêu bạch y nữ tử, phảng phất như tiên nữ

Thuần khiết làm Hồng Đào sâu hãm

Yêu đến mất hết lý trí, vì tình mất mạng

Hồng Đào mắt, hoa đào lệ
Trời sinh chốn nào, khi Hồng Đào tàn
Cảnh người mắt, hoa đào héo rữa
Chỉ mộng hồng trần, vì tình khổ sở”
” Trên Lăng Nguyệt quốc có đệ nhất mỹ nam nhân
Tài nghệ vô song, tuấn mỹ xuất trần tựa như tiên nhân
Tâm lãnh đạm nhưng không ngờ một ngày động tâm
Yêu Hồng Đào nữ tử, đến mất cuống luyến si mê
Si tình nam, muốn dùng tâm thu phục Hồng Đào nữ tử
Vì tình vì ái, hấn cái gì cũng làm
Vì Hồng Đào, hấn không ngừng yêu
Nhưng hấn không ngờ, một ngày nàng yêu người khác
Đối phương cũng là nữ nhân, khiến tâm hấn vỡ tan
Hấn hận bạch y nữ tử kia, hấn hận, hấn muốn trả thù
Vì muốn Hồng Đào buông tay, hấn dùng mọi cách
Kể cả thành hôn với nữ nhân kia, dù hấn mất lý trí
Hấn muốn nàng là của hấn, hấn muốn nàng
Nhưng không ngờ đẩy nàng vào chỗ chết
Thiên đại chê cười, nữ nhân kia cũng tự vẫn theo
Không được, không được, hấn tuyệt đối không thanh toán hai người kia
Dù chết, Hồng Đào là của hấn, Vũ Cơ nữ nhân kia
Đừng hòng cướp nàng khỏi tay hấn
Dù chết, dù xuống địa ngục, nàng vẫn là của hấn, Cổ Dạ nữ nhân”
Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.
Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 38: Phiên Ngoại (6) Oan Nghiệt

Oan nghiệt tương báo, đến khi nào chấm hết
Nghiệt do ta gây ra, người người oán trách
Bao nhiêu sinh mạng điều chết dưới tay ta
Đêm nào ta cũng không yên giấc
Năm mộng thầy ngàn vạn linh hồn tới tìm
Hắc ám bốn phía, nỗi cô độc bao lấy tất cả

Linh hồn bán cho quỷ dữ, giết đi ngàn vạn sinh mạng

Đến khi nào chấm dứt, thật mệt mỏi

Oan nghiệt tạo ra, báo ứng gần tới chẳng ?

Có lẽ thế, vẫn có lẽ....

Tận cùng hắc ám, thâm cảnh như nhân gian địa ngục, hàng vạn quân binh sĩ, những hàng vạn thi thể đầm máu, ghê người. Những thi hài không toàn vẹn, những máu tanh hôi hám kinh tởm nằm chồng chất lên nhau. Tạo thành ngọn núi chứa đầy thi thể không toàn vẹn, trên vẻ mặt họ không can tâm, oán hận, một bóng người duy nhất đứng trên núi thi thể, vẻ mặt y lãnh khốc tựa như tu la địa ngục, lạnh như hàn băng vạn năm không tan, lãnh khốc vô tình.

Hắn mặc hắc y màu đen tối tăm, dính huyết, tay cầm thanh kiếm có hình con rồng, là thần kiếm *Tuyệt Diễm La*. Được giang hồ đồn đãi là tuyệt thế thần kiếm, ngàn năm có một, ai được thần kiếm, thống nhất thiên hạ. Thanh kiếm đầm huyết như chúng thèm khát máu, trên thanh kiếm tỏa ra sát khí đáng sợ, lạnh lẽo vô hình có thể giết người. Trên gương mặt hắc y nam nhân để lộ ra dung nhan tuyệt mỹ, đôi mắt hổ phách trầm ổn mê người nhưng lại lãnh đạm vô hồn, khiến hắn càng thêm lãnh khốc, xung quanh tỏa ra sát khí.

Quả thật nhìn hắn bây giờ, giống tu la địa ngục, giết người không chớp mắt. Trên gương mặt còn đọng lại tý huyết khiến hắn càng yêu diễm mị hoặc. Hắn vốn là Lãnh Tuyệt Diễm, vốn là tướng quân Nguyệt Minh Quốc, mệnh danh là chiến thần với niên hiệu là “Thần Chiến Diễm La”. Trên chiến trường, hắn không khác gì dã thú, sẵn con mồi thỏa thích.

Thậm trí có cái sở thích rất biến thái, mỗi lần nhìn người chết trong tay hắn, điều chết không toàn vẹn, lóc thịt xẻ gân, đến chết mới thôi. Chẳng những thế, hắn còn cho thanh kiếm tắm thỏa thích. Bất cứ ai nghe đến Thần Chiến Diễm La, điều sợ hãi, không ai trong giang hồ hay các quốc khác điều không phải là đối thủ của hắn.

Thần Chiến Diễm La, cái niên hiệu này đã giết đi không ít mạng người, trên tay nhuộm hàng vạn sinh mạng, thanh kiếm giết vạn quân. Thần Chiến Diễm La, tuấn mỹ vô song, võ công thâm sâu không lường được, sợ là cả thiên hạ không ai là địch thủ của hắn, dù chỉ là một nữ, chưa nói đến tính tình lãnh khốc vô tình kia nữa, nếu bất cứ ai là con mồi của hắn, hắn sẽ cho kẻ đó chết yên thân.

Lãnh Tuyệt Diễm, người như tên, tuyệt mỹ vô song, lãnh khốc vô tình, Thần Chiến Diễm La. Trong mắt mọi người, hắn là kẻ không có tâm, chỉ có sát khí, giết người không chớp mắt, thủ đoạn tàn ác, nhưng ai biết được rằng, hàng vạn sinh mạng điều chết trong tay hắn, không đêm nào hắn ngủ yên ổn.

Nhìn bàn tay cướp đi hàng vạn mạng người, hắc bật cười. Nụ cười lạnh lẽo, bất cần đời, hắn đã giết rất nhiều người, đêm không ngủ an giấc. Nằm mộng thấy hàng vạn linh hồn oán hận, nguyên rủa hắn, mộng như thật, nhìn thanh kiếm.

Thanh kiếm của hắn, Tuyệt Diễm La. Nhìn thanh kiếm, hắn nở nụ cười ôn nhu sùng nịnh, ánh mắt hổ phách tưởng chừng không có cảm xúc, nay thoáng lên cảm xúc nhu tình, chứa đầy tình ý, thoáng khổ sở, thanh âm hắn không còn lãnh đạm, mà chỉ nhợt nhạt, run run:

– Thiên La...

Nhắc đến cái tên này, khiến người hắn không ngừng run run. Thiên La, cái tên hắn quên rất lâu cũng không muốn nhắc tới. Thiên La, người con gái vô song, thiện lương nhưng lại hóa thành ác quỷ. Nay hắn cũng hóa thành ác quỷ tu la giết người không chớp mắt, chỉ vì người con gái tên Thiên La.

– Thiên La, nàng có biết không ! Ta dùng thanh kiếm của nàng, hôm nay lại giết đi gần ba trăm sinh mạng, lóc thịt xẻ gân, nghĩ tới cảnh đôi mắt hận ý, nguyên rủa ! Đêm nào ta chẳng ngon giấc, nàng biết không ! Ta thật sự rất mệt mỏi, muốn kết thúc oan nghiệt này...

Đúng vậy, oan nghiệt. Tất cả oan nghiệt hắn gây ra, hàng vạn sinh mạng vô tội điều chết trong tay, oan nghiệt dùng thanh kiếm người con gái hắn yêu thương nhất giết chết. Thiên La không còn, người mất kiếm vẫn còn, nhưng chỉ còn lại kỷ niệm tro tàn, khối ức hắn không thể quên.

Thiên La như là sinh mạng của hắn, trên đời này. Người lời hắn từ hắc ám ra chính là nàng, quá khứ đen tối, không có tình cảm, chỉ tình mệnh giết người không chớp mắt. Chính nàng cho hắn hiểu là cái gì là yêu, cái gì là hận. Thiên La, nhắc cái tên này, hắn như điên cuồng.

Hắn rất nhớ nàng, Thiên La.

Thiên La, người con gái rời xa hắn cũng đã gần sáu năm. Không đêm nào hắn không nghĩ đến nàng, nỗi tương tư, thống khổ dày vò khiến hắn sống không bằng chết, tình mệnh vô cùng đáng sợ, làm hắn như mất đi hết cảm giác, chỉ có ý niệm giết người, sát và sát.

Thanh kiếm Tuyệt Diễm La, một thời uy danh nay lại uy danh hơn khi không ít hàng vạn sinh mạng điều chết dưới thanh kiếm. Oan nghiệt, tất cả oan nghiệt điều từ một mình hắn, hắn thật sự mệt mỏi.

Muốn buông xuôi tất cả, chỉ đến với nàng.

Đêm nay, trăng sáng, sao đầy trời...

Không cảnh huyền ảo, bốn phía hắc ám, tối tăm tĩnh mịch. Cảnh đẹp, người mất, tâm chẳng còn.

Hắn đứng giữa trời đêm, thổi khúc *Trương Tu*. Điệu nhạc vô cùng mê lương, tương tư, càng tăng thêm cảnh vật bi thương, vô hạn bi ai. Nàng mất, hắn

sống có ý nghĩa, mất nàng, thế gian đối với hắn chỉ tồn tại hai chữ sát và sát.

Những linh hồn vô tội trở thành ác linh ám ảnh hắn. Tội nghiệt của hắn không bao giờ dừng lại, báo ứng sắp đến. Hắn dùng khúc tương tư, bông ổi ra máu. Trên tay dính huyết đỏ mỹ lệ, yêu diễm vô cùng.

Hắn sắp đi, sắp đến với nàng. Thời gian hắn gần hết, trong đầu hắn nhớ đến hình ảnh một nữ nhân hồng y, khuôn mặt thanh lệ thoát tục, mũi mào tựa như Nga Mị, nếu tiên thanh nhã, tựa như bạch liên u nhã, thuần khiết không nhiễm hồng trần. Khuôn mặt nàng nở nụ cười, nụ cười có thể khiến ai ai điều trầm luân, không dám xâm phạm.

Nghĩ đến nàng, hắn nở nụ cười thật sự, tuyệt mỹ vô song.

– Thiên La, ta đến với nàng. ...

Hắn sắp đến với nàng, oan nghiệt sắp giải thoát. Hắn thật sự mệt mỏi, cảnh vật vô hạn thê lương, tĩnh mịch:

“Thần Chiến Diêm La, giết người không chớp mắt

Nghe tên, người người sợ hãi, ác mộng vẫn tồn tại

Lãnh khốc vô tình, biến thái khiến người khác sợ hãi

Bàn tay y nhuộm hàng vạn sinh mạng

Oan nghiệt của y không cách nào có thể tha thứ

Linh hồn thành ác linh, ngày đêm nguyên rửa hắn

Chết không thể, sống vẫn không bằng chết

Người chết trong tay hắn càng gia tăng

Thần Chiến Diêm La, một thời uy danh

Lãnh khốc vô tình, giết người không chớp mắt

Ai biết được rằng, dù là lãnh khốc nhưng vẫn có tình cảm

Tình cảm của hắn dành một nữ nhân đã mất

Người con gái Thiên La, tuyệt lệ vô song

Thánh thiện bất nhiễm hồng trần

Mất nàng, cuộc đời hắn tồn tại hắc ám

Mất nàng, mọi thứ đối với hắn vô nghĩa

Tâm chi còn chứa lại sát ý

Vô hạn thê lương, tĩnh mịch bi ai

Nhìn kiếm, hắn nhớ đến nàng

Mọi thứ vô nghĩa, hắn thật mệt mỏi

Oan nghiệt khi nào dừng, tương tư khi nào kết thúc

Hắn muốn gặp nàng, muốn cùng hạ hoàng tuyền

Hắn mệt mỏi, muốn buông tay tất cả

Tất cả điều kết thúc

Hắn mất, nàng mất, thanh kiếm vẫn còn

Tình vẫn sâu niêm, chứa thành sát ý

Thanh kiếm lưu lạc chốn nào, khiến ai nhập ma

Đến khi nào dừng, oan nghiệt khi nào kết thúc”

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Phiên Ngoại (7) Người Với Ta Là Huynh Đệ

Người và ta là huynh đệ

Sinh ra hoàng tộc

Người là thái tử, ta là hoàng tử

Người là huynh trưởng, ta là thất đệ

Người hai mươi sáu tuổi, ta hai mươi tuổi

Người lãnh khốc, có đế vương phạm

Ta, thất hoàng tử, bị người người khinh rẻ

Lăng Triều quốc, năm 712...

Hắn, Lăng Cổ Huyền, thất hoàng tử không được sủng ái, đối xử tệ hại. Mẫu thân của hắn, Cổ Nhược Uyên, là hậu phi thất sủng, bị đưa vào lãnh cung. Mẫu thân của hắn vốn là đệ nhất mỹ nhân Lăng Triều quốc, thanh nhã nếu tiên, từng được phụ hoàng của hắn sủng ái nhưng bị kẻ khác hãm hại, khiến mẫu phi của hắn bị đẩy vào lãnh cung.

Người hại mẫu thân hắn không ai khác là Hoàng hậu Cổ Tuyết Suong, tỷ tỷ của mẫu thân hắn. Vì ghen tị muội muội được sủng ái, hoàng hậu lập kế hoạch, đổ lỗi mẫu phi rằng làm hại thái hậu khiến mẫu phi bị phụ hoàng hạ lệnh mãi mãi ở trong lãnh cung, không được bước ra khỏi lãnh cung nữa bước, thậm chí còn bị đối xử như nô tỳ.

Cuộc sống hắn và mẫu phi cực khổ, thường bị thái giám cung nữ ăn hiếp. Dù hắn thân phận là thất hoàng tử, nhưng chẳng khác gì người hầu, áo quần đơn sơ, vải thô. Mẫu phi hắn thường xuyên bệnh nặng, khuôn mặt tái nhợt, lúc nào cũng ho khục khục ra máu.

Nhìn mẫu phi trước khi ra đi, hắn vẫn nhớ rõ nét mặt hận ý, khổ sở của mẫu phi, trước khi đi, mẫu phi hắn nói ra toàn bộ cho hắn biết:

– Huyền nhi..., con hãy nhớ kỹ ! Đừng trả thù cho mẫu phi...

Tám tuổi, hắn không khóc, hắn chỉ lắc đầu, rồi gật đầu, ánh mắt rơi lệ khiến đứa trẻ như hắn trở nên lạnh băng:

– Mẫu phi...

Nhìn ánh mắt hắn lạnh băng, ngăn lệ ánh lệ sự hận ý như muốn báo thù. Mẫu phi hắn càng bắt hắn hứa:

– Huyền nhi, đừng nghĩ trả thù mẫu thân ! Mẫu thân chỉ muốn có sống tốt, nếu mệnh hệ gì mẫu thân dưới suối vàng không tha thứ cho con, mẫu thân sẽ không yên lòng ra đi ! Huyền nhi.. khụ khụ... con hãy hứa với ta...

Nhìn khuôn mặt tái nhợt không yên lòng của mẫu phi, khiến tâm hắn càng đau xót, cố nén hận ý, đồng ý gật đầu:

– Mẫu phi.. thần nhi hứa với người ! Sẽ không trả thù, mẫu phi đừng rời bỏ thần nhi...

Nghe hắn nói thế, mẫu phi của hắn an lòng nhắm mắt, trước khi ra đi, nói với hắn một câu:

– Huyền nhi, mẫu phi yêu con...

Mẫu phi hắn ra đi như thế, một ngày giá lạnh. Cảnh ấy hắn nằm mơ cũng không thể quên được, hắn muốn trả thù nhưng hắn không có gì để trả thù lại hứa với mẫu thân rằng là không bao giờ trả thù.

.....

Đến năm hắn mười tuổi, gặp Lăng Thanh Phong, lúc đón hoàng huynh của hắn mười sáu tuổi. Ấn tượng đầu tiên của hắn, hắn lãnh khốc, có cổ uy nghi giống phụ vương mà hắn từng thấy, dung mạo tuấn mĩ bất phàm. Nhìn hắn, phảng phất như là thần tiên hạ phàm, cứu tinh của đời hắn.

.....

Thẳng đến khi Lăng Cổ Huyền hai mươi tuổi, hoàng huynh Lăng Thanh Phong hai mươi sáu tuổi. Tình cảm hần dành cho hoàng huynh vượt qua mắt huynh đệ, điều này làm hần thất kinh.

Hoàng huynh được phong làm thái tử, mĩ thiếu niên khi xưa nay trở thành một nam nhân sắp thành hoàng đế, anh tuấn bất phàm, thậm trí lãnh khốc vô tình khiến người khác sợ hãi.

Tình cảm hần dành cho hoàng huynh vượt mức huynh đệ, điều này làm hần cảm thấy hốt hoảng. Hần chốn chạy, tại sao lại là hoàng huynh, tại sao hần không ngừng nghĩ đến hoàng huynh, tại sao...

Tâm quá mất khổ sở, nổi tương tư thống khổ, dày vò. Tại sao chứ ?

Tình cảm giữa nam và nam là điều cấm kị, hần biết tình cảm này không thể chấp nhận được. Thậm trí hần rất sợ hãi nếu hoàng huynh biết được, liệu còn đối xử với hần ôn nhu như trước hay vẫn là tránh xa hần. Hần thật không muốn

Cố đè nén tình cảm nhưng mà không thể, tâm hần quá đau đớn, không thở nổi. Tại sao chứ? Tại sao hần là nam nhân, tại sao hần lại yêu chính hoàng huynh mình.

Không ngừng hỏi, tâm không ngừng đau đớn khi thấy hoàng huynh ôm nữ nhân khác. Nổi dằn vò quá đau đớn, hần không thể sống nổi, hần không muốn nhìn thấy, hần không muốn.

Hần trốn tránh, thậm trí lựa chọn một cách đại đột. Chính là tự tử, hần muốn trốn tránh...

Ngày hần tự vẫn là ngày mưa rơi., quá mát lạnh, bi thương tuyệt vọng. Một tình cảm không bao giờ biết đến, một yêu đơn phương cấm kị

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Phiên Ngoại (8) Đời Như Phù Du

Tình là gì khiến nàng không ngừng yêu

Tình là thứ gì khiến tâm nàng không ngừng trầm luân

Tình là gì khiến nàng không ngừng đau đớn

Tâm tuyệt vọng, quá mức bi ai

Nàng yêu một người nam nhân, hy sinh hần tất cả

Nàng từng tin rằng hần sẽ thật lòng

Nàng từng mù quáng rằng hần sẽ thực hiện lời hứa hẹn

Nàng từng tin rằng hần vẫn yêu nàng

Cuộc đời nào ai biết được, hần phản bội nàng

Đau đớn, tâm lãnh, nàng chẳng còn gì

Nức cười, bi ai, nàng không ngừng khóc

Mỉn cười tự nhiên chính mình ngu dại

Khóc thương lệ, tâm không ngừng đau đớn

Nàng chịu quá đủ, nàng muốn giải thoát

Cảm giác quá đau đớn, thật tàn tạ

Ha ha, thế giới quá giả tạo, cái gì là hứa hẹn

Cái gì yêu một đôi nhân, cái gì vĩnh viễn không phản bội

Điều lừa gạt, nàng thật chán ghét thế giới

Nàng muốn buông tay, nàng muốn chốn chạy

Nàng muốn buông tay tất cả..

Valentine 14/2....

Trời giá lạnh, những cặp tình nhân không ngừng tay trong tay, nhu tình mật ý, không ngừng yêu thương. Lễ tình yêu đầy cặp đôi, có lẽ là ngày đặc biệt hạnh phúc của các cặp tình nhân, nhưng với Mã Tiểu Lệ. Lễ tình yêu là ngày như địa ngục đối với nàng.

Nhìn các cặp tình nhân tay trong tay, nàng không ngừng cười thầm khinh bỉ. Lễ tình yêu, thật nực cười, nàng không ngừng cười điên dại khiến mọi người xung quanh e sợ. Ha ha, cái gì là tình yêu, thật giả tạo.

Nàng quá mức bị ai, lễ tình yêu, thiên đường tình yêu sao. Nàng khinh bỉ, nàng chán ghét...

Một mình lẻ loi, nàng chán ghét, nàng hận. Nàng hận cái nam nhân kia, nàng hận Âu Thanh Phàm. Cái gì là mãi mãi không xa rời, cái gì sau này kết hôn, điều là lừa dối. Nàng hận hắn, hắn kẻ bạc tình nam nhân.

Nàng thật đại khờ, khi xưa tin tưởng rằng hắn sẽ thật lòng với nàng, yêu nhau suốt mười năm, tình yêu thời gian dài đủ làm nàng giống như ở thiên đường. Hắn cho nàng cảm giác hạnh phúc, khiến nàng mù quáng tin tưởng, nàng hy sinh hết tất cả vì hắn nhưng đổi lại là thứ gì.

Một thử phản bội, nàng chán ghét, tam tro tàn. Tuyệt vọng, ngày ngày nàng chẳng dám đối diện với sự thật, nàng mất hết niềm tin vào thế giới này rồi. Nàng thật sự mệt mỏi.

Ha ha, thế giới giả tạo.

Ký ức như hiện lên trong đầu nàng, những lời hứa hẹn hắn dành cho nàng:

– Tiểu Lệ, anh sẽ mãi mãi không phản bội em...

.....

– Tiểu Lệ, anh yêu em...

....

– Tiểu Lệ, sau này anh thành công ! Chúng mình kết hôn đi

.....

– Tiểu Lệ...

Ha ha nực cười...

Những câu hứa hẹn như ảo mộng. Ha ha, tam tro tàn, sự phản bội đầu đón, ha ha, những cái gì hắn gây ra cho nàng, nàng không thể quên.

Nàng quá mệt mỏi.

Âu Thanh Phàm, cái nam nhân giả dối. Nàng không nên tin tưởng, nam nhân giả dối, điều giả dối. Mất hết niềm tin, nàng thật sự mệt mỏi.

Cái thế giới giả tạo này nàng không muốn sống nữa. Phụ mẫu nàng lợi dụng nàng, bạn bè nàng từng tin tưởng lại lừa gạt, người nàng hết sức yêu thương lại phản bội, đầu đón, quả thật đầu đón

Giả tạo ! Tất cả hết là giả tạo

Nàng mất tất cả, ha ha. Chỉ còn là cô độc...

Nàng mệt mỏi, nàng muốn buông tay. Đêm nay có lẽ đêm ác mộng cuối cùng kết thúc đối với nàng...

Thế giới này ! Nàng tạm biệt....

Nàng muốn ngủ ...thật mệt mỏi.....

.....

Âu Thanh Phàm, soái khí bất phàm, người mà Mã Tiểu Lệ hi sinh, mù quáng tin tưởng. Nàng chán ghét, nàng hận..

Nếu kiếp sau, nàng không hề muốn yêu ai...

Mệt mỏi thật rồi...

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Phiên Ngoại (9) Phá Hư Nữ Nhân (H Nặng) (P1)

Thiên hạ đại loạn, mỹ nhân tịch liêu

Nàng, kỹ nữ thanh lưu, từng một thời là tiểu thư

Chỉ vì mất trinh tiết, bởi chính ca ca ruột

Khiến nàng trở thành tội nhân loạn luân

Bị người đời phi nhổ, chê cười

Trinh tiết không còn, chỉ còn thân thể dơ bẩn

Người đời phi nhổ, thật thiên đại chê cười

Phụ thân bán nàng vào thanh lâu, mua vui cho nam nhân

Khắp thiên hạ, nàng trở thành phá hư nữ nhân

Bị người người phi nhổ, qua đêm hàng trăm nam nhân

Thân thể ngọc ngà dơ bẩn bị nhiều nam nhân sờ qua

Nàng ghê tởm, đêm nào không ngủ được

Ác mộng, tận cùng hắc ám, nàng thật sự muốn chốn chạy

Nàng mệt mỏi, nàng hận gia đình của nàng, nàng hận cái người gọi là ca ca

Nàng hận phụ thân, nàng hận nam nhân

Không ai là nam nhân tốt cả

Đêm nào nàng cũng sống như địa ngục nhân gian

Tâm trở tro tàn, mai mòn tình cảm

Nàng muốn trả thù, nàng muốn lợi dụng

Nàng sẽ trở thành phá hư nữ nhân

Thành Châu, giang nam mộng.

Phố xá đông đúc, người kẻ tập nập, phồn hoa náo nhiệt. Trên đường những kẻ rao bán tập nập, những mỹ nữ phong tư uyển chuyển, nhỏ nhắn kiểu giai nhân Giang Nam.

Thanh tú khả nhân, xinh đẹp uyển chuyển nơi nơi khiến người người mê say. Giang Nam không hổ là nơi tụ tập mỹ nhân, phong thái nhỏ nhắn, xinh đẹp uyển chuyển, thanh tú khả nhân. Tụ tập đầy đủ, không ít nam nhân phương khác đến, điều mong lấy một nữ nhân Giang Nam về làm nương tử.

Giang Nam, nơi nổi danh các mỹ nữ. Các loại hình thái, không những thế, Giang Nam còn có tụ tập những cảnh đẹp, mỹ như tiên cảnh. Nhìn nam thanh, nữ từ trên phố xá, uyển uyển, thanh lịch. Tuy thế, Giang Nam vẫn đồn đại chuyện mà ai nghe cũng phải phi nhổ, khinh bỉ, chuyện về phá hư nữ nhân.

Nữ tự, Tô Ngọc Oánh, mười lăm tuổi xuân, chưa thành hôn, đang ở độ tuổi đẹp, chẳng những thế còn là đệ nhất mỹ nhân Giang Nam, xinh đẹp dụ hoặc nhân, mỹ tựa như Nga Mi, trên chân có chu sa trí, nhìn nàng, ai cũng ngỡ tiên nữ hạ phàm, phong thái lúc nào cũng uyển chuyển động lòng người, mỗi cử động đều dụ hoặc nhân.

Băng thanh cốt ngọc, thanh nhã nếu tiên, quả không hổ danh đệ nhất mỹ nhân Giang Nam. Tô Ngọc Oánh là thất tiểu thư Tô phủ, trên có hai cái ca ca, bốn cái tỷ tỷ. Đại ca của nàng, Tô Thanh Lưu đã thành hôn, trên có cái nương tử, dưới có bốn cái tiểu thiếp móp nạp vào. Còn bốn tỷ của nàng đều thành hôn, cùng gả cho một nam nhân. Chỉ có nhị ca Tô Thanh Phong, chưa có chính thê, nhưng dưới có đến mười phòng tiểu thiếp, phong lưu tiêu sái, ham mê nữ sắc.

Phụ thân nàng là Tô Vạn Lâu, làm quan nhất phẩm, mọi người gọi phụ thân nàng là Tô đại nhân. Phụ thân nàng là một người tham lam, háo sắc, ác bá mà dân chúng Giang Nam đều chán ghét, phụ thân nàng có hai cái chính thê, dưới là mười sáu cái tiểu thiếp.

Năm nàng mười lăm tuổi, đúng tuổi cập kê, không ít công tử quyền quý đều đập cửa tới cầu hôn. Nhưng không kẻ nào lọt vào mắt nàng, nàng chán ghét những ánh mắt nam nhân kia nhìn nàng, thật ghê tởm. Nàng chỉ muốn gặp một nam nhân có thể đáng khiến nàng yêu thật lòng nhưng nàng đến giờ vẫn chưa tìm được.

Mười lăm tuổi, phong thái uyển chuyển, mỹ hoặc câu nhân, thanh nhã nếu tiên, băng thanh ngọc khiết, tựa như tiên nữ hạ phàm, mỗi từng bước đi thật uyển chuyển, có thể khiến nam nhân dễ sinh dục vọng. Đêm trăng tròn, nàng ở trong phòng ngắm trăng, thờ dài ngán ngẩm.

Rốt cuộc đến khi nào nàng mới tìm được chân mệnh của nàng. Trên gương mặt kiều diễm thờ dài, sầu não, ánh trăng hôm nay rất sáng, vàng sáng ánh trăng chiếu rọi trên mặt nàng khiến nàng một thân hồng y, kiều diễm, giống như tiểu hồ ly chuyên mị hoặc đàn ông. Bất cứ ai nhìn không dễ nếm dục vọng.

Nàng thờ dài, sầu não thì bỗng tiếng đập cửa khiến nàng giật mình, nàng kêu lên:

— Ai đó...

Tiếng nam nhân vang lên, thanh âm này là...

Nhị ca, tại sao đêm khuya khát, nhị ca còn tới phòng nàng làm gì. Nàng thờ dài nhẹ nhõm, thì ra là nhị ca, nàng bước ra, mở cửa phòng nói:

— Nhị ca, có chuyện gì? Khuya khoắt còn tới phòng muội...

Nói chưa xong, thì nàng thấy nhị ca nàng trên gương mặt ửng hồng, như nhị ca vừa uống rượu, ánh mắt này thật quá đáng sợ, giống mấy nam nhân kia thường nhìn nàng, thật ghê tởm, nàng sợ hãi, bất an, khuôn mặt tái nhợt nói:

— Nhị ca, huynh...

Chưa nói hết, Tô Thanh Phong ôm chặt nàng, chẳng những thế, còn bá đạo hôn lên môi nàng. Nụ hôn khiến nàng xui lơ cả người, nàng tức giận, đẩy nhị ca ra:

— Nhị ca, sao ngươi có thể.....

Chưa nói hết, hấn đóng chặt cửa lại, ánh mắt đỏ sạm phần nộ khiến nàng sợ hãi, nàng run run nói:

— Nhị ca...

Tô Thanh Phong lãnh khốc, gương mặt anh tuấn phần nộ:

— Câm miệng.

Nàng sợ hãi, bất an đề phòng:

— Nhị ca, chuyện này không đúng! Mau ra khỏi phòng ta...ngô...

Hấn phần nộ hôn lên đôi môi nàng, ngấu nghiến đôi môi, chiếc lưỡi linh hoạt tìm kiếm trên miệng nàng khiến người nàng nóng bỏng, xui lơ tựa vào người hấn. Nàng mệt mỏi, gương mặt ướt đầm mồ hôi, hồng y diễm lệ, ánh mắt mê ly khiến nàng càng quyến rũ, như mị hoặc yêu tinh, câu nhân mê người:

— Nhị ca, ngươi buông...ngô

Nàng lại bị hấn tiếp tục hôn. Không, không nhị ca không thể làm chuyện như vậy với nàng, không không. Cứu, nàng muốn ai đó cứu, nhưng mất hết hy vọng khi thấy bàn tay thon dài hấn mò vào từng lớp áo của nàng, cởi bỏ hồng y, nàng nhìn thấy hồng y rơi xuống đất, từng cái rơi xuống.

Nàng tuyệt vọng, hấn không thể làm như vậy được. Nhìn bản thân mình còn sót lại cái yếm vàng, nàng tuyệt vọng, thần thờ, để mặc hấn muốn làm gì làm. Tô Thanh Phong lấy bàn tay mò vào người nàng, bỏ đi cái yếm chương mất, hấn tham lam bóp bộ ngực, nhìn bộ ngực căng phồng mị hoặc mà hấn hàng đêm áo ước. Hấn không thương tiếc, bàn tay xoa bóp bộ ngực nhỏ nhắn của nàng, nhũ hoa căng lên.

Nàng thấy vận vẹo, khó chịu trong người. Nàng tuyệt vọng bị ai, nhị ca không thể làm chuyện đó với nàng, tại sao, tại sao lại thế này, nàng cắn lên đôi

môi như không muốn phát ra tiếng rên rĩ. Hắn hôn vào bộ ngực nàng, nhẹ nhàng cắn nuốt, hấp thụ nhũ hoa. Bản thân nàng nóng lên, nhẹn không được rên rĩ:

– Ừm...a...um...

Hắn liếm nhũ hoa, hấp thụ cắn nuốt như tiểu hài tử muốn bú sữa mẹ. Nàng rên rĩ, con nóng nhiệt trong người không thể thoát ra khiến nàng khó chịu, nàng vận vẹo, hốc mắt ngấn lệ, tuyệt vọng. Tô Thanh Phong chìm đắm dục vọng, nhìn nàng không ngừng rên rĩ khiến dục vọng hắn tăng lên. Hắn thêm khác đã lâu, hắn không thể nhẹn được.

Hắn liếm môi góc nhỏ, không bộ phận nào hắn bỏ coi, từ từ xuống bụng rồi đến chỗ cấm kỵ của nữ nhân. Chỗ cấm kỵ hấp dẫn tuyệt đối, hắn như bị hấp dẫn, thôi thúc lấy chiếc lưỡi tiến vào tiểu huyết. Hắn liếm, nhẹ nhàng hấp thụ mật hoa.

Hắn khao khát có được nàng đã lâu, hắn hấp thụ mật ngọt tinh dịch. Hương thơm bất ngờ phát ra chỗ cấm địa, hắn thêm khát, hấp thụ như không đủ, hắn dùng lưỡi liếm liếm. Làm nàng nhẹn không được rên rĩ, thanh âm khàn khàn mê ly:

– Ân a...không được...ân....

Nhìn người nàng vận vẹo, hắn hấp thụ xong. Nhìn thấy người nàng xụi lơ, mồ hôi đầy mình, nhìn nàng thật quyến rũ, mị hoặc câu nhân, hắn âm trầm nói:

– Muốn hay không...

Nàng không ngừng vận vẹo, cảm giác thật khó chịu. Nàng như thôi miên, thanh âm suy yếu:

– Khô...muốn....

Muốn nói không nhưng lại thành muốn. Nàng hào khó chịu, người cứ vận vẹo, Tô Thanh Phong tà ác cười:

– Được, như muội mong muốn...

Dục vọng mê ly, nàng nhìn thấy phía dưới của hắn. Ắck, hảo to, nàng thẹn thùng, xấu hổ.

Tiểu đệ đệ của hắn thật to, ướt át, hắn mỉm cười tà ác, gặm nhẹ ra lệnh:

– Liếm ta...

Nàng thật mệt mỏi, nàng hào khó chịu. Nàng thôi thúc liếm hắn, nhìn *côn thịt* trước mặt, nhẹ nhàng tiến vào đôi môi nàng, ướt át kiều diễm:

– Ngô...a...um...

Tinh dịch từ người hắn bắn ra khắp người nàng, mệt mỏi xụi lơ khiến nàng không còn tinh thần. Nàng thật sự muốn buông tha cho nhưng hắn lại không, hắn như muốn thêm, tà ác cười:

– Chuẩn bị, Oánh nhi~...

Chuẩn bị, chuẩn bị cái gì, nàng chưa kịp hiểu, thì *côn thịt* hắn đã tiến vào cấm địa của nàng. Khiến cả người nàng đầu đốn, như bị vạn kim xuyên tâm, máu tử nữ chảy xuống. Nàng đầu đốn người, nóng nhiệt toát ra hết, thanh âm rên rĩ:

– A...đau...ân...a....

Hắn lúc tiến nhanh lúc tiến chậm, xâm nhập vào người nàng, thật mệt mỏi. Nàng hoàn toàn bất tỉnh, thân hình đau nhức.

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Hạnh Phúc

Từ khi vụ giặc mơ bí ẩn kia, nàng không hiểu sao không thể nhớ ra. Đường như kí ức kia là của kiếp trước nàng, trong tâm trí nàng mỗi khi nghĩ lại, tâm nàng như có vật gì đó ghim vào, đau nhói. Rốt cuộc là cái gì khiến nàng không ngừng đầu đốn, chìm trong tuyệt vọng.

Ngoài Phong ca ra, từ khi nàng xuyên đến đây. Mặc dù nàng hoa tâm nhưng nàng không thể không cảm động trước chân tình của Huyền ca. Khi nàng mê mang mấy ngày, chính Huyền ca một mực canh giữ, điên cuồng chế thuốc chỉ hy vọng nàng tỉnh lại, nhìn hắn tiểu tụy, khỏe mắt có chút ngân đen, bờ môi có chút tái nhợt, xanh xao, làm nàng không khỏi đau lòng.

Nàng có đáng gì để Tràm Huyền vì nàng làm như vậy. Liệu tình ái có thể tin sao, nàng không biết tại sao tâm thống khổ, điên cuồng rơi lệ. Thanh tỉnh mấy ngày, nàng thật sự mệt mỏi, luôn bị Huyền ca bắt ép uốn thử này thử nọ khiến nàng dù có ngán cũng cố mà uốn.

Mà nàng cũng không biết, những thứ nàng uốn điều là những dược liệu quý hiếm, trân bảo không thể đánh đổi. Uốn vào chẳng những bảo trì thanh xuân mà còn giúp nàng một thân công lực, chỉ là nàng không hề hay biết mà thôi.

Chỉ cần Huyền ca đưa nàng cái gì nàng cũng sẽ uốn. Dù ngán cũng phải uốn, mỹ nam đưa ngu sao không uốn. Mà công nhận thuốc hắc đưa đến thật hiệu lực, trong người nàng không ngừng dẻo dai, thậm trí nàng còn cảm thấy trong người nàng như ẩn chứa dòng khí nhưng nàng cũng chẳng thèm để ý.

Ngày ngày cuộc sống cứ tiếp diễn. Thân thể nàng bình phục hẳn lên, thậm trí, vùng ngực càng ngày càng nở nang, vú càng nhô cao. Thật sự là tuyệt, không uống công năng bỏ ra vài ngày uốn thuốc chán đến mất không ngán cũng phải uốn. Mấy ngày nàng cố ý câu dẫn Huyền ca lên giường nhưng không thành, chỉ đành uẩn khuất cố uốn để mau lành lặn.

Nhìn thân thể, đường cong này, quả thật đủ mê chết nam nhân trong thiên hạ. Lạc Sắc Vi nàng cũng có tố chất làm họa thủy đầy chứ, hắc hắc.

Đêm nay nàng nhất định phải câu dẫn Huyền ca lên giường, nếu không nàng không phải là Lạc Sắc Vi. Nghĩ đến cảnh được cùng Huyền ca lên giường, tâm không khỏi ngừng sung sướng. Hắc hắc, đêm nay nàng nhất định phải là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian.

Chìm đắm trong tư tưởng. Nàng chợt nghe bên tai, thanh âm Huyền ca vang lên:

– Nàng tỉnh rồi sao...

Oa, Tràm Huyền ca vào đây. Hồi nãy những hành động nàng có bị hắc nhìn thấy không, thật hảo mắt mắt a...

Nàng cố xoay người lại, gượng cười:

– Huyền ca ca... Hồi nãy huynh có nhìn thấy gì không...?!!

Nhìn thấy là nhìn thấy gì chứ ???! Hắc không hiểu, tuy nhiên hành động lúc vừa rồi của nàng thật khiến hắc hận không thể cắn nàng một phát, hung hăng dạy dỗ nàng vì dám câu dẫn hắc, kích thích dục vọng trong người nàng, nhưng nàng vẫn còn sức khỏe yếu, hắc cố kìm nén. Nhìn gương mặt nàng vẫn gượng cười trong thật đáng yêu, hắc nói:

– Không, chỉ là vừa rồi thấy muội cứ mơ mơ màng màng, khỏe miệng dính nước dãi...

Ô ô hành động vừa nãy của nàng bị hắc nhìn thấy hết rồi, hảo mắt mắt a. Nàng muốn chui xuống hố không có người nào đỡ xấu hổ. Khóc không ra nước mắt.

Nhìn sắc mặt nàng không được tốt (Lạc Sắc Vi: *hừ lạnh* Vô nghĩa, đương nhiên là đang mất mặt...! *khóc ròn* Ô ô người cho ta mất hình tượng trước mặt Huyền ca ca.. ô ô bắt đền người đó...ô ô...

NP: *hét lớn* Stop ! Người hờ chút cũng đừng khóc ! Nếu ta không làm thế, liệu người còn có mỹ nam mà hưởng hay không !?!!

Lạc Sắc Vi: *ngừng khóc, chớp chớp* Thật sao ???!

NP: *có giọng nói* Ủ, giờ thì người biến) Hắc tưởng bệnh trong người nàng đang tái phát, nên hắc cuống lên tới nắm tay bắt mạch cho nàng.

Nhìn khuôn mặt lo lắng, gương mặt tiêu tụy khiến nàng đau xót, nàng thật đáng trách. Nàng nhẹ giọng nói với Huyền ca:

– Huyền ca, muội không sao đâu...

Nàng không có việc gì, vừa rồi sắc mặt không được tốt hắc tưởng nàng bệnh tái phát. Giờ phút nàng bất tỉnh khiến hắc bất lực, sợ hãi, không ngừng cầu xin ông trời đừng mang nàng rời khỏi hắc. Dù có tổn thọ hay chết thay vì nàng, hắc điều cam nguyện, chỉ xin ông trời đừng mang nàng rời khỏi hắc.

Thân hình hắc thoáng chút run run. Nàng đau lòng, bàn tay nàng ôm Tràm Huyền vào lòng, an ủi:

– Huyền ca, muội quả thật không sao ???! Chỉ là suy nghĩ một số việc thôi, huynh đừng lo...

Hắc gao gắt ôm nàng, trách mắng:

– Nàng đấy, lần sau đừng làm về mặt đó nữa ! Ta thật sự sợ hãi...

Lần sau nàng tuyệt đối không cho Tràm Huyền ca lo lắng. Nhìn thân hình gầy gò đơn bạc, mới mấy ngày, Huyền ca của nàng lại gầy thêm. Nàng nhất định phải vỗ béo Huyền ca mới được....

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Mộng Xuân Vô Hạn

Màng đêm tĩnh mịch, Lạc Sắc Vi đứng trầm ngâm một chỗ. Gương mặt đậm đậm, suy tư, đầu óc nàng đang suy nghĩ cái gì đó, bỗng khóe miệng cười lên một cách tà mị như đang suy tính âm mưu xấu xa gì đó.

Hắc hắc, tối nay nhất định phải bắt Trầm Huyền ca ca lên giường với nàng mới được. Nhưng phải làm thế nào đây, mấy ngày nay nàng cứ dùng mọi cách để câu dẫn Huyền ca nhưng không có hiệu quả, phải làm thế nào đây..

A, có cách rồi...

Hắc hắc, nhất định Huyền ca sẽ mắc bẫy nàng..

.....

Bóng bạch y thiếu niên đang nghiên cứu được, khuôn mặt tuyệt mỹ không thể nào sách tả, thanh thanh mãnh mãnh, yếu ớt như phù dung, nhưng lại kiên cường có chút gầy gầy. Mái tóc dài đen sẫm rối bời, ánh mắt bạc chăm chú vào được liệu một cách nghiêm túc, nhìn hẩn cứ như chỉ chăm chú vào một vật gì đó, không có một vật gì lay động hẩn ngoại trừ nàng.

Trầm Huyền điên đầu, ngày đêm nghiên cứu được để chữa được bệnh cho Lạc Sắc Vi. Uổng hẩn mấy chục năm học y, bệnh nào hẩn cũng có thể chữa được, đoán được nhưng bệnh của nàng không cách nào chữa lại có khó đoán ra là bệnh gì. Hẩn không muốn thấy nàng như trước kia, thông khổ, mê mang nhiều ngày, nhìn nàng trắng bệch, bàn tay lạnh lạnh khiến hẩn thật sự sợ hãi, sợ nàng sẽ rời xa hẩn, hẩn không muốn.

Rốt cuộc nàng mắc bệnh nào, hẩn tìm tòi nhưng không có một dấu hiệu bệnh của nàng. Bỗng một quyển sách đen rơi xuống, bụi bặm, trên đó đề tựa “Huyền Chi Phổ”, quyển sách này giống như cả thế kỷ chưa động vào, bụi bặm. Hẩn ngạc nhiên, sao lại có quyển sách này ở đây, từ khi sư phụ qua đời hơn mấy chục năm hẩn chưa hề thấy quyển sách này một lần nào.

Nhưng sao Huyền Chi Phổ lại xuất hiện, ánh mắt bạc hẩn lóe lên hi vọng. Quyển sách Huyền Chi Phổ vốn là một loại sách thần kỳ, có thể biết được bách bệnh, nghe tương truyền.

Huyền Chi Phổ vốn là sách của công chúa thứ bảy trên thiên đình, Thất Cửu La công chúa. Huyền Chi Phổ vốn là sách thần, có công dụng thần kỳ, có thể biết được bất kỳ loại bệnh nào, chẳng những thế còn có khả năng đặc biệt là trừ nham, trường sinh bất lão. Huyền Chi Phổ vốn do Cửu La công chúa tặng Nam Dao Tiên Nhân, nhưng lúc sơ ý nàng ngấm Nam Dao Tiên Nhân thì làm rơi Huyền Chi Phổ.

Khiến nó rơi xuống trần gian, Huyền Chi Phổ trở thành vật thánh khiến người người muốn chiếm đoạt vì mục đích trường sinh bất tử. Trên giang hồ, đâm huyết, cả họa diệt môn, hàng vạn người vì Huyền Chi Phổ mà giết đoạt lẫn nhau. Nhưng Huyền Chi Phổ không lọt vào một tay ai, nhưng nó lại rơi vào sư phụ của hẩn.

Vì tránh một kiếp phong vân, sư phụ hẩn cất giữ Huyền Chi Phổ. Cả đời ẩn cư nơi đây, chỉ vì Huyền Chi Phổ, trước khi sư phụ mất thì căn dặn hẩn phải bảo vệ Huyền Chi Phổ, đừng để lọt ra giang hồ, thì tai kiếp khó tránh. E rằng giang hồ sẽ đâm huyết tình trở lại, nhưng sư phụ mất, Huyền Chi Phổ cũng biến mất.

Hẩn không biết vì sao nó lại xuất hiện ở đây. Nhưng Lạc Sắc Vi có hi vọng. Hẩn dùng mấy ngày đêm nghiên cứu Huyền Chi Phổ cũng khiến Lạc Sắc Vi khá bất mãn, có cần quan tâm quyển sách thế không chứ.

Huyền ca ca mấy ngày nay không quan tâm nàng, khiến nàng thật buồn chán. Nàng ghen tị với quyển sách trên tay hẩn, hức hức, quyển sách Huyền Chi Phổ gì đó chết tiệt, dám quyến rũ Huyền ca ca của nàng, hức hức (NP: *đồ mờ hôi* Trời ! Thế mà cũng ăn dấm với quyển sách ! Pó tay người...)

Lạc Sắc Vi: *ừ ừ* Kệ ta ! Hức hức, Huyền ca ca không thèm để ý đến ta....)

Nàng ngồi lẩn lộn, cuộn tròn một góc, gương mặt chán nản, có vẻ đầy uất khuất, bất mãn. Cầm hận nhìn quyển sách trên tay hẩn, hẩn ngày đêm tìm kiếm nhưng chưa hiểu huyền cơ trong Huyền Chi Phổ. Mấy ngày nay không để ý đến Sắc nhi, chắc nàng ấy giận lắm.

Nhìn Lạc Sắc Vi hờn dỗi, ánh mắt neho lại như sắp khóc, để lộ rõ chán nường như đứa trẻ không được quan tâm. Trầm Huyền cất Huyền Chi Phổ đi, lại tới ôm Lạc Sắc Vi vào lòng, hẩn ôn nhu nói:

— Sắc nhi, nàng còn giận ta sao !!!

Nàng uất khuất, ánh mắt như sắp khóc:

— Huynh không để ý muội, mấy hôm nay huynh cứ lơ là muội, quan tâm đến quyển sách.. Huyền.. ..gì đó...

Nghe giọng của nàng, có vẻ như uất khuất, có chút vị dấm. Nàng đang ghen sao, ha ha, nàng cũng ghen với quyển sách nữa chứ. Nàng thật đáng yêu, nhìn nàng ghen, hẩn không hiểu sao cảm thấy ấm lòng, trong lòng bay giờ vui sướng như ở chín tầng mây, ôm chôn Lạc Sắc Vi vào lòng và nhỏ nhẹ nói:

– Ha ha, Sắc nhi., nàng đang ghen sao ... ! Thật đáng yêu...

Đáng yêu sao, Ô ô, mấy ngày qua, chàng cứ lơ ta khiến cảm thấy tủi thân, tìm mọi cách dụ dỗ chàng lên giường nhưng mọi kế hoạch đều thất bại. Thế mà còn cười được, đáng ghét.

Nàng bắt mắt nói:

– Ta đang ghen đó, thì sao...hức hức...

Nhìn nàng như sắp khóc, hấn an ủi, ôm vào lòng:

– Nàng đừng khóc nữa... ! Nghe ta nói, mấy hôm nay ta vì nàng tìm được liệu, ngày đêm không ngừng nghĩ, Sắc nhi à.. ! Nhìn nàng như đêm hôm đó, chịu thống khổ, ta bất lực không biết nàng bệnh gì, khiến ta rất đau khổ, hận mình uổng một đời học y, Sắc nhi.. ! Ta rất sợ mất nàng, thật sự sợ hãi...

Nghe câu nói thâm tình, có chứa chút run sợ. Nàng hiểu, nàng hiểu, nàng thật đáng trách, khiến Huyền ca phải lo lắng, Ô ô nàng thật đáng ghét, đã hứa không để Huyền ca lo lắng nhưng mà vẫn để hấn lo lắng. Thật đáng ghét, nàng xin lỗi, Huyền ca....

Càng nghĩ, hốc mắt nàng ngấn lệ, lệ rơi lúc nào không hay. Nàng nói:

– Thật xin lỗi, Huyền ca ! Muội đã phải để huynh lo lắng, hức hức... !

Trạm Huyền vẫn ôm nàng, thanh âm có chút trách cứ:

– Ngốc nha đầu, vì nàng ta thấy xứng đáng ! Chỉ cần trên gương mặt nàng không còn đau đớn, chỉ có hạnh phúc, ta đã mãn nguyện rồi...

Lạc Sắc Vi vẫn tiếp tục khóc, tự trách mình:

– Xin lỗi Huyền ca, hức hức... ! Muội không tốt... hức hức...

Hấn bắt đầu nói:

– Muội đừng khóc, nhìn muội khóc là lòng ta rất đau, như vạn mũi tên xuyên tim...

Nàng cố nín khóc nhưng khóc được, không hiểu sao lệ vẫn rơi. Hấn không biết làm cách nào để nàng khóc, khóe mi lệ rơi khiến hồng y trên người nàng có chút ướt, để lộ cái yếm lúc ẩn lúc hiện.

Không hiểu sao, lúc này hấn cảm thấy nàng thật quyến rũ, mềm mại, yếu đuối khiến hấn không ngừng bị dụ dỗ. Nhìn nàng khóc, hấn hôn lên mí mắt nàng, rồi nhẹ nhàng lướt xuống đôi môi. Một cách ôn nhu không kém phần cuồng nhiệt, hấn hôn nàng, nàng mở to hai mắt ra, khóe mi ngừng rơi lệ.

Huyền ca ca đang hôn nàng sao. Nụ hôn ngọt ngào, ôn nhu cuồng nhiệt, hấn tiếp tục đưa đầu lưỡi vào, tìm lưỡi trong miệng nàng, liếm nhẹ lưỡi của nàng, hấp thụ nước miếng.

Nụ hôn chừng năm phút khiến cả người nàng đủ xụi lơ, tựa vào người hấn. Hương thơm huyền bí trên người nàng không ngừng toát ra, như câu dẫn hấn, khơi dậy tình dục trong người hấn. Ánh mắt bạc hấn bắt đầu âm trầm, giọng khàn khàn nói:

– Sắc nhi của ta...

Nàng mệt mỏi dựa vào người hấn, ánh mắt mê ly, mơ mơ màng màng nói:

– Ân..

Hấn khàn khàn nói:

– Sắc nhi của ta...

Sắc nhi của hấn, nàng như tiêu yêu tinh của lòng hấn, quyến rũ động lòng người. Gương mặt ửng hồng khiến hấn nhìn liếm nhẹ một cái, hấn hôn lướt xuống cổ, bàn tay bắt đầu tìm tòi vị trí.

Còn hết vương bận trên người nàng, từng mảnh hồng y rơi xuống cùng với đai lưng. Trên người Lạc Sắc Vi bây giờ chỉ còn là cái yếm duy nhất, mái tóc xòa dài...

Hấn bắt đầu xoa bóp ngực nàng khiến vú nàng không ngừng nhấp nhô, có thể thấy đầu vú nhô ra sau cái yếm, hấn bắt đầu bóp đầu vú khiến nàng rên rĩ:

– Ân...a..ân....

Hấn tà mị cười:

– Sắc nhi... nàng thật quyến rũ...

Nàng mê ly, đầu óc trống rỗng, chỉ có thiên đường dâm loạn của hai người. Bàn tay hấn mạnh bạo bóp chặt đầu vú, xé toạt cái yếm, để lộ bộ ngực phồng phồng. Bộ ngực nhô ra như hai quả núi, đầu vú nhô lên một cách dụ hoặc, hấn nhẹ nhàng lướt xuống, cắn vào bộ ngực nàng.

Đưa đầu lưỡi liếm đầu vú, ướt át kiều diễm. Nước bọt văng ra trên cơ thể nàng, Lạc Sắc Vi mơ mơ màng màng, nàng bây giờ chìm trong khoái cảm, nhiệt không ngừng muốn thoát ra. Bàn tay hấn lướt xuống, tìm vật cấm dưới phụ nữ.

Tách hai chân nàng ra, hấn dùng hai ngón tay đâm vào tiểu hoa huyết. Khẽ vuốt nhẹ tiểu hoa huyết khiến nàng rên rỉ, yêu kiều mê người:

– Ân a...ân.....Â.....ân.....

Tinh dịch bắn ra, ướt át vô hạn. Dâm loạn mê người

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Mộng Xuân Vô Hạn (P2)

Ngón tay cứ vuốt nhẹ ở tiểu hoa huyết, đùa giỡn ở vật cấm. Mật ngọt từ tiểu hoa huyết chảy ra thật mê người, bàn tay hấn dính đầy chất tinh dịch.

Người nàng không ngừng vặn vẹo, chìm đắm trong khát vọng. Ánh mắt mơ hồ chứa đầy thỏa mãn cùng hạnh phúc.

Hắn đùa giỡn tiểu huyết của nàng khiến nàng thật thoải mái, hảo thoải mái. Nhiệt không ngừng tiết ra, mồ hôi nam tính trên người hấn hòa vào người nàng, cảm nhận hương vị nam tính.

Nàng muốn thêm nữa, hảo thoải mái.

Giọng nói yêu kiều không ngừng rên rỉ, nị hoặc hấn. Công phu trên giường của hấn thật là cao, nhìn ánh mắt chứa đầy thỏa mãn, chứa đầy dục vọng. Tinh lực hấn hảo cường

– Ân a... n.. chỗ đó.. mạnh vào...Huyền...ca...ân..a..

Nàng thật là tiểu yêu tinh mê người, nhìn trên giường, đường cong tuyệt hảo, hai vú phập phồng như đỉnh núi lạ khiến hấn muốn khám. Cứ nhô lên khiến hấn không thể không khao khát được nàng, muốn nhưng chưa đủ

Hấn chưa thỏa mãn. Hai ngón tay Trạ Huyền đùa giỡn nàng, gương mặt tuyệt mỹ không giống phạm nhân của hấn giống như mê hoặc nàng, khoe miệng hấn cười tà ác:

– Sắc nhi.. muốn nữa không ? !

Lạc Sắc Vi bây giờ đang vẫn chìm đắm trong dục vọng, mơ mơ hồ hồ gật đầu, *ân* một tiếng. Biểu hiện nàng đồng ý, hấn càng tăng thêm kích thích.

Bàn tay mạnh dạn tàn phá tiểu huyết hoa, khiến mật ngọt cảm địa chảy ra. Hương vị mê người, không ngừng hấp dẫn hấn, hấn liếm nhẹ bàn tay còn dính chất lỏng tinh dịch của nàng.

Vươn đầu lưỡi liếm nhẹ mật ngọt trên tay, hấn cười, nụ cười tà khí, dâm đãng không hợp với hình tượng ban đầu trích tiên của hấn. Mà giống như yêu tinh dọa trần gian, hoan dâm cô gái nhà lành.

Công phu trên giường của Trạ Huyền ca thật cường đại. Khiến nàng cảm thấy thỏa mãn, không ngừng khát vọng muốn thêm, tiếng thở dốc, cùng nhịp tim hòa vào người nàng. Nàng có thể nghe thấy nhịp tim Huyền ca đập, nhanh nhanh chậm chậm. Tim nàng cùng tim hấn như hòa làm một với nhau.

Bàn tay vẫn đùa giỡn tuyệt huyết hoa, làm nàng sung sướng. Hấn vươn bờ môi hôn nhẹ lên môi nàng, đưa lưỡi vào trong tim tòi. Nụ hôn cuồng nhiệt của lửa tình, đẩy dâm loạn khiến hơi thở nàng càng lúc càng nhanh. Hấn hấp thụ nước miệng, vươn lưỡi cuốn lấy lưỡi nàng.

– Ừm...um...a...um..

Dứt khoát nụ hôn, hấn từ từ lướt xuống cổ. Liếm nhẹ bờ vú, hấp thụ sữa. Bị chạm vào nhẹ nàng, nàng kêu lên:

– A !

Nàng không thể chịu được nữa rồi, nàng rên rỉ kêu gọi:

– Nhanh lên, Huyền ca ca ! Muội đang sướng, muội không thể chịu được nữa rồi...â...a...na...ân...a

Hắn cười dâm tà:

– Sắc nhĩ, bình tĩnh ! Sẽ nhanh thôi...

Nàng mê ly, thơ dốc, ánh mắt mơ hồ chìm trong khoái cảm. Hắn bắt đầu hôn nhẹ, từng cử chỉ ôn nhu, nhẹ nhàng, chạm vào làn da trắng nõn của nàng, liếm từng mồ hôi. Động tác quá ôn nhu.

Hắn tìm xuống vật dưới, đứng ngay tiểu hoa huyết đang còn dính mật ngọt chết người. Hắn vơn đầu lưỡi tiến vào, cảm nhận được có vật gì nhỏ ướt át chạm vào, nàng rên rỉ:

– Ân...a...n...không...được...ân...a...rồi...â...n...a...a.ân...

Hắn vừa liếm vừa khẽ nói:

– Từ từ...

Tiểu hoa huyết nàng bây giờ phun ra nước tiểu, như suối. Khiến cả người hắn bắn ra, bị dính tiểu mật ngọt của nàng. Cờ nào là vị ngọt, nàng như là vị ngọt chết người, khiến hắn không ngừng mê luyến, thêm thuôn.

– Sắc nhĩ, mật hoa nhĩ hảo ngọt

Hắn liếm mật ngọt, hưởng thụ vị tinh dịch ngọt ngào mê người. Càng khiến hắn thích thú hơn là dục vọng hắn không ngừng tăng, càng muốn thỏa mãn, càng khát vọng thân thể, càng khát vọng tiểu hoa huyết của nàng.

Những giọt mồ hôi đọng lại, có vị mặn dâm loạn khiến hắn không ngừng thêm khát, kiềm chế.

Nàng rên rỉ:

– Ân â...nhanh lên...ân...a...

Thân thể nàng vận vẹo, nhiệt toát ra thật nhiều. Hào thoải mái, nàng càng muốn nữa...

Nhiều khoái cảm, nàng không ngừng tham lam rên rỉ. Công phu của Huyền ca ca thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Đêm Triền Miên

Trạm Huyền liếm nhẹ tiểu hoa huyết, mãi mê mẩn chìm đắm trong mật ngọt, lưỡi ướt át đầy chất lỏng phát từ tiểu hoa huyết. Hắn đưa lưỡi khám phá sâu hơn trong đó, chìm sâu con khát dục vọng.

Hắn tiếp tục liếm, khiến nàng cảm giác như ở trên thiên đàng, tâm hồn cứ lửng lơ trên chín tầng mây, thoải mái, chìm vô hạn dục vọng khoái cảm. Nàng cứ rên rỉ, đứng chỗ đó, thật thoải mái, nhiệt người không ngừng toát ra.

– Ân...a...chỗ...đó... tiếp tục...ân...a...đi...a.ân...

Hắn liếm tiểu hoa huyết, mật ngọt ở tiểu hoa huyết thật nhiều, phát ra mùi thơm mê người, như món ăn ngon tuyệt nhất thiên hạ. Hương vị khiến hắn thêm khát, điên cuồng chiếm lấy như không muốn ai thương thức. Nàng như một con yêu tinh không ngừng dụ hoặc hắn, hương thơm bắt người làm hắn cứ ngỡ nàng dùng hương hoa.

Chạm vào từng cơ thể mịn màng, làn da trắng dụ hoặc chạm vào thật thoải mái, hại hắn liếm vẫn không thể phát tiết ra hết. Chỗ tiểu hoa huyết nàng như một dụng cụ mê người, chất lỏng chảy ra làm con thêm khát càng tăng lên, ham muốn dục vọng càng tăng lên.

Hắn liếm sâu vào trong đó, tiểu hoa huyết thật đẹp. Như mê hoặc hắn vậy, chỗ hương mật ngọt tinh dịch kia làm hắn ghiền mãi không thôi. Lưỡi ướt át khám phá từ từ ở tiểu hoa huyết. Khoái cảm hai người cùng tiếng rên rỉ của nàng, thiên đường dâm loạn.

Cả khuôn mặt tuyệt mỹ không giống phạm nhân, tựa như yêu, tựa như tiên dính đầy tinh dịch từ tiểu hoa huyết nàng bắn ra. Chết tiệt, mật ngọt này hắn thật sự ghiền không hết, hắn càng muốn nhiều hơn nữa.

Sự khoái cảm cũng không đủ làm dục vọng hắn nguôi ngoai. Cũng không làm nàng biết mệt mỏi là gì, từng cử chỉ động tác của hắn ôn nhu khiến nàng mê luyến, chìm đắm trong đó. Nhiệt bên trong toát ra, nàng cũng thấy thoải mái, nhưng dục vọng không ngừng tăng lên, nàng càng muốn nữa.

Nàng rên rí, yêu kiều nói:

– Ân...a...ân...tiếp...đi...Muội...muốn...a...ân...tiếp...ân...aaaaaaaaa

Hắn liếm tiểu hoa huyết xong, ánh mắt si mê nhìn tiểu hoa huyết, chỗ đó như bãi mê cung khiến hắn không tìm lối ra, càng muốn khám phá bên trong là gì. Như tìm được lối ra, thì hắn lại luyến tiếc, tiểu hoa huyết mê người nàng không ngừng tỏa hương, chất lỏng càng dụ hoặc hắn.

Khuôn mặt đầm ướt tinh dịch không rõ cảm xúc, nhưng đôi mắt lại khát vọng, thèm khát. Ừ như con dã thú đói khát, thấy vật cảm là muốn hưởng thụ từ từ, luyến tiếc tàn phá. Mỗi từng động tác ôn nhu như vậy là vì hắn sợ làm nàng bị thương.

Chết tiệt, dục vọng trong người hắn quá mạnh mẽ. Hắn như dám thử muốn phát tiết, càng mê luyến, không ngừng chiếm đoạt tiểu hoa huyết nàng. Bên tai nghe tiếng nàng rên rí, từng đợt rên rí, càng làm dám thử trong người hắn thỏa mãn.

Hai người như không biết mệt mỏi, vận động tiếp. Hơi thở, cùng mồ hôi như hòa vào một, hương vị nam tính phát ra từ người hắn, làm nàng muốn hưởng thụ a.

Mồ hôi chảy trên làn da mỏng manh, trắng khiến phụ nữ phải ghen tị. Ôi nàng muốn liếm lên đó, liếm từng giọt mồ hôi, hắn vừa kịch liệt tàn phá, à chưa hẳn là tàn phá ở tiểu hoa huyết. Nàng lại càng muốn chuyển sang chủ động.

Ánh mắt nhỏ bé mê ly còn khát tình, mơ mơ màng màng bắt lấy người hắn. Bàn tay rờ vào người hắn, làn da hắn rờ hỏa thoái mái, còn mịn hơn cả em bé nữa.

Nhìn những động mồ hôi, nàng thích thú liếm, vờn đầu lưỡi liếm nhẹ trên làn da của Trạm Huyền. Vị thật mặn, nhưng đầy chất nam tính không ngừng hấp dẫn nàng, nàng hưởng thụ giọt mồ hôi của hắn, trái tim không ngừng kịch liệt hưởng thụ, mồ hôi nam nhân quả thật có khác.

Như cảm nhận lưỡi nàng chạm đến là da, hắn nhin không được rên rí. Tiếng khàn khàn vị nam tính gọi cảm, như ma túy khiến người người say:

– Ân...

Lưỡi cứ liếm nhẹ trên làn da hắn, cảm nhận từng giọt lưỡi chạm vào. Hắn thoải mái, nhưng dục vọng không ngừng lui.

Trời ạ, Huyền ca hảo hảo cảm nhé...

Nhìn nét mặt Huyền ca chắc chưa thỏa mãn, nàng phải làm thêm mới được.

Nàng liếm xuống đùi, cuối cùng xuống chỗ cấm địa của nam nhân. Ôi trời, *côn thịt* hảo to a..., còn hơn trái chuối to nhất mà nàng từng thấy.

Lúc trước không nhìn kỹ, bây giờ nhìn lại, *côn thịt* dính ít lỏng thật quyến rũ. Không ngờ vật dưới của đàn ông lại đẹp đến như vậy, dù hình dạng hơi kỳ dị một chút, làm nàng liên tưởng đến quả chuối a..

côn thịt ướt, át cương liên. Vò còn chưa bóc ra, phải lột ra thôi. Nàng đưa lưỡi liếm nhẹ, khiến *cột thịt* càng cương lên hơn nữa, lớp vỏ bóc ra, trời ạ, cỡ nào là *côn thịt*.

Không thể tin rằng, vị tinh dịch từ *côn thịt* hảo ngon a...

Cảm nhận đầu lưỡi nàng chạm vào. Hắn rên rí ít tiếng, nhưng tiếng khàn khàn, rên rí nam nhân càng gọi cảm hơn.

– Ân..a

Huyền ca tiếng kêu thật gọi cảm a, vật dưới của Huyền ca không ngừng kích thích miệng nhỏ của nàng, vờn đầu lưỡi liếm nhẹ, thì nàng đã cảm nhận, chất lỏng sắp bắn ra.

Nhìn *cột thịt* như quả chuối, à còn ngon hơn quả chuối mà nàng từng liếm chứ không ăn. Nàng muốn thưởng thức, hảo muốn á, càng muốn khám phá.

Mỹ thực trước mắt, nàng không khách sáo. Nàng từ từ liếm nhẹ, đút *côn thịt* vào miệng nhỏ nhắn, mút từ từ.

Càng làm *côn thịt* căng lên. Chết, chưa gì đã bắn ra...

Mùi vị hảo ngon, tuyệt vời còn gì bằng. Nàng càng muốn nữa., càng muốn nữa...

Nhìn Huyền ca thở điều điều, ánh mắt thâm thúy chìm đắm dục vọng, bàn tay thon dài của hắn bóp chặt mông nàng. Tiểu hoa huyết lại hiện ra trước mặt hắn, hắn lại đưa đầu lưỡi mút vào.

A, hảo thoải mái a...

Lưỡi nàng mút làm *côn thịt* căng lên. Tiểu hoa huyết nàng hảo thoải mái a, kịch liệt kích thích nhau, hai người như hỏa nhiệt hòa nhau, mồ hôi cứ chảy xuống.

Mỉ vị đậm đắng không ngừng tăng lên. Không khí hết sức quý dị, tâm hồn hai người như hòa làm một.

Hắn hận không thể ôm chặt nàng, hòa vào nàng cùng làm một. Nàng là của hắn, yêu tinh trời phái xuống, mỗi phút giây gặp nàng, đời hắn như có ánh sáng thấp lên.

Đạm mạc bao nhiêu năm, không hiểu thất tình lục dục. Phút giây thấy nàng, khi nàng bất tỉnh, ngã từ trên cao, hắn ngỡ nàng là tiên nữ, vô tình rớt xuống đây. Nhìn khuôn mặt tái nhợt, không cam lòng.

Khi nàng nhìn hắn si mê, hắn không hiểu sao cảm thấy nàng rất quen thuộc, người nàng làm cho hắn thật sự quen biết nàng lâu lắm rồi, như từ kiếp trước.

Cảm giác thật thật ảo ảo làm hắn không nhớ rõ, chỉ không biết khi đối mặt, hắn không hiểu sao động tâm nàng. Nhìn nàng, tái nhợt, tâm hắn đầu như cát, có lẽ hắn và nàng từng có duyên phận kiếp trước.

Có lẽ kiếp trước nàng là nữ nhân của hắn, bị ông trời vô tình thu hồi. Phải, nếu ông trời đem nàng trả cho hắn, thì hắn sẽ mãi mãi không bao giờ buông ra nàng.

Mãi không bao giờ, nàng là của hắn. Yêu tinh duy nhất của lòng hắn...

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Ái Triền Miên

Trạm Huyền tiếp tục tàn phá ở tiểu hoa huyết. Vườn đầu lưỡi tìm kiếm vị ngọt mê hoặc, tinh dịch chảy ra, ướt át kiều diễm vô cùng. Hắn liếm lúc nhanh lúc chậm làm khoái cảm nàng tăng đến tận cùng, nhiệt trong người không ngừng toát ra.

Hào thoải mái, ân, thật thoải mái.

Nàng như là yêu tinh trời phái xuống mê hoặc hắn. Hương vị ở cảm địa làm mê hoặc hắn, mùi vị như mĩ vị hắn chưa từng thưởng thức món nào ngon như thế. Càng đậm tục càng mê ly.

Sắc nết, thật mãn cảm. Hắn tà ác cười, nhìn nàng khoái cảm đến tận điểm, hắn muốn càng khám phá hơn nữa. Hắn lấy bàn tay tìm toái khám phá bộ ngực nhỏ của nàng. Hắn cảm nhận ngực nàng bây giờ to hơn chút, càng mê ly hơn trước.

Nhìn hai ngọn núi cao ngưỡng ngưỡng trước mặt khiến hắn muốn thám hiểm. Nhụy hồng tươi đầy đặn, ngón tay hắn sợ ý bóp thật mạnh.

Ở dưới, tinh dịch vẫn tiếp tục chảy. Hắn vẫn tiếp tục hấp thụ, liếm một cách điêu luyện, ướt át vô cùng.

Người hắn, chiếc miệng nhỏ nhắn của nàng đang độn *côn thịt* to tướng, miệng nàng không ngừng hấp thụ dương vật, chiếc lưỡi như kích thích *côn thịt* làm *côn thịt* cương lên. *Côn thịt* từ từ nở ra, tinh dịch bắn ra khuôn mặt nàng.

Nàng liếm nhẹ, đây là mĩ vị nàng thưởng thức ngon nhất từ trước đến giờ. Mỹ nam quả là thượng phẩm, Trạm Huyền ca thật là của bảo nhân gian khó tìm. Mùi vị tinh dịch càng làm nàng hưởng thụ, ánh mắt nàng bây giờ mê ly. Chìm đắm trong mĩ vị đậm tục.

Trạm Huyền bị kích thích, dục vọng tăng lên. Sắc nết, tiểu yêu tinh của hắn, nàng thật là một ngọt chết người, càng làm người ta luyến tiếc buông ra, hận không thể chiếm lấy của riêng.

Hắn buông ra tiểu hoa huyết. Giọng đặc hơi thở nam tính, khàn khàn nói:

– Sắc nết, nàng muốn thêm nữa không ?

Chìm trong khoái cảm, nàng muốn. Nàng muốn thêm nữa a, chiếc miệng nhỏ nhắn buông ra *côn thịt*, nàng cảm thấy luyến tiếc, nàng muốn thưởng thức thêm chút nữa nhưng bỗng chiếc miệng bị hai bàn tay nhách lên.

Hắn tách hai chân nàng ra. Tiểu hoa huyết lại xuất hiện trước mắt hắn, vẫn còn đọng lại vài chất lỏng tinh dịch, tiểu hoa huyết như vật cấm chú mê hoặc hắn, hắn tà ác cười.

Nụ cười mĩ động kinh tâm, nửa tiên nửa ma rất thích hợp với hắn. Hắn nâng mông nàng lên, nhách lại tiểu hoa huyết. *Côn thịt* ướt át nhẹ nhàng tiến vào tiểu hoa huyết.

Nàng cảm nhận được vật lạ xâm nhập, không như lần đầu tiên đầu đốn, lần này là khoái cảm.

Hào thoải mái a, ân, thật thoải mái...

Tiến vào thật sâu bên trong tiểu hoa huyết, *côn thịt* thâm nhập vào tiểu hoa huyết. Làm nàng rên rỉ:

– Ân a..., ân...a...

Thật sướng, nàng đã quá...

Hào thoải mái, thật thoải mái chết đi được.

Cảm giác phi dục phi tiên càng làm nàng như được sống trên tiên. Dâm tục thiên đường, mỹ vị dâm loạn.

Nhìn nàng bắt đầu khoái cảm hơn trước, hắn cười đắc ý.

Sắc nhi, đây chỉ bước khởi đầu. Hắn còn muốn thâm nhập tìm kiếm làm nàng tận hưởng khoái cảm thật sự.

Hắn tiến lúc tiến càng nhanh. *Côn thịt* lỏng phá tiểu hoa huyết, chất lỏng bắn ra càng nhiều. Tinh dịch vẫn ra, dính cả hai người.

Hào sướng, nàng muốn nhanh hơn nữa:

– Ân..a..ân..Huyền...ca...ân...a...nhanh...ân...muội...ân..a

Hắn cười, ôn nhu nói:

– Sắc nhi, muốn gì..?

Nàng muốn thêm nữa, hào sướng. Nàng rên rỉ nói:

– Ân...â...m...Huyền...ca...muội...muốn...thêm...nữa...nhanh..lên...! Hào...sướng...

Thật sướng, đã quá...

Hắn cười, ánh mắt chứa thâm tình cùng tình dục:

– Hào, như ý muội...

Như ý của nàng, *côn thịt* càng tiến vào nhanh hơn nữa. Hơi vị nam tính của hắn thâm nhập vào người nàng, nàng cảm thấy thân mình hào nhuyển.

Sướng quá, hào thoải mái.

Hai người tiến lúc nhanh càng nhanh hơn nữa, tinh dịch càng bắn ra nhiều. Nàng thấy thật thoải mái, nàng sướng muốn chết được, hào thoải mái.

Tiếng rên rỉ gọi cảm ướt át vang lên:

– Ân â...â.. AAAAAAAAAA...

Tinh dịch từ tiểu hoa huyết bắn ra, phun như suối tuôn trào. Nàng sướng quá, hào thoải mái.

Cả người thấm ướt, nàng muốn ngủ. Cả người thật thoải mái, mệt mỏi quá..

Nhìn Lạc Sắc Vi bất tỉnh, thấm ướt. Hắn cười sùng nịnh, chắc nàng đã mệt nhiều lắm rồi. Sắc nhi, tiểu yêu tinh của ta, nàng thật là tiên nữ yêu tinh đầy đoạ trời phái xuống mê hoặc hắn.

Hắn sẽ không bao giờ buông nàng ra. Mãi mãi không làm nàng chịu thương tổn gì, nhìn Lạc Sắc Vi ngủ, hắn thầm nói:

– Sắc nhi, ta yêu nàng...

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Nữ Nhân Không Lấy Nhiều Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.